CATALUNYA CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXIV • Núm. 1.230 • 1,60 €

17 • abril • 2003

«I que soni la trompeta victoriosa / per celebrar el triomf d'un Rei tan gran.»
Del pregó pasqual

especial Sant Jordi

Pàg. 25-32

Pintura de Vitale da Bologna

Sant Jordi: fe, cultura i llegenda

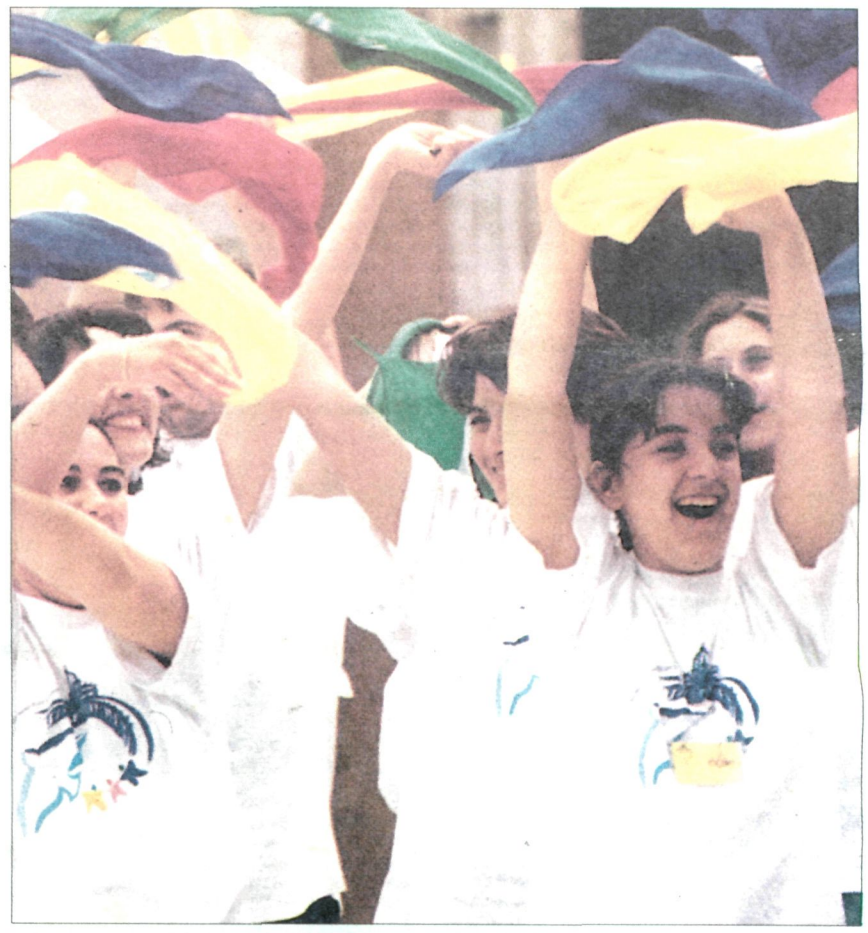
No deixa de sorpendre que amb el pas del temps, i vivint en una societat tan consumista com la nostra, encara ens fascini tot el que fa referència a la vida de sant Jordi. Potser és que per molta tecnologia que tinguem, els humans encara tenim la necessitat d'il·lusionar-nos i recordar històries viscudes en la imaginació.

Quan som petits ens delectem amb la imatge del noble cavaller i el drac, aquest animal ferotge i maliciós. Amb el temps, però, anem copsant el sentit metafòric i simbòlic que envolta una part de la figura d'aquest màrtir cavaller. Ens apassiona la seva valentia, el coratge, i sobretot, la seva gran fe. I cal agrair que sent aquestes virtuts per recordar tot l'any, artistes de tots els temps hagin volgut plasmar la figura del cavaller sant Jordi en les seves obres. Podem passejar per les nostres ciutats, i potser sense adonar-nos-en, copsar tot aquest simbolisme que irradien edificis i escultures del nostre país.

I no serà la llança de sant Jordi, la que va matar el drac, també una metàfora de la força que pot tenir la cultura? El fet de regalar un llibre per Sant Jordi és un costum sa que ens beneficia a tots. Igual que el drac de sant Jordi, hi ha pares que treuen fum pels queixals quan no entenen els seus fills i potser podran trobar un punt de suport en el darrer llibre de Francesc Torralba, o comparar un gest de tendresa com el que narra el final de la llegenda amb l'acte d'amor que hi ha darrere de tota adopció, tal com explica al seu llibre Asha Miró.

La Pasqua de l'Església

Una oportunitat única per créixer en la fe

El cristià està cridat a viure un procés pasqual continu a la seva vida, i amb ell, tota l'Església. Mort i resurrecció són les dues paraules clau de la vida cristiana. L'una passa per l'altra i totes dues formen part del centre de l'única religió en la qual l'accés a Déu és Déu mateix. El temps de Pasqua és una bona època per recordar els dos pilars que sostenen la nostra esperança, sobretot ara que l'Església d'Occident travessa una greu crisi a diferents nivells. Aquesta, però, no ha de desanimar-nos ni reduir la nostra «militància» cristiana, sinó que representa una gran oportunitat per tornar a les arrels i recuperar l'essència de la nostra fe.

El Dijous i Divendres Sant no són la darrera paraula, però cal passar-hi. Així és avui i així ho ha estat al llarg de vint segles a l'Església. No és nou. És la pedagogia divina per atreure'ns més cap a Ell. És la seva forma de renovar l'aliança que va segellar ara fa 2.000 anys al Gòlgota, perquè «tant va estimar Déu el món que li va entregar el seu Fill únic». La Pasqua ens convida una vegada més a no tancar-nos en les nostres misèries i fragilitats, sinó a alçar la mirada i emprendre amb entusiasme el repte d'una vida cristiana més coherent i radical.

Pàg. 5, 6 i 7

Amb Roncatrín el roncar s'acabarà

Unes aplicacions de Roncatrín abans d'anar a dormir, li asseguren una nit tranquil·la

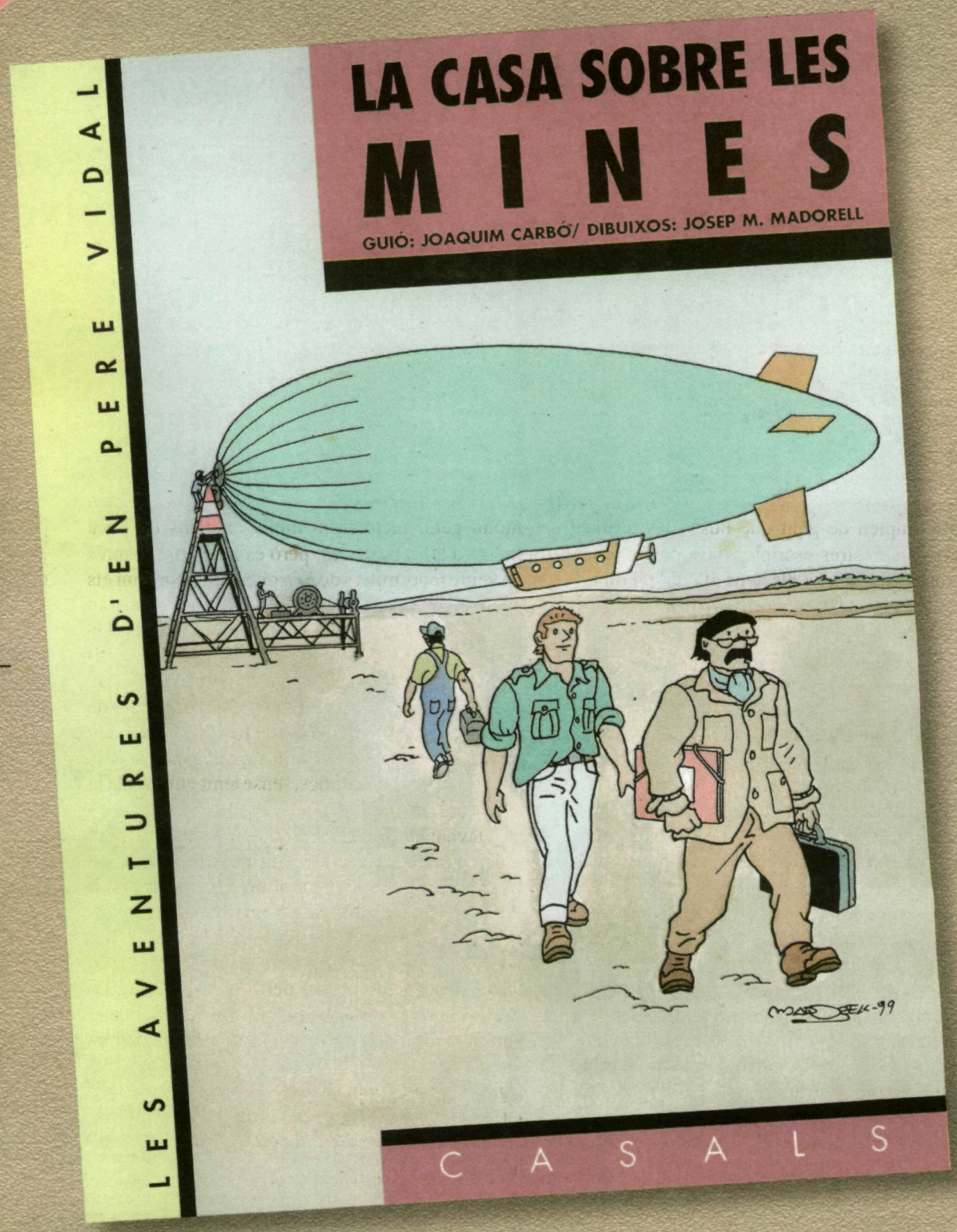

RONCATRIN®
La solució definitiva als roncs sense ser un medicament
902 40 60 80
www.roncatrin.com

La casa sobre les mines

L'última d'en Pere Vidal

NOVETAT
núm. 8

TÍTOLS DE LA COL·LECCIÓ

1. LA CASA SOTA LA SORRA
2. ELS BRUIXOTS DE KIBOR
3. EL PAÍS D'EN FULLARACA
4. LA CASA SOTA LA LONA
5. LA CASA SOTA EL MAR
6. LA CASA SOBRE EL GEL
7. LA CASA SOTA LES ESTRELLES

GUIÓ DE **JOAQUIM CARBÓ**
DIBUIXOS DE **JOSEP M. MADORELL**

Editorial Casals, S.A. Casp, 79 - 08013 Barcelona / tel. 93 244 95 50

Casals
Edita des de 1870

Editorial

Pasqua i Sant Jordi

La festa de la Pasqua és la més important de tot l'any per als cristians. És quan celebrem i rememorem que Jesucrist ha ressuscitat, no ha quedat mort al sepulcre sinó que s'ha presentat viu davant d'algunes dones privilegiades i després davant dels seus deixebles.

Aquest any la gran festa de la Pasqua ve gairebé unida a una altra festa cristiana, molt més senzilla però molt arrelada popularment, sobretot en alguns territoris com és el cas de Catalunya; es tracta de la festa del màrtir sant Jordi. Tan sols tres dies separen aquestes dues festivitats que comparteixen les pàgines d'aquest número extraordinari de *Catalunya Cristiana*.

Buscar coincidències entre aquestes dues festes sembla difícil, però fent una anàlisi més profundament cristiana, veurem que la cosa és bastant més senzilla. Passa que hem associat la festa de Sant Jordi a una festa literària i social, on els carrers s'omplen de gent que busca les últimes novetats dels nostres escriptors, les dones reben belles roses vermelles i els nens al col·legi dibuixen i rememoren històries de cavallers i dracs.

Però la festa de Sant Jordi és alguna cosa més per als cristians. És la història d'un home sant, cavaller i soldat certament, però fidel al seu únic Senyor, representat per la creu roja que llueix al seu pit i en el seu escut en la majoria de representacions artístiques. Un home valent que no va dubtar a donar la seva vida per causes nobles i justes i finalment per la seva fe en l'únic Déu veritable.

Sant Jordi, com tants altres sants i màrtirs, va intentar amb totes les seves forces que la seva vida fos el més semblant possible, dins de la nostra limitació humana, a la del nostre mestre Jesús. I és que el Senyor va demostrar, en tots els moments de la seva vida, que el seu únic destí era fer la voluntat del Pare, encara que això el portés a enfrontar-se a les autoritats jueves que finalment amb el beneplàcit romà, el van acabar condemnant a una mort de creu. Però Jesús no va dubtar a donar la seva vida pels altres si així ho volia el Totpoderós. Tampoc sant Jordi, que va patir martiri, no va dubtar a donar la seva sang per Crist perquè creia fermament en la resurrecció i en la vida eterna.

Per això en el Regne del Cel hi ha el Senyor ressuscitat, al costat de tots aquells que van viure amb santedat i lliurament generós aquesta vida, davant Déu i davant dels germans, com el nostre estimat sant Jordi. És important que com a cristians no ens deixem influir pels corrents secularitzats del nostre temps que volen convertir sant Jordi en un simple personatge de llegenda, sense cap presència en la seva vida, de la fe que va professar i del martiri que va patir. Perquè ell és alguna cosa més que un simple guerrer valent que vènç els dracs que llancen foc per la boca i salva belles princeses presoneres al seu castell.

El mateix passa amb la gran festa de les festes: Pasqua. Ja que per a alguns només es tracta d'unes vacances o d'un temps per sortir uns dies i desconnectar de la dura rutina. És cert que les processons de Setmana Santa són molt populars i congreguen molta gent, incloent-hi molts cristians de poca pràctica a les esglésies; però és molt trist després de veure tants milers de persones acompanyant els passos religiosos el Divendres Sant, que en la gran festa de la Resurrecció, la Vigília Pascual, la majoria estiguin absents. No s'ha entès el sentit complet de la Setmana Santa: la mort és només un pas per a la resurrecció, «És necessari que el gra de blat mori perquè doni fruit» (Jn 12,24). És com dividir la vida de sant Jordi i quedar-nos només amb els detalls anecdòtics, sense tenir en compte la seva vida de sant.

Davant les festes de Pasqua i de Sant Jordi, hem d'evitar que ens passin de llarg sense la profunditat i l'espiritualitat que comporten. De manera molt especial en la festa de la Resurrecció del Senyor. Hi ha qui diu que la Vigília Pascual es fa llarga i pesada en haver-hi tantes lectures de la Paraula de Déu i tanta simbologia, però és sens dubte un excel·lent repàs de la nostra Història de la Salvació per entendre perfectament el sentit de la Pasqua cristiana i a la vegada un contacte directe amb els signes de la Vida Nova que ens porta el Ressuscitat. Una bona ajuda per evitar quedar-nos només amb idees fraccionades i incompletes de la Setmana Santa.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez
Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató
Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat
Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande
Corresponsals: Guillem Farré, *GIRONA;* Guillem Ferrer, *ILLES BALEARS;* Jordi Curcó, *LLEIDA;* Marçal Sarrats, *MADRID;* Lluís Serra i Miriam Díez, *ROMA;* Antoni Mirabet, *SEU D'URGELL;* Ramon Estany, *SOLSONA;* Joan Boronat, *TARRAGONA;* Joaquim Blanc i Roman Casanova, *TORTOSA;* Fàtima Alemany, *VIC*
Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez
Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura
Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820
E-mail: catcris@ibernet.com
Pàgina web: www.catalunyacristiana.com
Gerent: Jaume Vinyals
Publicitat: Josep Harris
Promoció: Alfons Miralles
Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals
Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano
Autoedició i compaginació: Carlos Aguado
Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA* Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per ojd

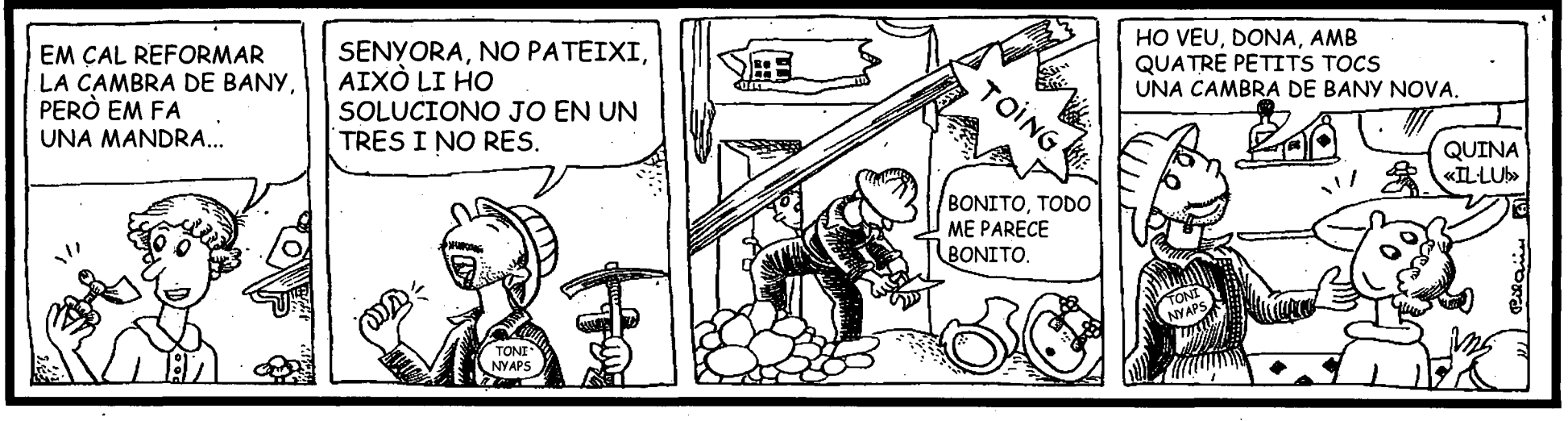
Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA *Per Pilarín*

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Amics de Catalunya Cristiana

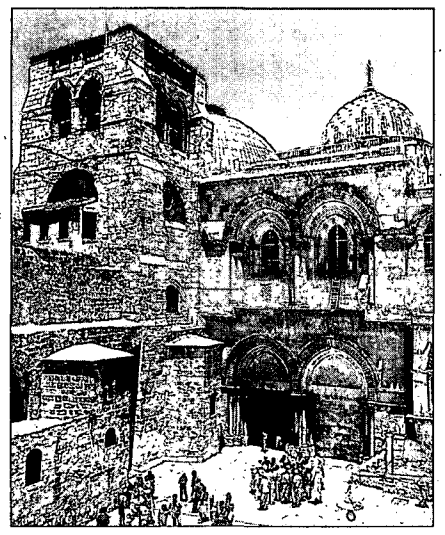
Pelegrinatges i viatges 2003

AVIS IMPORTANT

Pelegrinatges a TERRA SANTA

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

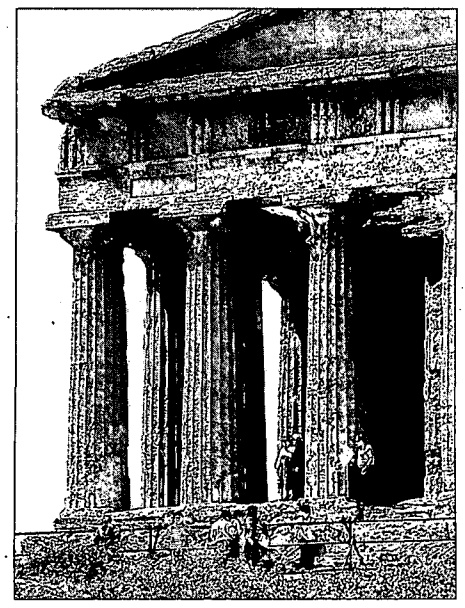
- Sempre estan en els nostres programes.
- Tan bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

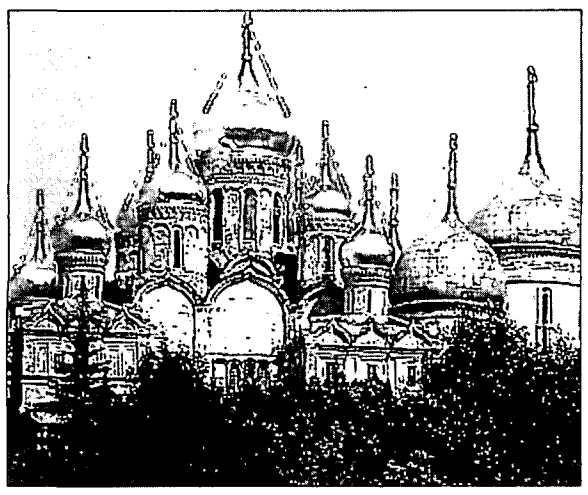
Del 14 al 21 de juny

Viatge a l'Illa de Sicília

La més gran de la mediterrània. L'illa del gran volcà

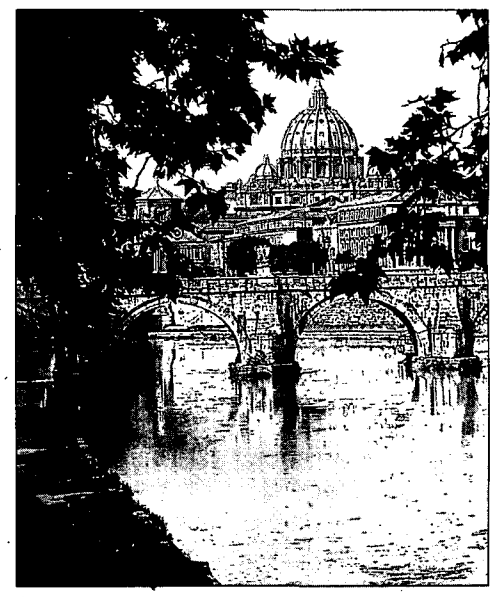
Del 4 al 16 d'agost

Viatge a Rússia

Moscou / St. Petersburg i creuer pel riu Volga

Del 17 al 23 d'octubre

Pelegrinatge a ROMA

Amb motiu de la canonització de la Mare Teresa de Calcuta

Del 10 al 24 de novembre

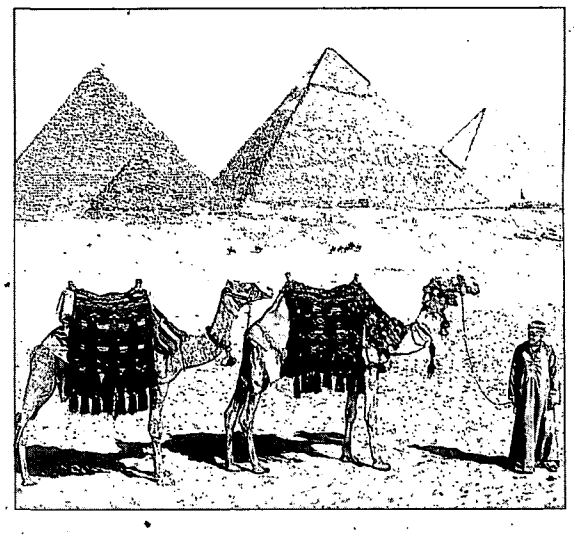
Viatge a Costa Rica

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat faraònic al cristianisme primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE MERCATRAVEL S.A.

G.C.:612

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

en primer pla

«L'Esposa de Crist està pàl·lida», proclamava santa Caterina de Siena al segle XIV per referir-se a una Església que travessava moments difícils. Avui, uns quants segles després, podríem perfectament recuperar aquesta expressió. Potser la pal·lidesa és diferent, ja que les circumstàncies no són les mateixes, però en el rostre de l'Església, sobretot a Occident, també avui es percep un esmorteïment que li impedeix lluir tota la seva bellesa. A les portes de la Pasqua aquesta experiència de crisi, una més durant els 2.000 anys d'història, no ens ha de conduir al desencís ni a la tristesa, sinó que ens ha d'encoratjar a una conversió profunda a la recerca del rostre autèntic que Crist va voler imprimir a la seva Església.

La crisi de l'Església d'Occident ens urgeix a una fidelitat més gran

La Pasqua: una crida a la renovació eclesial

La recent constituïda Església de Crist va viure la seva primera crisi seriosa el Dijous Sant, quan després d'haver anat a pregar a l'hort de Getsemaní al costat del Mestre, aquest era capturat per un esquadró romà. Totes les expectatives, totes les esperances que aquells dotze deixebles aguerrits havien posat en Jesús es van ensorrar en un instant. Aleshores, es va desencadenar la dispersió, el caos, els dubtes, la por..., en definitiva, la crisi. La mort l'endemà de Jesús a la creu va confirmar els pitjors pronòstics. 2.000 anys després, aquestes experiències de mort, per les quals el mateix Jesús va voler passar en la seva versió més escandalosa, continuen atiant l'Església.

I és que la crisi forma part de la seva existència, hi és inherent, però no com una cosa que l'hagi de desanimar ni d'enfonsar, sinó com una oportunitat, una invitació contínua a renovar-se i a dirigir la seva mirada a les arrels que la van veure néixer. La crisi que avui travessa l'Església és, com ha estat sempre, una crisi de fidelitat. Prendrà unes formes o unes altres segons les èpoques i els contextos socials i culturals en què es produeixi, però en el fons, el que tota crisi amaga és una crida urgent a una fe molt més autèntica, a una fe molt més confiada en Aquell que «va estimar tant el món que va lliurar-li el seu Fill únic».

La vida de l'Església, com la de cada cristià del carrer, passa per la Creu. El camí de la glòria passa sempre pel Calvari. Aquí no hi ha dreceres. I aquest Calvari es manifesta d'una manera particular en la crisi, en el desencant, en els dubtes... És una mort que engendra vida. La crisi és un repte a una fidelitat més gran, a recuperar l'essència del cristianisme. És la manera que té Déu, tan pedagògic sempre, de convidar-nos, gairebé d'empènyer-nos, a fer més viva la seva amistat. Només des d'aquesta perspectiva es pot entendre aquella frase en forma de pregària que una vegada va proclamar Pius XI: «Donem gràcies a Déu per fer-nos viure temps difícils. Ja no es permet a ningú ser mediocre.»

Familiaritat amb Déu

En el rerefons de qualsevol experiència de crisi en l'Església s'amaga una pèrdua de la familiaritat amb Déu. El cristianisme és l'única religió, com tant li agrada repetir al cardenal Ricard M. Carles, en la qual el camí cap a Déu és Déu mateix. Per tant, quan el tracte amb Déu es deixa d'alimentar com cal i passen a ser més importants altres coses menys essencials —per molt bones i santes que siguin— no és estrany que la crisi es manifesti. Les conseqüències seran diferents segons els casos i les circumstàncies, però si gratem una mica en l'ànima de l'Església i de cada individu descoratjat, gairebé sempre trobarem un dèficit de relació i de fidelitat en Jesús i les seves promeses.

El cristianisme és la religió de la confiança, de l'abandonament, del deixar-ho tot a mans de Déu, encara que sense deixar de fer tot el que estigui al nostre abast, que mai no serà massa. Quan el flux d'amistat entre Déu i l'home es talla, una crisi està a l'aguait. L'essencial del cristianisme, allò que el diferencia de qualsevol altra religió, és el tracte assidu i familiar amb Déu. Aquesta és la gran novetat: Déu es fa home perquè l'home pugui arribar a ser Déu. I aquesta santificació, que és el fet d'arribar a ser Déu, només és possible des del tracte d'amistat amb Jesús, el Déu encarnat. Sense tracte, sense relació, sense una profunda vida interior, el cristianisme perd tota la seva «gràcia». I aquest, viscut com una ètica o una moral de mínims, com una «imitació» d'aquell rebel amb causa que va ser Jesús, no és altra cosa que una pantomima, un teatre per passar l'estona.

Arribats a aquest punt, no ens ha d'estranyar que passin les coses que passen, que hi hagi escàndols i que els cristians deixem de ser al món testimonis esperançats de la llum. Però el problema no és tant que la nostra fe deixi molt a desitjar, ni que el pecat formi part de la nostra naturalesa, sinó que ens resistim a reconèixer-ho. Per això, reconèixer-nos en crisi és una cosa molt bona, és el primer pas per a la conversió, per reprendre els orígens i, com el fill pròdig, tornar a la casa del Pare.

La creu forma part essencial de la vida de l'Església.

Divendres Sant

La mort de Jesús a la creu va desencadenar una terrible crisi en aquella petita Església primitiva formada per uns quants apòstols que, per Jesús, ho havien deixat tot. El fracàs del Calvari va fer que la seva fragilitat i la seva misèria afloressin a la superfície i per moments va semblar que les seves vides s'ensorraven. Però gràcies a la força de les promeses que Jesús els havia fet i a la confiança cega en les seves paraules no van romandre tancats en si mateixos, sinó que van acudir a emparar-se en Maria, la mare de Jesús. Reconeixent-se miserables i mancats de fe, reconeixent en molts casos que havien traït el Mestre, van aixecar la mirada cap al cel i, recordant els tres anys d'estreta relació amb Jesús, van creure en Ell i en la seva paraula. La resurrecció de Jesús, el diumenge molt de matí, els va tornar amb escreix la confiança dipositada i va començar en ells a engendrar-se els homes nous que havien de liderar l'Església naixent.

Aquesta història que cada any —i cada dia— actualitzem en l'Església a través de la litúrgia —especialment ara, durant el temps de Pasqua— es repeteix contínuament en l'ésser de cada cristià, i per tant, de l'Església. Perquè «cada ànima és l'Església», i la història de cadascuna és la història de l'Església. En aquest sentit, no es pot separar la institució del Poble de Déu. Més encara, la vida de fe de cada cristià és la que acredita la institució, per la qual cosa tota crisi institucional prové, d'alguna manera, d'una crisi de fidelitat més profunda, tant dels pastors com dels fidels.

Tot i que el panorama pugui semblar una mica «tètric» i fins i tot apocalíptic, això no ha de ser motiu per desanimar-nos i abandonar definitivament la nostra «militància» cristiana. Al contrari. Més tètric i apocalíptic que Divendres Sant no hi ha hagut cap altre moment en la història de l'Església. I tampoc cap altre de més fructífer... Des de la creu és des d'on s'engendra l'home nou. No perdem de vista aquesta perspectiva.

Una història que es repeteix

Per a Joan Busquets, cap del Departament d'Història de la Facultat de Teologia de Catalunya, la situació que avui viu l'Església, sobretot a Occident, no ve de nou. Li és familiar, la coneix, ja que s'ha anat repetint al llarg de vint segles, i en la majoria d'ocasions, per al seu propi bé.

→

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
www.residenciapmiralles.org e-mail: persones@teleline.es

Saninet Serveis Integrals S.L.

- **Servei a la gent gran, suplències a geriàtrics, postpart...**
- **Neteja a domicili, oficines, autocaravanes**
- **Diürns, nocturns, festius, personal fix o per hores**

PERSONAL QUALIFICAT AMB CONTRACTE (S.S.) I AMB ASSEGURANÇA DE RESPONSABILITAT CIVIL.

PREUS ECONÒMICS

Tel. 934 150 997 / Fax 934 157 243
www: sani-net.net a/e: sani-net@wanadoo.es

«Parlar de la història de l'Església —assenyala— és parlar de la seva renovació, dels intents de reforma, dels esforços dels deixebles per ser més fidels al projecte del Mestre; i parlar també dels seus fracassos, de les seves debilitats, errors i traïcions.» Per això, es diu que l'Església està *semper reformanda* —sempre susceptible de reforma—, no com una cosa negativa, sinó com la necessitat de conversió contínua a què tot cristià està cridat. En aquest sentit, Busquets té clar que encara que «l'Església ja ha estat inventada, pot i ha de ser recreada i purificada i esdevenir més fidel al projecte del seu Senyor». Com ha estat passant al llarg dels segles.

Ja en l'Església primitiva, després d'aquella primera crisi que es va desencadenar el Dijous i Divendres Sant, el primer repte seriós que va tenir va ser la crisi de Jerusalem. Segons Busquets, el cristianisme primitiu tenia llavors la temptació de quedar-se tancat a les sinagogues, i a través de Pau i els apòstols més agosarats es va trencar la cuirassa judaica i el cristianisme va poder arribar a ser universal. «El fet que en el concili de Jerusalem no s'imposessin obligacions innecessàries als nous convertits obria la possibilitat que tothom pogués ser cristià», assegura Busquets.

Més tard un altre moment crític va ser l'Església constantiniana. Tot i ser una època molt rica en alguns aspectes, pels pares de l'Església, els grans concilis i la literatura cristiana, l'Església va passar a ser excessivament oficial i imperial. Aquestes infidelitats van passar factura segles més tard, durant l'edat mitjana, marcada per la ignorància i el clericalisme. Sant Francesc i sant Tomàs, amb els nous ordes mendicants, salvaran l'època.

El renaixement va dur la mundanitat. «L'Església —explica Busquets— passa a ser com una societat externa, ben organitzada, amb uns Papes gestors de la cultura, l'art, però no testimonis ni profetes de res.» D'aquí ve la reforma protestant, amb gran part de raó. Una altra cosa serà que Luter, davant d'aquesta realitat, exagerí o vulgui resoldre-ho amb una reforma unilateral, però el fons estava ple de sentit. Va arribar llavors el Concili de Trento, que no va afrontar el repte i va deixar en suspens els reptes plantejats per Luter. Aquests es reprendrien, d'alguna manera, més tard, amb el Vaticà II.

I arribem als nostres dies, amb alguna crisi per resoldre i d'altres que s'han anat creant pel camí. En el fons, sempre el mateix, un perdre de vista allò essencial i entretenir-nos en aspectes que ens allunyen de Déu. El referent, ens agradi o no, és Crist i com deia Pau, Crist crucificat, «escàndol per als jueus, i per als grecs, un absurd».

Dèficit espiritual

Les infidelitats del cristianisme actual sobretot a Occident, es deuen, més que res, a un dèficit de vida espiritual, com ja hem dit. És una infidelitat a l'Evangeli, una crisi de coherència, que ha desembocat en conseqüències que tothom avui pot observar: esglésies buides, manca de vocacions, escàndols sexuals, manca de comunió, manca de testimoni... Davant d'això, el diagnòstic de Joan Busquets, rector durant molts anys del Seminari Interdiocesà, és precís: «La base del problema és que no hi ha en els cristians d'avui un gruix de vida espiritual, de vida evangèlica prou seriosa. No hi ha un gruix de vida cristiana sòlida i més aviat ens hem convertit tots en un conjunt de funcionaris». De nou, com ha passat des de sempre, el problema es troba a l'arrel i no a la perifèria.

Joan Busquets afirma que la crisi acompanya la vida de l'Església.

«Les infidelitats del cristianisme actual es deuen a un dèficit de vida espiritual»

Davant de tals conseqüències s'han anat proposant —sense mala fe en molts casos— solucions diverses en els darrers anys, orientades a adaptar el catolicisme al món d'avui. Això ha significat moltes vegades rebaixar-li un bon nombre de calories espirituals, s'ha perdut l'essència del que l'omple de sentit, i s'ha convertit en un catolicisme *light*. Sovint la conseqüència ha estat la creació de crisis encara més greus.

Molts van entendre així l'*aggiornamento* proclamat per Joan XXIII que va donar lloc al Vaticà II. Això no obstant, per a Busquets, «la intuïció del Papa bo no era simplement pintar la façana i fer una Església més moderna, sinó tornar a l'origen, al que era essencial del cristianisme i adaptar-la tenint en compte els signes dels temps. L'*aggiornamento* volia tornar al que és original però posat al dia, interpretar els signes dels temps, però a la llum de l'Evangeli. Sempre el mateix, però en un context nou. De fet, el Concili va ser un intent seriós i convençut de superar aquella crisi, de posar l'Església de nou en el rumb correcte, de tornar els colors a aquell rostre empal·lidit. I malgrat que els mitjans de comunicació el van definir com un concili de canvis, Mn. Busquets recorda que va ser «un Concili summament tradicional, amb la T de tradició amb majúscula, de retorn a l'Escriptura i als pares de l'Església, i pensat per al segle xxi».

El Vaticà II va voler dissenyar una reforma a fons, que no s'ha arribat a aplicar bé ni en la seva totalitat. Potser es vivia un temps d'optimisme, els feliços seixanta, i això va crear massa bones expectatives. Anys més tard, però, han arribat les dificultats afegides i l'aplicació del concili ha patit un seriós revés. El maig del 68, amb totes les implicacions que aquest va comportar en el context occidental, representa un *handicap* que encara no s'ha superat.

A principi del segle xxi, l'Església afronta un repte difícil. El cristianisme a Occident és posat a prova. En moments així val la pena recordar la promesa de Jesús: «Jo seré amb vosaltres fins a la fi dels temps.» No hi ha lloc, doncs, per a la desesperança, sinó que hem d'assumir el desafiament i emprendre una reforma, començant per les nostres pròpies vides, que ens condueixi a una fidelitat més radical a l'Evangeli. Una reforma que no traeixi les nostres arrels, que doni primacia a la caritat, que romangui en la comunió, que sigui pacient i que sorgeixi d'un discerniment plenament evangèlic.

En temps de Pasqua, alegres de veritat per la ressurrecció de Jesús, Ell és la nostra esperança més gran, en Ell es conjuminen els nostres més grans anhels i només en Ell l'Església pot recuperar la bellesa perduda. *(S.G.)*

Signes de resurrecció

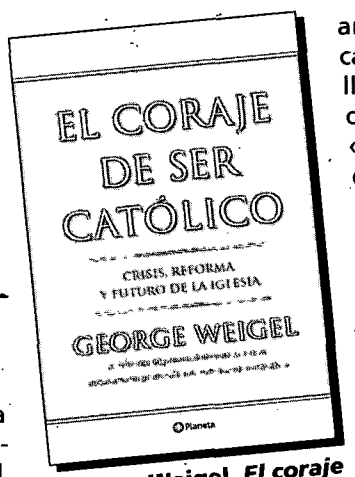
Si fem una mirada amorosa al món i a l'Església d'avui, més enllà de les aparences i de les exclusives mediàtiques, descobrirem que aquesta compta també amb signes clars de l'acció provinent de Déu. Són signes d'esperança i de resurrecció!

Un d'ells, potser el més eloqüent, és el redescobriment del laïcat. Des del Concili Vaticà II, un bon nombre de laics s'han anat aplegant al voltant del que s'han anomenat les noves comunitats i moviments eclesials. És el que també es coneix com la nova primavera de l'Església, espais humans acollidors en els quals es fa especialment present l'amor de Déu. «Mireu-los com s'estimen!», proclamen no sense certa enveja els que es topen amb ells. Hi descobreixen una fe radical i sense complexos, arrelada en Crist i recolzada sobre l'Església. La pregària, la vida litúrgica i comunitària i el compromís social han tornat a ser els pilars sobre els quals aquests moviments s'han edificat. Cadascun segons el seu carisma i la seva espiritualitat, amb defectes i aspectes per polir, però amb un convenciment i una desimboltura que no passen desapercebuts i que omplen d'esperança l'Església. D'ells en sorgeixen ara les vocacions i en el seu interior és un dels pocs llocs on la fe acostuma a passar de pares a fills. Malgrat tot això, molts encara, fins i tot dins de l'Església, es resisteixen a donar-los un vot de confiança.

No és el cas de Joan Pau II, que a la trobada que va tenir-hi en la festa de Pentecosta del 1998 va proclamar entusiasmat la seva confiança en ells: «Quanta necessitat hi ha avui de personalitats cristianes madures, coneixedores de la seva pròpia identitat baptismal, de la seva pròpia vocació i missió a l'Església i al món! Quanta necessitat de comunitats cristianes vives! I vet aquí, ara, els moviments i les noves comunitats eclesials. Sou una resposta suscitada per l'Esperit Sant a aquest repte dramàtic de fi del mil·lenni. Vosaltres sou una resposta providencial!

Escàndol als EUA

Una de les crisis perifèriques que més ressò mediàtic ha tingut en aquest començament de segle a l'Església és l'esdevinguda als EUA, on des de fa uns quants mesos s'ha obert la caixa de pandora sobre el tema dels abusos sexuals de sacerdots i religiosos.

George Weigel, *El coraje de ser católico. Crisis, reforma y futuro de la Iglesia.* *Editorial Planeta, Barcelona 2003, 226 pàg.*

Malgrat ser un tema tan controvertit, el teòleg George Weigel, darrer biògraf del Papa —*Testigo de esperanza*— ha optat per no donar l'esquena al problema i en el seu últim llibre, *El coraje de ser católico. Crisis, reforma y futuro de la Iglesia*, tracta en profunditat el tema dels abusos sexuals al seu país. Weigel, però, no es queda en la gravetat de la crisi nord-americana, que encara caldeja, sinó que va més lluny, a tota l'Església catòlica, i n'analitza el «fracàs en no aconseguir dur a terme la gran promesa espiritual del Vaticà II i la seva ulterior rendició a la cultura contemporània».

Per al teòleg nord-americà, la crisi d'abusos sexuals als EUA és, «en el seu nucli una crisi de fidelitat, una crisi de fe», que d'alguna manera forma part de la crisi que pateix l'Església des del segle passat. «La reforma que necessita l'Església —afegeix— no consisteix a adaptar la veritat a l'esperit dels temps, sinó a recuperar un catolicisme més autèntic i pregon».

S.E.I. S.L.
SUBMINISTRAMENTS ECLESIÀSTICS INTEGRATS S.L.
GENERAL ELETTRONICA s.r.l.
C/ Jaén, 14, 13670 - Villarubia de los Ojos - CIUDAD REAL
Tel. i fax: 926 898 243 - Móvil: 656 862 814
E-mail: seilorenzo@telefonica.net
Il·luminació artística
SISTEMA PER ESPANTAR ELS COLOMS A NORMA CE
MÉS DE 1.000 INSTAL·LACIONS ENS AVALEN
Basílica de Sant Pere (Vaticà), Porta de Bisagra (Toledo), Convent Puríssima Concepció (Toledo), parròquia El Salvador (Conca), Basílica de Sant Vicenç (Àvila).

L'ENTREVISTA

Montse de Paz Toldrà és directora de l'associació ARSIS, de la parròquia de Sant Pau de Badalona

A la Montse la vaig conèixer ja fa uns quants anys arran d'algunes iniciatives solidàries que feien a la parròquia de Sant Pau, al barri del Raval de Badalona. Des del primer moment vaig entreveure que en aquesta noia alegre, amb mirada tendra i parlar harmoniós, s'hi amagava un secret en forma de relació ben especial i íntima amb Déu. Anys després aquesta primera intuïció s'ha anat confirmant, i és per això que ara, quan vull parlar de l'Església i la seva crisi, penso ràpidament en ella. En uns temps com aquests, on sembla que els joves han perdut el referent religiós, Montse de Paz estableix el contrapunt amb el testimoni d'una fe pregona, viscuda amb senzillesa i naturalitat, arrelada profundament en el Crist, però encarnada en el món. El fet que en l'Església hi hagi encara gent com ella és avui un gran signe per a l'esperança.

—Què se't suscita en el cor quan fas una mirada a aquesta Església nostra de començaments del segle XXI?

—Veig l'Església d'avui com una gran família somoguda pels canvis de la societat i del món, però també en expansió. És cert que en alguns països, més concretament, a l'Europa occidental, hi ha una crisi. Però tota crisi és pròpia del canvi i del creixement. L'adolescent pateix una gran crisi per esdevenir adult. Crec que la crisi de l'Església —que no es dóna de la mateixa manera a tot arreu— és una crisi de creixement. En paraules de l'Evangeli, és una mare que pateix i agonitza en el dolor del part. Però en aquest dolor hi veig esperança. Tota mort és preludi d'una resurrecció, i una crisi tan gran, mirada amb ulls de Déu, potser presagia un gran renaixement i una renovació profunda, que és necessària.

—Quins signes concrets, amb «noms i cognoms», hi trobes per a l'esperança?

—Quan vivim el do de la fe no són necessaris signes per creure i tenir la convicció ferma que tot ens condueix a Déu, i que Ell, que en sap més que nosaltres, és present en els esdeveniments i en la trajectòria de l'Església. No podem dubtar que Jesús sempre ens acompanya i que la nostra història té un bon final!

No obstant això, si volem mirar bé al nostre voltant, també veurem signes esperançadors. Sembla que les esglésies es buiden i que la gent viu d'esquenes a Déu, però també és cert que l'Església és molt viva en el món. La multitud de moviments i d'iniciatives cristianes, el testimoni de tants sants nous que s'estan reconeixent avui, trobades com les de Taizé, joves inquiets que cerquen, el fet que l'Església sobrevisqui tantes dificultats... El testimoni tan vivificant i ple de força de les esglésies dels països pobres ens ha de fer pensar. L'Església arriba on no arriba ningú! Allí tenim els missioners, treballant amb les persones més ignorades pel món. El mateix Sant Pare, ancià i malalt, però amb una fortalesa impressionant, donant testimoni en favor de la pau, viatjant en missió a tants països en guerra o amb conflictes, és una imatge ben viva de l'Església, que pot ser vella i malalta, però que té una força que li ve de més amunt, la força de l'Esperit, que res no pot vèncer.

—I tu, com vius la fe enmig d'una societat que no l'afavoreix gens i que fins i tot l'ataca?

—He sentit en alguna homilia que hi ha una força més potent que totes les armes del món: l'amor és més poderós que les bombes. No hi ha res que pugui resistir l'energia arrabassadora de l'amor de Déu. La nostra única fortalesa, com a cristians, no està en nosaltres, sinó en Déu. Apropar-nos a Déu, ser amics seus, conrear la seva amistat, deixar-nos estimar i enfortir per Ell, aquestes són les nostres «armes». No podem canviar res que no estimem. Diu un adagi zen que «allò que resisteixes, persisteix, mentre que allò que acceptes es transforma». Abraçar la nostra realitat i el nostre món, intentant veure'ls amb la mirada amorosa de Déu, és l'única manera, al meu entendre, de poder transformar la realitat. Només l'amor pot canviar les coses.

—No sembla, però, haver-hi gaire amor al nostre món.

—Hem de ser humils i acceptar que no sempre podrem canviar totes les coses. El mateix Jesús no va poder abolir la pobresa, la fam i la violència. Dos mil anys més tard, el món continua sacsejat per les guerres i les injustícies. Tenim a les nostres mans la possibilitat de canviar aquestes situacions, però Déu és molt respectuós amb la nostra llibertat i no ens obliga a fer el bé. Entendre aquest respecte profund de Déu a la nostra llibertat, entendre que Déu permet que ens equivoquem i fem el mal, abans que obligar-nos a estimar, és fonamental per conservar la pau en l'esperit. Si Déu ens respecta, qui som nosaltres per no respectar la voluntat dels altres? Costa d'entendre, i molt sovint les persones inquietes volem fer de messies o de justiciers. En aquests moments és quan hem de mirar Jesús, que va ser «dòcil, humil i pacífic», fins a deixar-se matar per amor. Però no perdem l'esperança. Déu ressuscita tots aquells que donen la seva vida per amor.

—Això sí que és una crida a l'esperança. No obstant, quan afrontem el dia a dia, enmig del món i les dificultats, és molt fàcil defallir...

—Per això un altre aspecte que considero bàsic per viure la fe avui és la comunitat. No estem sols en el món, i l'Església és una gran comunitat. No podem viure la fe de manera individual i aïllada. El mateix Déu no és un de sol, és una comunitat de tres. Si és Pare de tots, vol dir que tenim molts germans. Cada cristià ha de cercar la manera de viure en comunitat la seva fe i d'alimentar el seu esperit practicant la comunió i l'amistat. Sant Joan ens recorda que qui dóna la vida pels seus amics té la vida eterna.

—Per on creus que passa una revifalla del catolicisme a Occident?

—Aquí combrego totalment amb les paraules de Karl Rahner i de Pau VI: l'Església del segle XXI és una Església mística o no serà. Crec que els cristians ens hem de creure que estem cridats a ser sants, i a viure l'experiència del Cel aquí a la terra. La nostra mística no vol dir una espiritualitat desarrelada i fins i tot exòtica. La gran mística cristiana és la del Déu encarnat, que es fa petit i viu entre nosaltres, que se'ns dóna contínuament, boig d'amor per la humanitat. Saber rebre aquest amor tan gran transformarà la nostra Església.

—Quins trets hauria de tenir aquesta Església?

—Per poder ser creïbles i testimonis davant del món, un dels nostres trets ha de ser l'alegria. Si vivim la joia de ser estimats per Déu, els cristians hem de ser persones exultants, entusiastes, apassionades i, enmig dels problemes i dels cops de la vida, hem de saber mantenir una alegria profunda. La societat occidental està molt necessitada de veritable alegria.

Un altre tret pot ser l'autenticitat: vivim el que creiem. Potser no haurem de predicar tant, haurem de parlar menys i, en canvi, passar a la pedagogia del testimoni, com apunten alguns teòlegs. El món d'avui no entén el llenguatge ni la literatura religiosa. Però entén les obres i reconeix les coses que es fan amb el cor. I sobretot, la nostra societat, que pateix de molta soledat i manca de veritable comprensió, entendrà el testimoni de cristians que saben escoltar i estar a prop dels que pateixen. Saber escoltar és el primer pas, i potser el més important, de la nova evangelització.

Finalment, un altre tret indispensable de l'Església, ja avui, i en els propers anys, és el compromís social.

—Per acabar, com a jove entusiasmada amb el Crist, quina és per a tu la gran riquesa del cristianisme?

—Per a mi la gran riquesa del cristianisme és Jesucrist mateix. Déu se'ns dóna! Una religió en la qual no és l'home qui busca Déu, sinó Déu qui corre i és el primer a cercar l'amor de l'home, donant-se tot Ell, té unes implicacions enormes. Jesús ens dóna l'Esperit Sant. Aquest amor tan gran que alena entre el Pare i el Fill és el gran tresor de l'Església. Crec que de vegades no som prou conscients de la grandesa del do que tenim. El mateix Déu se'ns regala. Ho tenim tot en Ell. Res no ens pot mancar ni fer por.

Reportatge: **Samuel Gutiérrez**

Montse de Paz viu una fe pregona plena d'esperança.

«No podem canviar res que no estimem»

«Un aspecte bàsic per viure la fe és la comunitat»

Novetat editorial

DIA DEL LLIBRE 23-04-03

L'AMOR DE LA SAVIESA ETERNA

Traducció catalana del llibre cabdal de l'espiritualitat montfortiana:

Pròleg del P. Daniel Codina i Giol, prior de l'abadia benedictina de Sant Miquel de Cuixà

«La saviesa és Déu mateix... El Déu Pare es complau en ella» (ASE 55-4).

«Ella és la sobirana mestressa de la ciència de Déu i la directora de les seves obres» (ASE 56-4).

«La saviesa és el rostre femení de Déu, tan carinyosa amb l'home» (Llibres Sapiencials).

SOCIEDAD GRIGNION DE MONTFORT
Palau, e 08002 Barcelona
Tel. i fax 933 180 829
a/e: sgmontfort@wanadoo.es

COMBEL EDITORIAL
Casp, 79
08013 Barcelona
a/e: casals@editorialcasals.com

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal.lat algun producte Roca.
Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant comfort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.
Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

església en el món

Vaticà

Les meditacions del Via Crucis, escrites per Joan Pau II

La Setmana Santa no oblida el conflicte iraquià

ROMA.— Les meditacions del Via Crucis del 2003 han estat escrites pel Papa, com ja va fer al Jubileu del 1983-1984 i al Jubileu del 2000, segons un comunicat del mestre de les Celebracions Litúrgiques Pontifícies, el bisbe Piero Marini. Segons el prelat, a les pregàries del Via Crucis s'adverteix des dels inicis la presència de santa Maria, Reina de la Pau.

Mons. Marini ha explicat que les meditacions d'aquest any no han estat compostes amb motiu d'un «tercer jubileu», sinó que van ser escrites amb ocasió dels exercicis espirituals que el llavors cardenal arquebisbe de Cracòvia, Karol Wojtyla, va predicar a Pau VI i a la Cúria romana el 1976. Les meditacions del 1976 van ser publicades el 1977 amb el títol *Signe de contradicció,* i el 2001 va sortir-ne una segona edició. Aquest any, el Papa ha volgut tornar a proposar aquell Via Crucis, el text del qual no ha estat modificat, perquè es mediti en la nit del Divendres Sant.

«Mentre el Sant Pare pensava en el Via Crucis 2003, el món estava torbat per les notícies de l'amenaça d'un imminent conflicte bèl·lic», indicava Mons. Marini. El Papa va intentar «eliminar el perill de la guerra amb la seva veu lliure i forta, amb múltiples iniciatives diplomàtiques, sobretot amb el dejuni, amb la pregària i amb el recurs confiat a la Mare de Déu», deia el prelat en presentar el Via Crucis. Tanmateix, «l'advertència angoixant del Sant Pare no va ser escoltada: el 20 de març va esclatar, devastadora, la guerra. El text del 1976 no ha estat modificat. Era i és tràgicament actual».

En aquells textos, Joan Pau II va escriure: «La terra s'ha convertit en un cementiri. Quants homes, molts sepulcres. Un gran planeta de tombes (...) De nou Jesús, Príncep de la Pau (cf. Is 9,5), es convertia en signe de contradicció: al seu oferiment d'amor el món va respondre amb l'odi.»

D'altra banda, s'ha anunciat que el Dijous Sant, durant el ritu del lavatori dels peus a dotze preveres, a l'ofici presidit pel Papa, els presents seran convidats a complir un acte de caritat per les víctimes de la guerra a l'Iraq.

Durant els dies anteriors a la celebració de la Setmana Santa, Joan Pau II ha continuat demanant la pau. En rebre una delegació de diferents denominacions cristianes dels Estats Units, subratllava la importància de l'esforç ecumènic en temps de conflicte: «Prego perquè el vostre testimoni del missatge evangèlic de reconciliació, solidaritat i amor, constituexi un signe d'esperança i de promesa d'unitat d'una humanitat renascuda i renovada en la gràcia de Crist.» També en recordar els 40 anys de l'encíclica *Pacem in terris* de Joan XXIII demanava recuperar l'esperit de fe, de saviesa reàlista i d'àmplies mires per aconseguir la pau: «Els conflictes entre els pobles s'han de resoldre no per les armes, sinó pels convenis. És indispensable educar les noves generacions en la pau, que ha de convertir-se cada vegada més en estil de vida fonamentat sobre els "quatre pilars" de la veritat, de la justícia, de l'amor i de la llibertat.»

En una audiència concedida al ministre d'Afers Exteriors francès cridava a abreujar els patiments provocats per la guerra i constatava la necessitat que els iraquians, després de la guerra, fossin protagonistes del seu futur. Però l'Iraq no és l'únic conflicte que preocupa Joan Pau II. Així ho va demostrar a l'audiència general del 9 d'abril quan demanava la fi de les massacres i execucions sumàries a la regió dels Grans Llacs a Àfrica.

Un altre personatge rebut en audiència al Vaticà en els darrers dies ha estat John Bolton, sotssecretari del govern dels Estats Units pel control dels armaments i de la seguretat internacional. Bolton va ser rebut pel secretari vaticà per a les Relacions amb els Estats, Mons. Jean-Louis Tauran, el qual va exposar el perill de la proliferació de les armes de destrucció masiva i a qui va agrair l'ajut humanitari de l'Església catòlica a l'Iraq. *(C.C.)*

El Papa no oblida la tragèdia del poble iraquià.

ESPANYA

L'Església espanyola lamenta la mort de dos periodistes

MADRID.— Tan bon punt es va conèixer la mort dels periodistes espanyols Julio Anguita Parrado (*El Mundo*) i José Couso (Telecinco), enviats especials a l'Iraq, la Conferència Episcopal Espanyola va emetre dues notes de condol. En elles, l'episcopat manifesta el seu condol i dolor als familiars i companys d'aquestes dues víctimes del conflicte bèl·lic. «Aquesta luctuosa ocasió ens serveix per reiterar els nostres vots a favor de l'acabament de la guerra i a favor de la causa de la pau», afirmen els bisbes. Tanmateix, manifesten la seva proximitat i solidaritat envers els periodistes i informadors que «serveixen l'actualitat informativa en situacions de conflicte, tantes vegades amb risc per a la seva seguretat i vida. Tots hem d'agrair aquest valuós servei a la infomació, a la llibertat i a la pau». *(C.C.)*

A la memòria de J. A . Parrado i J. Couso

En el moment de tancar aquesta edició, el dijous 10 d'abril, encara tenim molt present la mort de dos companys de professió. El 7 d'abril passat moria, al sud de Bagdad, el periodista del diari *El Mundo* Julio A. Parrado. Era un informador compromès que cobria per primera vegada una guerra. La seva inquietud el va portar a formar part dels pocs periodistes que acompanyaven les tropes americanes. Un artefacte iraquià li va llevar la vida quan tan sols tenia 32 anys. Un dia després, les tropes americanes avançaven les seves posicions a Bagdad. El càmera de Telecinco, José Couso, de 37 anys, estava gravant, des de l'Hotel Palestina, aquest avançament. L'exèrcit americà, al·legant que havia estat atacat des de l'hotel on es troba tota la premsa internacional, va disparar des d'un tanc. José Couso va arribar a gravar, amb la seva càmera, el míssil que li va costar la vida. Ha deixat enrere dona i dos fills; i molts companys que el recordaran sempre com un home alegre i vital. Es pot pensar que, pel fet de ser periodistes de guerra, han d'assumir el risc de morir; però cap dels dos estava enmig d'un foc creuat buscant la millor imatge; eren en els indrets més segurs i van ser atacats de sobte.

Totes les institucions espanyoles van donar mostres de condòl a les famílies i als respectius mitjans de comunicació. La Conferència Episcopal Espanyola va remetre una carta a *El Mundo* i a Telecinco per manifestar el seu dolor i reiteraven el desig de pau. Des de *Catalunya Cristiana* volem manifestar el nostre condol més sincer, i agrair la feina dels periodistes que lluiten per informar-nos, diàriament, jugant-se la pròpia vida.

Marçal Sarrats Ferrés
Corresponsal a Madrid

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonanova 42, 1r 0803[illegible]celona
Telèfon 932 047 111

Acollim i ajudem les futures mares amb problemes

Fundació Pro Vida de Catalunya

Nom:
Cognoms:
Adreça:
Núm.: Pis: Porta:
Codi Postal:
Població:
Província:
E-mail:

La informació que ens facilites serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

El salesià Francesc Ubach és missioner a Costa d'Ivori

«No us oblideu de Costa d'Ivori!» Aquest és el crit dels salesians llançat des d'un país desfet després d'un cop d'estat i que alena la pau. Francesc Ubach, Cisco, com el coneix tothom a Korhogo, fa 20 anys que és a Costa d'Ivori. Aquest missioner reconeix que ha passat moments molt delicats i que tant ell com els seus companys s'han jugat la vida en moltes ocasions, encara que «el Senyor ens ha protegit de manera palpable».

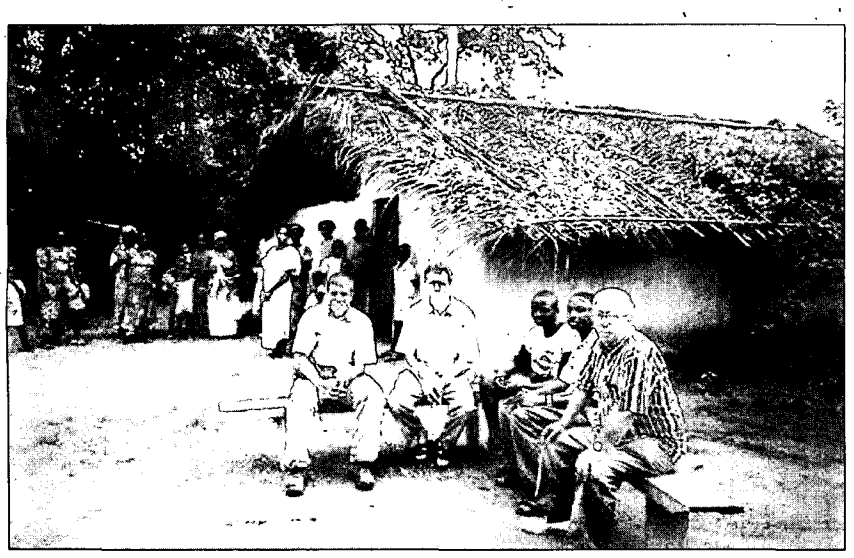
«No ens va passar mai pel cap abandonar la missió»

—La guerra a l'Iraq ha relegat altres conflictes com el de Costa d'Ivori...

—Sí, és cert. Qui parla del Sudan, de Ruanda, d'Uganda, de Costa d'Ivori? Àfrica continua sent la gran oblidada. Molta gent continua pensant que Àfrica és un continent de «salvatges» i no és així. La causa de la guerra és la pobresa. Els països africans tenen el just per sobreviure. Si els productes més importants dels països com el cafè, el cacau o el cotó es paguessin al preu just, la gent viuria bé, però el preu es fixa al món ric. No es tracta amb justícia Àfrica. Per això cada cop hi ha més persones que abandonen el continent i emigren, encara que s'hi juguin la vida. Si no els ajudem no tenen més remei que fugir del país.

—Quin és el compromís dels salesians al país?

—Nosaltres, a la nostra missió i a les cinc parròquies que hi ha a Korhogo, fem una feina que tothom reconeix. Tenim dispensaris a totes les parròquies i no fem distinció entre cristians, musulmans i animistes... Les escoles han quedat aturades. Els salesians tenim una escola de secundària amb 500 alumnes, la millor escola del país pels resultats aconseguits a les proves d'accés a la universitat. Com que les escoles estan tancades, hem posat aquests alumnes a fer classe als més petits, i els ensenyen a llegir i escriure. Les classes són a l'aire lliure, sota els arbres, no tenim bancs. Van començar amb 100 alumnes i ja n'hi ha gairebé 4.000. Com que no hi ha diners, ens agradaria crear un sistema de beques i cercar persones que col·laborin amb nosaltres econòmicament. Qui vulgui enviar diners pot contactar amb el P. José Miguel Larrión (tel 934 291 803), que ha estat a Costa d'Ivori durant força anys.

Francesc Ubach, al centre de la imatge, lamenta els prejudicis que tenim sobre el poble africà.

—Quin futur veuen els joves en aquests moments?

—Veuen el futur molt negre. Quan tenen la possibilitat d'anar a Europa ho aprofiten. Nosaltres creem centres professionals per ensenyar-los una feina i que estudiïn. Procurem que arribin a estimar el treball, que valorin la feina ben feta. Creem centres d'alfabetització perquè tots sàpiguen llegir i escriure en francès i en la seva llengua nativa. Però molts dels que acaben la universitat no troben feina.

Hi ha molt d'atur i falten aliments. Els que més mengen prenen un plat d'arròs al dia. No arriba l'ajuda internacional. Hi pot haver una catàstrofe alimentària. Els camps estan destruïts i no els treballa ningú. A més, el poc que es cultiva tampoc es paga al preu just.

—Què és el més urgent?

—La pau. Arran del cop d'estat el país va quedar dividit, desfet pel que fa a les ètnies, no hi ha feina, les infraestructures estan destruïdes, hi ha corrupció al govern... és molt difícil aconseguir la pau i hi ha molta inquietud. Així que s'aconsegueixi la pau, Europa hauria de tenir en compte que Àfrica existeix i que cal ajudar-la, suprimir el seu deute extern, crear estructures, fàbriques, pagar-li els productes a preu just...

—S'han sentit desamparats per la comunitat internacional?

—La gent s'ha sentit molt abandonada per l'exterior. Estan molt desil·lusionats perquè esperaven ajut. Tot i això vull destacar el suport del que fins ara era l'ambaixada espanyola i l'ajuda de la Generalitat de Catalunya, que han impulsat projectes i han ajudat molta gent.

—Vostès, els missioners, no els han abandonat...

—Quan es va produir el cop d'estat, els helicòpters de l'exèrcit francès tenien ordre d'evacuar tots els blancs, però els missioners no ens en vam anar. No se'ns va passar mai pel cap abandonar la missió. Al juny farà vint anys que sóc a Costa d'Ivori. No ho havia passat mai tan malament com ara. Estic trist i em fa llàstima que tot hagi passat en un moment en què el país començava a tirar endavant. L'economia s'estava refent.

—Com ha valorat la població aquesta solidaritat dels missioners?

—Hem vist que la gent ho ha agraït molt, i gràcies a això hem constatat que molts cristians que havien abandonat l'Església per posar-se en sectes han tornat. Han vist coherència. Estan contents que ens hàgim quedat amb ells. No només hem recuperat molts cristians, sinó que tenim 1.100 catecúmens inscrits. La gent reconeix l'esforç que l'Església fa per la pau. Fins i tot un cap musulmà ha felicitat el cardenal Agré, a qui va dir que sense els catòlics molta gent al nord hauria mort.

A més d'ajudar en el que podem a la població amb el poc que tenim, preguem sobretot per la pau, perquè el Regne de Déu és regne de pau, de justícia i d'amor... hem insistit que aquesta és la pau que volem i no la pau que demana la mort de qui pertany al bàndol contrari. Hem subratllat que volem la pau del parenostre, que demana perdonar els que ens ofenen. Crec que molts cops els cristians resem el parenostre bastant distrets.

—Què l'ha portat a Catalunya?

—Aquests dies que estic a Catalunya estic fent una mica de «campanya» per explicar aquesta realitat de Costa d'Ivori

«A més d'ajudar en el que podem a la població amb el poc que tenim, preguem sobretot per la pau, perquè el Regne de Déu és regne de pau, de justícia i d'amor...»

i per demanar ajut, perquè allà ja no tenim res per ajudar-los. He portat alguns productes que elaboren els nostres joves, com ara clauers, creus... per vendre'ls i recollir una mica de diners. Tot i les dificultats, les tristeses, la violència... he de dir que estem contents perquè tot el que fem és per Jesucrist. És per Ell que donem no un any o dos de la nostra vida, sinó tota la vida. Ell ens paga amb escreix. Quan era jove jo volia ser jugador de futbol. Ara penso que si hagués estat el millor jugador del món i cobrés milions d'euros no seria res comparat amb l'alegria i el goig que el Senyor em dóna. Per a mi i per als meus companys salesians és un privilegi ser a Costa d'Ivori, amb la gent del país, donant el poc que tenim. Estem a disposició de tothom i per això intentem ser propers a tothom.

Rosa María Jané Chueca

Esquelas
en toda la prensa
24 Hs.
Servicio permanente.Incluso festivos.
Cobro: Banco, Visa y Domicilio.
93 481 74 71
www.esquelas24h.com
intro

CENTRE ORTOPÈDIC
Numancia
Numància, 22 — Tel. i Fax: 934 103 110
Numància, 10 — Tel. 934 106 285
08029 BARCELONA

Passeig Catalunya, 8
Tel. 937 755 551
08760 MARTORELL

Ctra. de Ribes, 3
Tel. 938 211 603
08600 BERGA

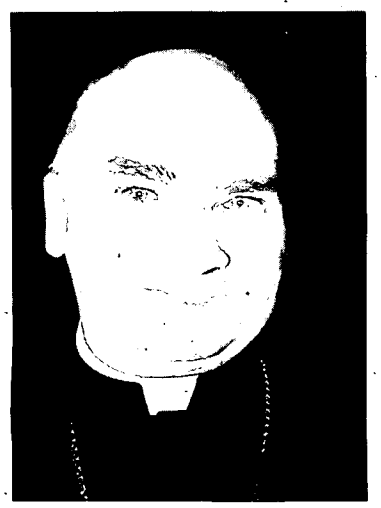
—Confecció d'òstesis i pròtesis
—Ajudes per a la gent gran

Mèxic

Presència de l'Església en la societat de la informació

MONTERREY.— Del 2 al 5 d'abril es va celebrar a la ciutat mexicana de Monterrey el Congrés Continental sobre Església i Informàtica. Representants de 30 països es van reunir sota el lema «Cap a una xarxa humana de respostes i ajuts». L'acte de cloenda va anar precedit per la missa presidida pel president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, l'arquebisbe John Patrick Foley.

Tot just iniciar-se el congrés, l'arquebisbe va demanar als homes i dones d'Església i als professionals del món de la comunicació i de la informàtica que fessin present el rostre de Crist en la societat de la informació. En aquest sentit, va assenyalar que l'Església «té la missió de donar testimoni amb la paraula i les obres de la millor Notícia que l'home pot rebre».

Mons. Foley, president del Pontifici Consell per a les Comunicacions.

Els participants al congrés es van dividir en set taules de treball amb els següents temes: nou paradigma a la comunicació mundial; cap a on va la cultura contemporània; formació i educació; ètica en la comunicació; evangelització; tecnologia en mesura humana, i resposta pastoral de les comissions de comunicació social a la cultura mediàtica contemporània.

Aquestes taules de treball han publicat les seves conclusions, en les quals constaten que el nostre món pateix canvis accelerats que porten a incerteses i patiments. Per això, cal que l'Església estigui present per tal que compleixi amb la missió de continuar l'obra de Crist: «L'Església ha d'endinsar-se en les entranyes de la cultura digital i en la consciència del canvi de paradigma, per col·laborar que els signes dels temps adquireixin un veritable sentit, segons els valors del Regne de Déu.»

Davant d'un pluralisme relativista i individualista, els congressistes van subratllar la importància que l'Església proposi una cultura de reconciliació i de comunió interpersonal que conduexi a una cultura de diàleg, de trobada i de solidaritat.

Una altra de les conclusions apunta que el procés d'evangelització és un procés de comunicació. Així, es diu que «la nostra presència a Internet ha de ser no només molt digna i dignificant, sinó professional». Els congressistes demanen que la nova cultura digital es desenvolupi des de l'òptica evangèlica, des d'una antropologia que la faci humana i des d'una teologia que afavoreixi l'obertura a la transcendència. També proposen assumir, com a Església, el suport, l'acompanyament i la dedicació personal al qui es dedica professionalment als mitjans de comunicació. És per això que demanen la creació d'un nou grup de discussió anomenat «Ètica als mitjans de comunicació social».

Els participants al congrés consideren necessari que l'Església es comprometi al fet que els nous instruments mediàtics arribin a tots aquells que no en tenen, així com «aconseguir els instruments adients per al treball i col·laboració amb aquells que ja posseeixen tecnologia, perquè s'obrin al marc solidari del bé comú i participatiu dels «últims i més desfavorits». En aquest punt, asseguren que l'anomenada «bretxa digital» és un repte que l'Església no pot ignorar.

Les conclusions recullen el terme *educomunicació*, un àmbit de diàleg interdisciplinari que exigeix «involucrar tota la comunitat educativa en la construcció col·lectiva del coneixement, en la pròpia formació i en l'aprofitament dels processos comunicatius». Un altre aspecte destacat fa referència a la creació o consolidació d'oficines d'informàtica en l'àmbit de les conferències episcopals i les diòcesis.

Els congressites remarquen l'ús creixent i extensiu d'Internet per difondre l'Evangeli a Internet, i subratllen que «la presència de l'Església i de l'Evangeli a Internet no ha de ser mai plantejada com un substitut de la mateixa Església. (...) No ha de ser mai considerat un fi, sinó un mitjà». Així, la missió catòlica a Internet «no pot oblidar la dimensió profètica, que pretén anunciar amb ardor, talent i convicció els valors de l'Evangeli, així com denunciar tot allò que significa menyspreu, opressió i explotació de la persona i de la societat humana, des del comercialisme, el materialisme, la globalització hegemònica». A més, demanen sensibilitzar sobre la importància de la utilització de la infomàtica i d'Internet per a la nova evangelització. *(C.C.)*

L'evangeli del dia, automàticament a qualsevol web

Qualsevol pàgina web pot oferir a partir d'ara de forma gratuïta l'evangeli de la litúrgia del dia, actualitzat de manera automàtica, gràcies a un nou servei llançat per «Evangeli del dia». Els llocs a Internet que ho desitgin poden incloure automàticament les lectures de la litúrgia del dia i del sant del dia, així com altres serveis d'espiritualitat, segons el seu idioma. El nou servei va ser presentat en sis idiomes al Congrés Continental sobre Església i Informàtica. El servei, totalment gratuït, es presenta en francès, espanyol, portuguès, anglès, alemany i holandès. En aquests moments s'està preparant la versió en italià i àrab. Per demanar informacions tècniques amb més detall, podeu enviar un missatge a contact-sp@dailygospel.org

INDONÈSIA

Els bisbes impulsen les noves tecnologies

JAKARTA.— Des de la selva impenetrable de Borneo o els erms de Papua fins a la darrera illa perduda entre les 17.000 que formen l'arxipèlag d'Indonèsia: en qualsevol parròquia, església, missió, escola o institut catòlic hi ha d'haver un ordinador connectat a Internet. Això es el que demanen els bisbes d'Indonèsia, i subratllen la importància de les noves comunciacions i tecnologies. Diòcesis i parròquies rebran ajut per dotar-se de la tecnologia necessària per connectar-se a l'«autopista informàtica». Segons Mons. Blaius Pujoraharja, bisbe de Ketapang, les tecnologies modernes són molt útils a la pastoral i al desenvolupament de la comunitat. *(Fides)*

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS - MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Estampería San José
Fundada en 1919
Boters 7 i 9
08002 Barcelona
Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523
e-mail: sugerencias@articuloreligioso.com
www.articulosreligiosos.com

De mà en mà
Francesc Malgosa i Riera
«UN PONT DE POEMES DEL SEGLE I ALS NOSTRES DIES»
En venda a l'Editorial Claret i a les principals llibreries

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:
Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms .....
Adreça .....
Població ..... Província ..... C.P. .....

FORMA DE PAGAMENT:
Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
Titular ..... Data .....
Entitat ..... Oficina ..... DC ..... Compte .....

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 -Fax 934 092 820

Espanya

Mons. Atilano Rodríguez pren possessió de la diòcesi de Ciudad Rodrigo

CIUDAD RODRIGO.— El 6 d'abril Mons. Atilano Rodríguez Martínez va prendre possessió de la diòcesi de Ciudad Rodrigo, a la catedral diocesana. Mons. Rodríguez era fins ara bisbe auxiliar d'Oviedo i va ser nomenat bisbe de Ciudad Rodrigo el 26 de febrer. Succeeix al capdavant d'aquesta diòcesi castellana Mons. Julián López Martín, bisbe de Lleó des de l'abril del 2002.

A la cerimònia de presa de possessió van assistir-hi el nunci apostòlic a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, i vint bisbes més. Mons. Rodríguez va ser rebut a la porta principal de la catedral, al pòrtic del Perdó. El nou bisbe va arribar acompanyat del nunci i del bisbe anterior, Mons. Julián López. Allà, el capítol li va donar a besar la *Lignum Crucis*.

A l'homilia, el nou bisbe de Ciudad Rodrigo va mostrar la seva gratitud pel passat i va manifestar la seva esperança davant dels reptes que se li plantegen en aquesta etapa al capdavant de la diòcesi castellana. En aquest sentit, deia als seus nous diocesans: «Amb vosaltres voldria aprendre cada dia a ser un bon cristià. Per a vosaltres he de ser bisbe, amic, pare i pastor, imitant Jesucrist, l'únic Pastor de les nostres ànimes. Vinc a vosaltres sense programa pastoral, però ple de la joia i de l'esperança que neix de la fe en Jesucrist ressuscitat.»

Mons. Rodríguez va indicar que volia continuar els projectes evangelitzadors dels seus predecessors i va animar a tothom a renovar «la vocació comuna a la santedat» i a cercar «des de la comunió fraterna i la corresponsabilitat eclesial els camins més adequats per a l'anunci de l'Evangeli en aquesta terra beneïda». El nou bisbe va assenyalar als presents que estaven convocats per Crist per a la construcció del Regne en un món dividit i allunyat de Déu. Per això, va subratllar que «la pregària ens obre sempre a l'amor de Déu i ens impulsa també a estimar els germans nostres. Els cristians hem de fer-nos presents enmig del món amb alegria i esperança cristianes, renovant l'ardor missioner».

Per al prelat, davant d'una societat secularitzada, «els que hem tingut la sort de conèixer Jesucrist i experimentar el seu amor, tenim la gran responsabilitat d'ajudar els altres perquè el trobin i el coneguin». A més d'estar atents a aquesta pobresa espiritual, Mons. Rodríguez va encoratjar els seus diocesans a no perdre de vista la pobresa material i a saber acostar-se a tot sofriment humà. En la part final de l'homilia, va proposar a tothom que «l'amor amb què Crist ens ha estimat ha de ser sempre la font de la qual hem de beure i el camí que hem de recórrer per arribar a la meta de la perfecció cristiana».

Foto cedida pel bisbat de Ciudad Rodrigo

El nunci va convidar el bisbe electe a asseure's a la càtedra.

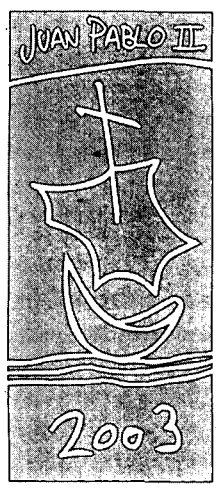
El nou bisbe de Ciudad Rodrigo va néixer a Trascastro (Astúries) el 25 d'octubre de l'any 1946. Va realitzar els estudis eclesiàstics al Seminari d'Oviedo i va cursar la llicenciatura en Teologia a la Universitat Pontifícia de Salamanca. Va ser ordenat sacerdot el 15 d'agost del 1970. El 5 d'agost del 1996, quan era rector i arxiprest de Gijón, va ser nomenat bisbe auxiliar d'Oviedo. Des del gener de l'any passat és el bisbe consiliari d'Acció Catòlica. En la Conferència Episcopal, durant aquest trienni, és membre de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar. Anteriorment va pertànyer a les Comissions Episcopals de Migracions i Pastoral Social. *(SIC)*

Més de 400 alumnes a l'Institut de Ciències Religioses de Cadis

CADIS.— L'Institut de Ciències Religioses Sant Agustí de Cadis, un dels dos centres que imparteixen a distància la llicenciatura de Ciències Religioses a les diòcesis andaluses, ha presentat recentment el rellançament de les seves activitats, amb les quals mira d'arribar al major nombre de persones interessades en aquesta matèria. Aquest institut, sota la responsabilitat acadèmica de la Facultat de Teologia de la Universitat Pontifícia de Comillas, és una entitat diocesana i els seus càrrecs directius són nomenats pel bisbe de Cadis i Ceuta. Actualment acull més de 400 alumnes procedents de les províncies de Huelva, Sevilla, Cadis i Màlaga, bàsicament. Entre els objectius d'aquesta institució en destaquen tres: promoure la formació teològica dels laics, preparar els candidats per als diversos ministeris i serveis eclesials, i capacitar qualificadament els professors de Religió en centres educatius. *(Odisur)*

100 DIES 100 RESPOSTES

A l'espera de Joan Pau II

A **www.sereismistestigos.com** trobareu el material complet de la campanya «100 dies. 100 respostes. A l'espera de Joan Pau II»

ELS VIATGES DEL PAPA A ESPANYA

—Quan va venir Joan Pau II a Espanya per primer cop?

—Entre una gran profusió de cartells amb el lema «Testimoni de l'esperança», va arribar el Papa per primer cop a Espanya el diumenge 31 d'octubre del 1982 i va estar-s'hi fins al dimarts 10 de novembre, quan va tornar a Roma, després d'haver estat deu inoblidables dies entre els catòlics espanyols. Va ser a diverses ciutats com Àvila, Salamanca, Madrid, Toledo, Segòvia, Sevilla, Granada, Saragossa, Barcelona i Santiago de Compostel·la. A més, va visitar els santuaris marians de Guadalupe (Càceres), Montserrat (Barcelona) i Alzira (València); els de Loiola (Guipúscoa) i Javier (Navarra), i el teresià d'Alba de Tormes (Salamanca). A Madrid es va trobar amb més de mig milió de joves a l'estadi Bernabeu als quals va proposar les benaurances com a programa de vida cristiana, alhora que lloava el potencial humà i cristià de la joventut espanyola.

—On es va trobar Joan Pau II amb el món laboral espanyol?

—Ho va fer el diumenge 7 de novembre del 1982 a la treballadora ciutat de Barcelona, en una trobada amb obrers i empresaris que va tenir a l'Exposició Universal de Montjuïc, als quals va recordar que «el treball respon al designi i la voluntat de Déu i no és una maledicció del cel, sinó una benedicció primordial del Creador, una activitat que permet a l'individu realitzar-se i oferir un servei a la societat». El cristià ha de veure en el treball «una crida a col·laborar amb el poder i amor de Déu per mantenir la vida de l'home i fer-la més corresponent al seu designi». Quan es va referir a l'atur laboral, el Papa va precisar que «és un problema urgent i que ha d'empènyer tot cristià a assumir les seves responsabilitats en nom de l'Evangeli i del seu missatge de justícia, de solidaritat i d'amor». Als empresaris el Papa els va encoratjar a superar les temptacions d'evasió i a continuar fermament en el seu lloc, donant cada cop més un rostre humà a la seva empresa i obrint noves possibilitats de feina. I va acabar dient a tothom: «Sigueu solidaris!»

—Quin va ser el motiu del tercer viatge pastoral del Papa a Espanya?

—Va ser la celebració de la Jornada Mundial de la Joventut, que se celebrava a Santiago de Compostel·la. El Papa va ser-hi del 19 al 21 d'agost del 1989. Aleshores va seguir la ruta de pelegrí, assenyalant que «la ruta xacobea és paradigma de la peregrinació de l'Església». En la vigília de la Jornada Mundial que va celebrar amb els joves, la nit del 19 d'agost al Monte do Gozo, va encoratjar tots els joves del món reunits allà a defensar la família i la vida, i a participar activament en la tasca eclesial de la nova evangelització. «Us vinc a comprometre —va dir el Papa als joves— en la construcció d'un món on resplendeixi la dignitat de l'home.» Després d'acomiadar-se dels joves a Santiago, Joan Pau II va anar cap a Oviedo, on va pregar a la Cambra Santa de la catedral, i l'endemà, 21 d'agost, va visitar la Mare de Déu de Covadonga, a la Santa Cova. Després, a l'esplanada de la catedral, va celebrar una solemne Eucaristia, a la qual va assistir el Príncep d'Astúries.

—Quins motius el van impulsar a venir el 1993?

—En primer lloc, presidir la clausura del 45è Congrés Eucarístic Internacional, que es va celebrar a Sevilla, al Campo de la Feria, el 13 de juny del 1993, en la qual va destacar que la celebració de l'Eucaristia porta a «un compromís de caritat sense límits»; en segon lloc, visitar uns quants indrets relacionats amb l'evangelització del Nou Món, com Huelva, la Rábida, Palos i proclamar Maria «Estrella de l'Evangelització», després d'haver coronat canònicament la Mare de Déu del Miracle del monestir de La Rábida; en tercer lloc, consagrar la catedral de la Mare de Déu de l'Almudena a Madrid, i en quart lloc, canonitzar a Madrid, a la plaça de Colón, el beat espanyol Enric d'Ossó i Cervelló, que va congregar prop d'un milió de persones, a les quals el Papa va convidar a «sortir al carrer» en nom del Senyor i fer de l'hora present «l'hora de Déu», com ho va fer en el seu temps el sant que acabava de canonitzar.

*estem per la cultura

ct*caixaterrassa

estem per tu

Espanya

Maria Meravelles de Jesús, una vida fidel al carisma del Carmel

La futura santa va practicar la pobresa heroicament

MADRID.— El 10 de maig del 1998, en una cerimònia solemne celebrada a Roma, Joan Pau II beatificava la mare Maria Meravelles de Jesús, carmelita descalça. Ara, cinc anys després, el mateix Papa fa un pas més en el reconeixement de la santedat de la mare Meravelles. En la seva propera visita a Espanya, a la terra que la veure néixer, el Pontífex proclamarà santa aquesta dona coneguda especialment per la seva obra com a fundadora de monestirs.

Mare Maria Meravelles.

Era l'any 1891 quan, el 4 de novembre, naixia a Madrid Maria Meravelles de Jesús. Els seus pares eren els marquesos de Pidal, i la nena va ser educada especialment per la seva àvia materna. Ja llavors experimentava una crida a consagrar-se al Senyor en virginitat.

Maria Meravelles de Jesús reunia grans qualitats humanes, i hi destacava una intel·ligència clara i pregona, sempre amb una voluntat de fer el bé. La seva joventut girava al voltant de la pietat, els estudis de llengua i cultura general i les obres de caritat de les quals se'n van beneficiar moltes famílies, pobres i marginats. Captivada per la lectura de santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu, sent la crida a entrar al carmel d'El Escorial. Ingressa a les Carmelites Descalces i rep la felicitació del P. Poveda. Era el 12 d'octubre del 1919. Pren l'hàbit el 1920 i fa la seva primera professió el 1921.

El que porta la beata al Carmel és el seu amor pregon a Crist i la seva ànsia de pagar amor amb amor. Infinitat de vegades, en els seus escrits, reflecteix aquest desig d'estimar-lo amb bogeria, de correspondre amb excessos l'amor inesgotable a Crist. I arriba a dir: «Jo no vull la vida més que per imitar tant com sigui possible la de Crist.» El seu amor a Jesucrist no es pot deslligar de la seva devoció al Cor de Jesús. Aquí cal destacar-ne les llargues vigílies davant del sagrari durant els seus primers anys de carmelita. És en aquestes hores, en la intimitat amb Déu, quan es forja la fundació del carmel del Cerro de los Ángeles, que havia de ser «llàntia viva que es consumís en amor i reparació davant del Cor de Crist».

Una imatge del carmel de La Aldehuela (Madrid) on va morir la futura santa.

El 19 de maig del 1924, la germana Meravelles i altres tres religioses d'El Escorial s'instal·len en una casa provincial del poble de Getafe per, des d'allà, dedicar-se a l'edificació del convent del Cerro. En aquesta casa va fer la seva professió solemne el 30 de maig d'aquell mateix any. El juny del 1926 va ser nomenada priora de la comunitat, i poc després s'inaugurava el nou carmel al Cerro de los Ángeles. El 1933 va fer la fundació de Kottayam (Índia). El juliol del 1936 esclata la guerra civil i les monges del Cerro han d'abandonar el convent. El 1939 hi torna per recuperar el convent, completament destruït. Entre el 1944 i el 1966 la segueixen altres nou fundacions a Espanya.

La mare Meravelles era molt sensible davant les necessitats dels altres, i, des de la seva clausura de La Aldehuela (Madrid), funda un col·legi per a infants pobres, fa construir una barriada de cases i una església. Ajuda en la construcció de 200 habitatges propers a La Aldehuela. Va practicar la pobresa en grau heroic. És per això que els carmels que funda viuen en pobresa radical, sense rendes, amb edificis petits, amb treball manual per al seu sosteniment.

Va morir al carmel de La Aldehuela l'11 de desembre del 1974, amb una mort plena de pau i de lliurament, i repetia: «Quina felicitat morir carmelita!»

Vida de lliurament

Rocío Soto, neboda-néta de la mare Meravelles, la recorda amb gran estima: «Des de petita anava a visitar-la. M'encantava estar amb ella. Transmetia molta pau. Era encantadora, amable, amb molt sentit de l'humor...» Malgrat ser monja de clausura, vivia molt pendent de la família. Així, Rocío Soto assenyala que «era una presència constant a la família. Sempre tenia cura de tots. Era una santa enorme, la que teníem al nostre costat. Molt senzilla, de poques paraules, sabia adaptar-se a tothom. Al seu costat, et senties important».

La seva neboda-néta va poder estar present en la mort de la mare Meravelles i comenta que «aquell moment va ser molt gran. Veies com el seu cos es transformava, l'olor de nard, la frescor del cadàver, la flexibilitat... realment era una gran mística». A punt de viure una cerimònia emocionant de canonització, Rocío Soto afirma que la mare Meravelles «ens crida a la santedat. Per a les persones religioses i consagrades és un model de com viure amb fidelitat a les seves regles. Per als seglars és un model de com ser sant, cadascú segons la seva circumstància. La mare Meravelles dóna resposta a la gent d'avui dia, i la seva vida ens demostra que en l'eternitat és molt el que ens recompensaran». *(R.M.J.)*

EL P. SIMEÓN TOMÁS FERNÁNDEZ N'ÉS EL POSTULADOR DE LA CAUSA

«La mare Meravelles no va tenir mai la pretensió de ser innovadora»

—Quina era la vida de la mare Meravelles?

—Hi ha qui l'ha anomenada «la santa Teresa del segle xx», en el sentit que va viure la doctrina de santa Teresa d'una manera molt similar a la d'ella. La mare Meravelles no va viure tancada a la clausura, sinó que vivia per als altres. Els seus dos grans amors eren Crist i l'Església.

Tenia una vida mística molt íntima i intensa amb el Senyor. Era extraordinària. També podem dir que la seva vida era profètica, d'una gran fortalesa i demostrava que era una forma de vida vàlida en la nostra societat moderna. La seva vida mística va travessar les proves més grans, com la nit fosca, i no ho demostrava mai. No deixava traslluir mai una inquietud, estimava moltíssim i es feia estimar.

La seva acció social també era extraordinària. Va crear escoles, poblats, cases per a gent gran... va ajudar seminaris, molts estudiants que no disposaven de mitjans per a la seva formació...

El P. Simeón Tomás Fernández, amb el cardenal Eduardo Martínez Somalo.

—Quins trets en destacaria, de la seva figura?

—Era una figura humana molt simpàtica i senzilla, humil. Tenia una personalitat atraient, amb una força evangelitzadora extraordinària. Estic molt content per la seva canonització perquè és un exemple extraordinari de l'amor a Déu i al proïsme. Subratlla el seu amor i fidelitat a Crist i a l'Església, i el seu respecte grandíssim cap als altres.

—Se la considera la gran renovadora del Carmel...

—Ella no va ser pròpiament una fundadora ni va voler ser-ho. Era una grandíssima contemplativa que es va lliurar a divulgar l'amor de Déu. Va multiplicar els carmels i allà on la cridaven anava a fundar convents molt petits i pobres. Ella sempre deia que la fundadora era santa Teresa. La mare Meravelles tan sols va voler ser absolutament fidel al carisma del Carmel. Va voler viure l'espiritualitat de Teresa d'Àvila de manera viva, actual, sense afegits ni reduccions. No va tenir mai pretensions de ser innovadora. Era una profunda practicant de l'observança de l'espiritualitat de santa Teresa de Jesús.

CATALUNYA CRISTIANA

Per Sant Jordi, a la nostra parada

A la Rambla de Catalunya de Barcelona, davant de l'església de Sant Ramon de Penyafort

T'hi esperem!

Espanya

Sant Pere Poveda, profeta de l'ensenyament

El sacerdot espanyol serà canonitzat el 4 de maig a Madrid

MADRID.— Pere Poveda, fundador de la Institució Teresiana, serà el proper 4 de maig un dels cinc espanyols canonitzats per Joan Pau II en la seva visita oficial a Espanya. Més de 3.500 membres de la institució assistiran des de tots els racons del país a la cerimònia que ha de convertir el seu fundador en model de santedat per a l'Església universal. La canonització de Poveda arriba, per a qui viu el carisma teresià, com una alenada d'aire fresc, com una crida a aprofundir encara més en el carisma i la vida de qui en pocs dies podrà ser venerat públicament com sant Pere Poveda.

Al llindar de la canonització del seu fundador, tot és alegria en el si de la Institució Teresiana (IT). L'any en què se celebra el centenari de la presència educativa de Pere Poveda a les coves de Guadix —que tant marcaria la seva activitat i apostolat posterior—, Joan Pau II el declararà sant davant de tota l'Església. Ho farà el 4 de maig a Madrid, en el transcurs d'una eucaristia en la qual altres quatre religiosos i religioses espanyols també pujaran als altars.

Pere Poveda va ser primer de tot un home de fe. Un home cridat per Déu a gastar-se i desgastar-se en el camp educatiu a través de l'impuls d'un laïcat fidel i compromès, arrelat en Crist i capaç de donar testimoni evangèlic allà on exercís la seva professió. Poveda, avantçant-se dècades a les resolucions del Vaticà II, va fundar una associació de laics, constituïda inicialment per dones, que amb el pas dels anys s'han consolidat com un instrument privilegiat d'evangelització en el camp de l'educació, la cultura i la promoció humana. La Institució Teresiana avui és present a 30 països i arriba, amb diversos graus de compromís, a gairebé 4.000 membres.

La preocupació educativa del capellà i educador Pere Poveda desemboca en una aposta convençuda per la creació d'un moviment que, des del punt de vista cristià, donés resposta a la difícil situació que vivia l'ensenyament espanyol de principis del segle xx. La seva primera intuïció és la de coordinar els educadors cristians, cosa que a poc a poc es va concretant amb la creació de la Institució Teresiana. D'aquesta manera sorgeix una associació de laics que, d'una manera senzilla, s'havia de fer un lloc en el llavors polèmic món de l'ensenyament a l'Estat espanyol. Educació i evangelització seran els seus dos pilars principals juntament amb l'altra gran preocupació que recorrerà tota la seva vida: el diàleg entre fe i cultura.

Els primers passos de la IT

La primera acadèmia «teresiana», orientada a la formació del professorat que havia d'accedir a l'ensenyament oficial, es constitueix a Oviedo el 1911 al voltant d'un grup de dones. Van ser els primers passos de la que amb el pas dels anys s'ha constituït en tot un referent en l'àmbit educatiu i pedagògic espanyol, la Institució Teresiana. Poc temps després, el 1917, l'associació de laics va rebre l'aprovació diocesana, i el 1924 la de la Santa Seu. El projecte s'havia estès llavors a tot Espanya i ja començava a apuntar a Sud-amèrica. Poveda de seguida busca col·laboradors i acaba creant també una associació de cooperadors. És el que avui ha passat a anomenar-se els membres ACIT (Associació Cooperadora Institució Teresiana).

Durant més de vint anys —fins a la seva mort a Madrid el 1936 a causa de la fe—, Poveda va imprimir en la Institució un carisma marcat pel cristocentrisme. Jesucrist ha de ser el centre de tota la vida, la font que permet omplir d'humanitat el

Pere Poveda va destacar per la lectura profètica dels signes dels temps.

dia a dia del cristià. Per a tal fi, resulta imprescindible per a aquest sacerdot andalús dur una vida intensa de pregària, amb l'Eucaristia com a pilar primordial. Poveda apel·lava també a l'estudi i especialment a un alt grau de professionalitat. La seva, no obstant això, era i continua sent una espiritualitat sense normes, basada en la responsabilitat personal. Fins en això treia a la llum els dots de gran pedagog que portava dins.

Un altre dels trets que el va caracteritzar va ser la confiança que va tenir, com ningú a la seva època, en els joves i especialment en les dones. Les anima a ser «sal que sala i llum que brilla» enmig d'un món que renega de Déu. Les crida a ser com els primers cristians, convidant-les una vegada i una altra a beure de les fonts de santa Teresa de Jesús.

El que que molt aviat serà declarat «oficialment» sant Pere Poveda va deixar un gran llegat del qual encara avui es nodreixen espiritualment gairebé 4.000 membres. Ara, amb el reconeixement oficial de la seva santedat, el seu exemple està cridat a arribar encara més lluny.

Samuel Gutiérrez

Poveda, educador

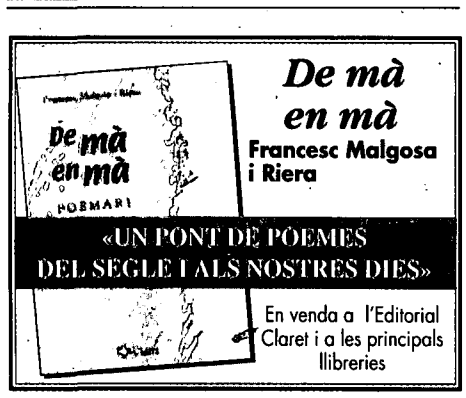
1902. Les Coves de Guadix (Granada). A l'entrada d'una cova, Poveda, un sacerdot jove que va començar a pujar aquells turons per fer una catequesi, ara viu allí, porta entre mans una increïble activitat socioeducativa i s'ha deixat retratar entre els nens i nenes del barri. Molts anys després, Juanico ens recordava il·lusionat l'escena: «Aquest que veuen vostès entre els genolls de D. Pere, aquest sóc jo... Tot el que sóc li dec a D. Pere Poveda. Ell em va fer persona.»

A P. Poveda li va néixer allí la vocació educadora, i va descobrir aquest formidable dinamisme interior que omple de sentit el nostre quefer i la nostra vida. «Doneu-me una vocació —escriu— i jo us retornaré una escola, un mètode una pedagogia» (1912). Potser perquè va néixer a Guadix tota la seva proposta educativa està traspassada per una profunda inquietud de transformar la societat, de descobrir espais on les persones puguin construir-se d'una forma diferent, des d'unes relacions més solidàries i autèntiques perquè brollen del coneixement recíproc i apunten a generar vies d'humanització. Jo vull, sí, vides humanes, cases on regni l'humanisme (1915).

Camins d'humanització? Aleshores? Ara? La pedagogia de Poveda, recentment, s'ha definit com una proposta educativa per a temps difícils (Candau, 2002). En els temps de crispació i de canvi, és necessari tenir, com Pere Poveda, «el cap i el cor en el moment present» (1936) perquè les col·lectivitats, com els individus, tenen en el seu moment, la seva època crítica en la història... «Com cal actuar? Ha de fer-se tot unint forces» (1912).

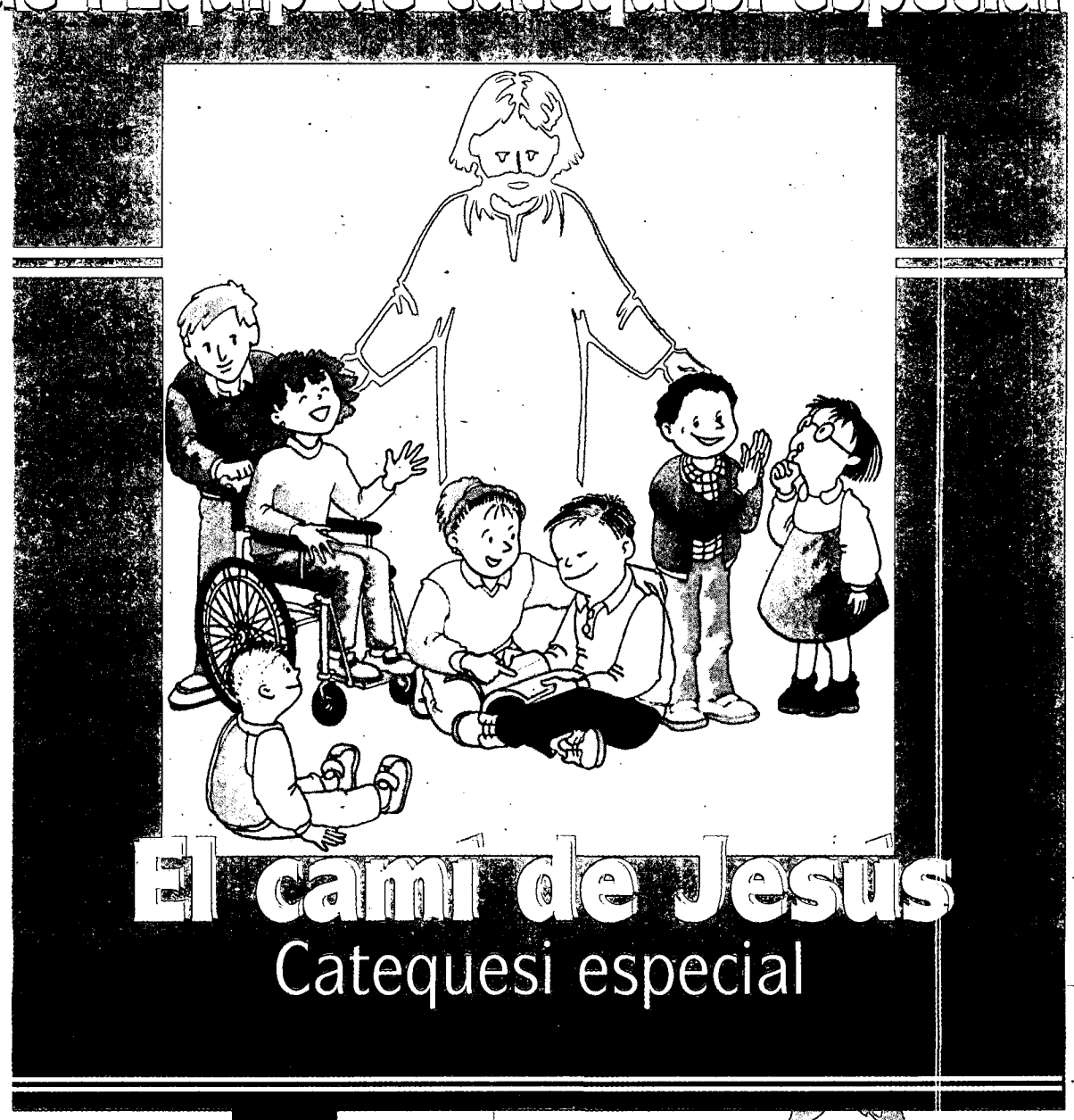
Per a mi aquesta és una de les contribucions més importants de Pere Poveda a l'educació. Educador d'educadors, ens recorda que la constitució d'una humanitat nova no sorgirà per l'actuació aïllada d'algú sinó per la construcció pacient de xarxes d'intercanvi solidari. Així va imaginar els centres que projectava per a la formació del professorat, llocs on «els professors novells, els qui aspiren a ser-ho i els experimentats en el saber... podran establir una veritable solidaritat» (1911). Espais educatius per conèixer-nos en un ambient d'espontaneïtat i llibertat, per somiar junts, per estudiar i reflexionar seriosament, per promoure una ciència al servei de la vida. «L'estudi no és per a vosaltres una cosa bona...és necessari, imprescindible.» (1930). Espais per treballar en equip, per educar amb afabilitat i apropament: «Actueu en els instants que més us necessitin, siguin o no els més còmodes per a vosaltres» (1922). Per participar activament tot evitant els protagonismes. Difícil? «Jo us demano un sistema nou, uns procediments tan nous com antics, inspirats en l'amor» (1933). Poveda ens revela la font del seu quefer educatiu incansable. «L'Encarnació de la persona del Crist, la seva naturalesa, la seva vida... Són un mitjà segur per arribar a l'autèntica santedat... la norma segura... l'humanisme autèntic» (1915).

Margarita Bartolomé Pina

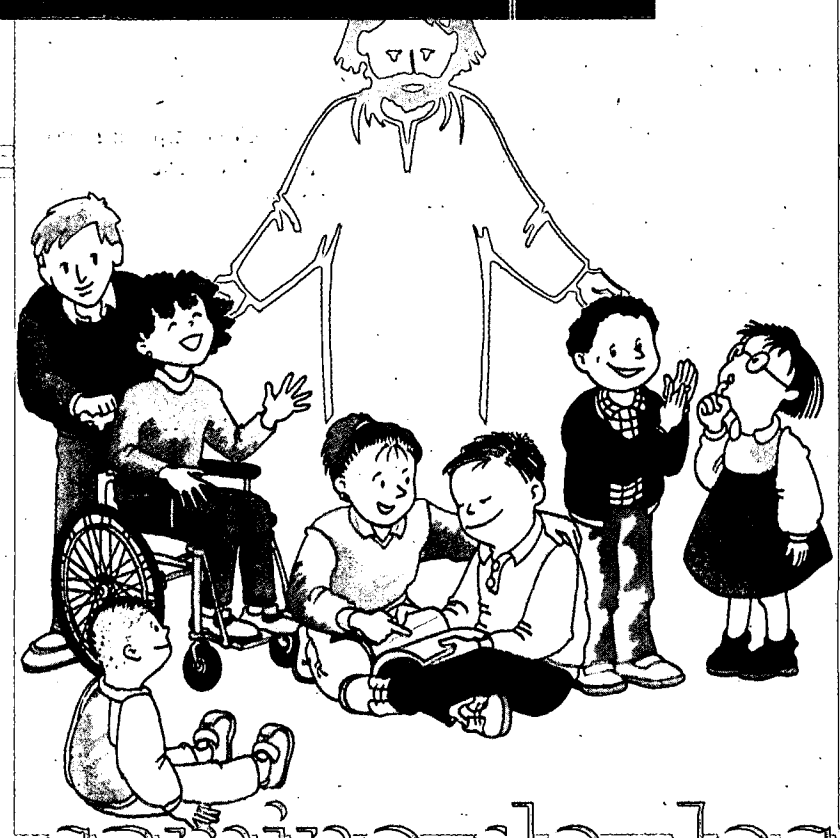

LLOGUERS • ALQUILERES • LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES
GESTIÓ immobiliària 93 451 50 00
FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 - 189 - 08011 BARCELONA

Fruit dels anys de treball
de l'Equip de catequesi especial del SIC:

El camí de Jesús
Catequesi especial

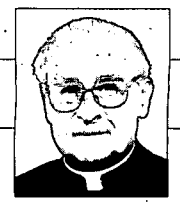
El camino de Jesús
Catequesis especial

O3 BCN PACKAGERS SL.

Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears. SIC. – c. dels Àngels, 18 – 08001 Barcelona

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Crist resuscitat, la nostra esperança

Com vivim la vida nova del Crist ressuscitat? En primer lloc, per la fe. La fe no és una il·lusió per cobrir el buit de la mort. La fe és una resposta a una cosa molt real: el poder de Déu que ha ressuscitat Jesús d'entre els morts. A 1 Corintis 15,17, diu Pau: «Si Crist no ha ressuscitat, la vostra fe és il·lusòria, encara viviu en els vostres pecats.»

Sempre hem de veure la correlació entre el do de Déu i la nostra tasca, la llibertat de Déu, que ens estima, i la nostra llibertat que està cridada a respondre també amb amor. S'estableix sempre un cercle entre el do i la resposta. Davant del do de la resurrecció, hem de tenir disponibilitat per creure-ho. L'home és quelcom molt fràgil —ens deia Kierkegaard—, però és una llibertat davant de la omnipotència de Déu. Hem de respondre al Senyor amb llibertat, que és l'única manera de respondre amb amor.

Hem de demanar al Senyor que ens deixi progressar. No tinguem por. No li posem obstacles. Tinguem confiança en el Senyor. Ens quedem com paralitzats —com pot passar a les escalades—, com per por a un vertigen que ens portaria a caure en el buit. Ens cal tenir confiança, agilitat i disponibilitat en les nostres relacions amb Déu.

En la nostra decisió de seguir Jesús va haver-hi la decisió de seguir una persona, Jesús, una persona viva i ressuscitada, el Crist gloriós. En el fons de la nostra vocació hi ha la fe en Algú que viu perquè ha ressuscitat. A l'inici de les vocacions hi ha aquest enamorament de Crist vivent. La nostra recerca de Déu no és com a les religions orientals, en les quals l'home s'uneix a Déu per mitjà d'unes tècniques de purificació per entrar en relació amb el món superior. La nostra resposta de fe és acceptar la immersió de Déu, per Jesucrist, en la meva vida. El nostre capteniment és el de deixar que s'obri pas la immersió de Déu, per Jesucrist, en la nostra vida. És allò del càntic d'aquell gran cristià —José María Pemán—, que els cristians han cantat durant molts anys: *«Que el que lo busca es que ya en la frente lleva un beso de paz.»*

La resurrecció la vivim no només des de la fe sinó també des de l'esperança. I desemboca en l'alegria i en l'esperança. Jesucrist ressuscitat ens assenyala el nostre fi, que és ell mateix. Hi ha una frase preciosa de Pere que uneix la resurrecció a l'esperança, a 1 Pere 1,3: «Beneït sigui el Déu i Pare de Nostre Senyor Jesucrist, que pel seu gran amor ens ha engendrat de nou gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. Ell ha volgut que tinguéssiu una esperança viva.» Per a Pere, la resurrecció no solament és motiu de fe, sinó que per la resurrecció Déu ens ha engendrat de nou a una esperança viva. Ens porta a desitjar la vida de Déu, una vida que és eterna. Desitgem una plenitud de vida, amor, bondat. Fins i tot les persones que no tenen fe volen que hi hagi alegria, lleialtat i justícia per sempre... I amb això estan demanant la resurrecció.

La finalitat del temps és la resurrecció. No tots els temps ens ajuden a madurar. El temps, sense l'espiritualitat, és un simple passar, un transcórrer, que no arriba a l'eternitat. No n'hi prou d'anar *passant* el temps... Cal madurar amb el temps. Per això, cal que hi hagi un progrés en la llibertat i en la responsabilitat. Perquè l'eternitat és la perfecció definitiva de l'existència de l'home lliurement realitzada en el temps. Aquest amor, aquesta joia, aquesta justícia, aquesta pau, aquesta bondat que cerquem en la nostra vida mortal quallarà en l'eternitat i ja no podrem perdre la plenitud d'aquestes coses en Déu.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Jesucrist viu

La resurrecció de Jesús és la festa de les festes! La resurrecció de Crist és el més nuclear del cristianisme. Sense la resurrecció del Senyor Jesús tot es desploma. La resurrecció és la resposta donada per Déu Pare a la vida, missatge, obres, pretensions, condemna, mort... de Jesús.

Al cap de pocs dies d'haver estat crucificat Jesús s'anuncia allò que és sorprenent per a tothom i inesperat per als deixebles. Els evangelis ens presenten la resurrecció com un esdeveniment que va sorprendre els Apòstols. Així, quan les dones els porten la notícia de la resurrecció de Jesús, els Apòstols es prenen les seves paraules com un desvari i no se les creuen. Les aparicions de Jesús ressuscitat i el sepulcre buit fan exclamar amb joia als Apòstols: «És veritat, el Senyor ha ressuscitat!»

L'esdeveniment de la resurrecció de Jesús només és accessible a través de la fe. L'afirmació «Jesús ha ressuscitat d'entre els morts» no és ni una constatació empírica ni el resultat d'una prova científica; és l'expressió d'un acte de fe que inclou dins de si mateix un judici raonable de credibilitat.

La resurrecció de Crist implica la continuïtat de la persona, com apareix en els encontres de Jesús amb els Apòstols, mostrant les seves ferides, oferint-se per poder-les tocar, menjant amb ells. El misteri està en el fet que aquell que fou crucificat ara és viu, ha ressuscitat. Les petjades de la resurrecció de Jesús en la història són, seguint els evangelis, tres: el sepulcre buit, l'aparició a Maria Magdalena i a les dones i les aparicions als Apòstols.

El que s'ha viscut amb Jesús abans de la Pasqua i l'experiència pasqual converteix definitivament els deixebles en apòstols, en testimonis valents del Senyor. La vida nova de Jesús es reflecteix en el canvi experimentat en els seus deixebles: passen del desànim a l'esperança, de la tristesa al goig, de la dispersió a la comunitat, de la covardia a la valentia. Quelcom succeí en el contacte que tingueren amb Jesús ressuscitat, vencedor de la mort.

La resurrecció de Jesús ratifica que ell és el revelador de la voluntat de Déu, que ofereix gratuïtament el perdó dels pecats, que els necessitats són el seus preferits, que Déu és com Jesús el mostrà amb la seva paraula i les seves obres: amor sense límits, defensor dels pobres, amic de tothom.

La resurrecció de Crist és la victòria de la vida sobre la mort. Amb ell neix un món nou. I aquí es troba el fonament de la nostra esperança i el sentit de tots els esforços per assolir el bé, l'amor, la justícia, la pau, la reconciliació. El cristianisme té com a fonament la fe confiada en Déu, que ens ha promès la vida eterna. La convicció que Déu fa reviure els morts i crida a l'existència allò que no existia ens permet esperar contra tota esperança.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Giovanni Casella
Periodista

«En nom de Déu i del Pare»

«Déu és amb nosaltres.»
«En nom de Déu triomfarem.»
«En nom de Déu prevaldrem.»
«En nom de Déu vencerem les forces diabòliques.»
«Amb l'ajuda de Déu portarem la pau al món.»
«En nom de Déu, en nom de Déu, en nom de Déu...»

Des de quan, em pregunto jo, algú contracta amb exclusivitat els serveis de Déu per al seu usdefruit?

Sent més humils que aquells que indiscriminadament evoquen el nom del Pare, recordem que va ser precisament Jesús de Galilea qui, en nom del «Seu Pare», va treure del temple aquells que volien fer-hi un mercat.

Però ara no em vull referir al lloc on anem els creients en moments de pregària. Em refereixo al temple que cada individu, sense distinció de religions, porta dins seu.

El nom de Déu no pot ser utilitzat en va pels creadors d'aquesta guerra.

Aquest temple que pertany només al Pare i que Déu no l'ha posat per a la comercialització ni per al benefici de ningú en particular.

En dies recents, en visita als Estats Units, em van commoure molt les manifestacions que mares, fills i esposes organitzaven per dir, és més, exigir al seu líder que aturés aquest genocidi en nom de la humanitat i que parés també de vendre a la resta del món la idea que tots els seus aprovaven aquest atropellament.

Però, com que sembla que el nom de Déu és patrimoni exclusiu dels creadors d'aquesta guerra, tots els propòsits mercantilistes d'aquests «tres líders» estan justificats.

Ara bé, aquesta guerra és un fet i esborrar les imatges de joves víctimes de 18 anys, de mares i fills plorant l'irreversible, és impossible.

A més, el que és més patètic ja no és la guerra en si, sinó la desinformació total a la qual estem sotmesos i la grotesca forma d'inventar-la i camuflar-la.

Però, tan estúpids i ingenus ens creuen?

Que no s'adonen que a aquestes alçades tots, absolutament tots, fins i tot els que ens enganyen hem comprès que només és una guerra de «tres persones» contra el que sigui, per la raó que sigui, i, el que és pitjor, costi el que costi?

I demà, quan ja només quedi un botí per repartir a costa de centenars d'éssers humans sense vida, mares sense fills i nens sense pares, s'atreviran aquests «tres líders» també aleshores a invocar el nom de Déu o faran la repartició carronyera «en nom del Pare».

Però, em pregunto jo, del pare de qui?

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

«Us anuncio un gran goig»

La missa de la gran nit de Pasqua obtenia, ja a l'antigor, una situació privilegiada per damunt de totes les altres festivitats i solemnitats. Sortosament, l'Església dóna, en l'actualitat, un gran relleu a la Vetlla Pasqual. En efecte, la nit de Pasqua esdevé signe de la Llum que venç la tenebra, proclamació del fet que sustenta la fe, repàs agraït de la història de la salvació, esclat de nova vida per la litúrgia baptismal, goig sense límit, renúncia al pecat i confessió de la Trinitat, font de gràcia eucarística...

Els historiadors de la litúrgia conten com, fins al segle XI, la Pasqua era l'únic dia en el qual els simples sacerdots podien cantar el *Glòria a Déu a dalt del cel* i que aquest cant, com mana el ritual encara, s'acompanyava del repic de les campanes.

A la nit de Pasqua ressona l'*Al·leluia*, suprimit durant la Quaresma. La resurrecció del Senyor mou a la major alegria. I, per això mateix, brolla del cor cristià el cant de l'*Al·leluia*. A Roma, durant l'edat mitjana, el mateix Papa l'anunciava. Encara, en l'actualitat, és el celebrant qui, acabada la lectura de l'Apòstol, entona l'*Al·leluia* tres vegades. Cada cop elevant el to de la veu. Antigament, si el qui oficiava era el bisbe, el subdiaca li deia: «Reverendíssim Pare, us anuncio un gran goig, que és l'*Al·leluia*». Sant Agustí explica com movia el seu cor sentir el crit de l'*Al·leluia*.

El Sant Pare ha escrit recentment: «La contemplació del rostre de Crist no es pot reduir a la seva imatge de crucificat. Ell és el Ressuscitat.» La foscor s'esvaeix i la llum de la resurrecció ens il·lumina i ens commou profundament. En efecte, la Pasqua ens fa redescobrir les raons de la fe i ens emplena d'un sagrat goig.

La Pasqua ens mena a adonar-nos més profundament de la sort de ser batejats. Units pel baptisme al Crist mort i ressuscitat, sabem que també per a nosaltres hi ha una nova vida. Nova vida que ens mou a dir, ben alt, el gran missatge de la salvació. Hem estat salvats! Tenim una nova vida en Crist. I testimoniem, amb les nostres obres i paraules, el fet que dóna sentit a tota la nostra vida. Endinsant-nos en la nova vida que exclou el pecat.

Els batejats només podem fer una cosa: anunciar als germans el gran goig, que és l'*Al·leluia*. Testimoniatge del cant de joia nascut de la Resurrecció. Alegria que presideix la nostra actuació que aposta pel qui és el centre de la creació i de la història. L'amic —Verb de Déu encarnat— que ha ofert la seva vida en sacrifici per a la nostra salvació.

VIATGES HELENA G.C. 753
ORGANITZA VIATGES A
LOURDES
TOTS ELS CAPS DE SETMANA
D'ABRIL - MAIG - JUNY - JULIOL
AGOST - SETEMBRE I OCTUBRE
• SORTIDA DISSABTES AL MATÍ
• TORNADA DIUMENGES A LA TARDA
• VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
• ESTADA A LOURDES
—HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
—HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
—PENSIÓ COMPLETA, VI I AIGUA
• ASSEGURANÇA DE VIATGE
PER INFORMAR-SE I RESERVAR LES PLACES
NO NECESSITA DESPLAÇAR-SE, POT FER-HO TRUCANT AL TELÈFON
93 419 17 00 PLACES MOLT LIMITADES
RESERVI JA!!!
PASSEM A RECOLLIR PROP DE CASA VOSTRA
C. Vallespir, 120 - 08014 BARCELONA · Tel. 934 191 700 - Fax 934 100 256
e-mail: viatges@helenabarcelona.com · www.helenabarcelona.com

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Pasqua

Em sorprèn comprovar que aquestes línies es llegiran els dies pasquals. Hom viu els sentiments propis segons el que li passa en el present i l'impressiona més. Pretén que els temps litúrgics i els seus textos influeixin en la seva vida, prepara els que celebrarà el diumenge següent i, en el meu cas, he de pensar i meditar sincerament el que sortirà escrit encara més tard. La pròpia vida interior resulta, doncs, bastant complicada. He deixat, almenys de moment, les referències a la New Age, em semblaria una profanació parlar del fenomen i oblidar així els impressionants misteris que celebrarem. No dic res de les múltiples guerres actuals, per les víctimes de les quals prego cada dia, i per la conversió dels que les inicien i continuen. Tant de bo que quan surti aquest text s'hagi acabat tot i hi hagi pau a tot el món! Al meu pensament sempre hi ha no tan sols la de l'Iraq, sinó també les que pateix Terra Santa, les que hi ha a l'Àfrica turmentada i en països extrems, que, no per estar lluny, són menys actuals i de les quals, com a cristians, també ens hem de sentir solidaris.

Hem de preguntar-nos, no és Pasqua cada diumenge?, no és Pasqua cada missa? Sí, en cada Eucaristia celebrem la mort, la sepultura i la resurrecció de Jesús, però la lluna plena de primavera, aquella que va veure l'angoixa de Getsemaní, aquella que va viure la soledat decebedora de Jesús-home el divendres i dissabte, aquella que va contemplar l'albada gloriosa d'aquell primer diumenge, fins aleshores només era el dia del sol, la lluna posa l'accent en aquests determinats dies de primavera, i ens recorda el misteri fonamental de la nostra fe i que ha de donar sentit a la nostra existència. No deixeu de contemplar-la i que us parli de tot això, si la meteorologia, tan capritxosa en aquesta època, no ho impedeix.

Us ofereixo ara un poema pasqual que vaig escriure fa temps, i desitjo per a tots el goig de la millor Esperança.

«Si encara la lluna / travessant les fulles dels arbres arriba a la soca / i amb meravella mirem el que es veu i com era, / és que hi ha vida nova a la Terra.

»I si encara el foc ens colpeix en la nit / i imaginem noves formes, nous colors, / nous dons generosos, noves vides canviants, / és que hi ha joventut a la Terra.

»I si encara un poble, un home tan sols, / camina ferm pel que és gris, / de l'avui i de l'aquí, / sense dubtes ni pors, / és que hi ha creixement a la Terra.

»I si encara algú, per petit i únic que sigui, / somnia un país bonic, un instant feliç / i els seus ulls s'humitegen d'emoció i de joia, / és que hi ha esperança a la Terra.

»I si encara el Crist té lloc en el fons del nostre ésser, / per omplir d'optimisme, / de coratge i de Fe el nostre cor, / és que hi ha salvació a la Terra.

»I si encara ens obrim confiats a l'amor i al futur, / a l'estrany i al misteri, / al de prop i al que ens crema, / llavors hi ha la Pasqua, germans, a la Terra.»

Notes insignificants

Germà Adrià

Vides trencades

S'ha escrit molt sobre vides trencades. Vides que han caigut en la soledat, en el pou de la marginació.

Vides que ja ni tan sols compten entre els pobres, els que «mereixen» ser atesos...

Contínuament em trobo amb persones, amics meus, que un dia es van ensorrar i ja no aconsegueixen aixecar el cap, com diuen entre ells.

Casos? Els visc constantment.

Vaig visitar el Reu a la presó. De jove era molt estimat a la seva petita ciutat. Fins i tot, va figurar a les llistes d'un partit per a l'ajuntament...

Em parlava de les festes a les quals assistia al col·legi La Salle. Em parlava de la seva participació en reunions socials. Però es va enfonsar en la cocaïna. Va començar a gastar els seus diners i els dels seus pares. Va haver de marxar de casa. Va haver de robar i ara està condemnat a quatre anys i espera dos judicis més.

Encara conserva l'excel·lència de la seva elegància antiga.

També vaig visitar el Josesa.

D'una família molt pobra. Els seus tres germans grans van estar a Protecció de Menors. Es feien estimar. Jo vaig anar unes quantes vegades a la seva barraca del Carmel. Vaig intentar convèncer els pares que portessin també el Josesa: però ells es van obstinar que almenys el petit no estaria internat a Protecció.

Ara els seus tres germans, que sí que van estar internats, estan tots tres casats; tots tres tenen família i la seva feina i estan molt bé. Ell, que es va quedar a casa, es va ajuntar al barri amb els que fumaven porros i ara té la sida, està pres i creu que aviat morirà.

Per què es va deixar enganyar amb els porros? El Josesa vol que el visiti, però no vol que el visitin els seus germans.

El Tori tenia 13 anys quan es va assabentar que els seus pares no eren els seus pares; que era adoptat. I se'n va anar de casa, una casa de rics. I va anar a parar diferents vegades a la presó. Fins que el «seu pare» va aconseguir convèncer-lo que podia tornar a casa «seva». I ara és ell qui té cura de la vellesa dels seus pares adoptius.

Reconeix que l'amor dels seus pares el va salvar d'enfonsar-se per sempre.

La Mimi era guapa i jove. El seu pare, un petit empresari amb uns 30 obrers en nòmina. Ella, l'esperança del seu pare en tot. Fins i tot per a l'empresa. Per això li va donar bons col·legis. Però no va poder donar-li capacitat contra la droga. Els amics de Mimi es drogaven amb heroïna. Ella es va drogar. I jo la vaig conèixer a la presó, perquè el seu pare em va demanar que la visités. Ha entrat i sortit moltes vegades de la presó. Ara està condemnada a més de 10 anys.

Ara el seu pare continua estimant-la i la visita. Però ella es veu enfonsada. Ella està convençuda que no aconseguirà mai deixar la droga. Ha estat a tres «granges», i ha fracassat sempre.

I així podria anar presentant casos i casos.

Joves que van voler viure la seva joventut «al dia» i van pensar que amb la droga serien més del dia, que experimentarien un plaer diferent. Joves que van caure víctimes del «negoci» de la droga. Qui belluga aquest negoci? Qui és el que s'aprofita de tanta joventut que es destrossa?

Vides trencades. Vides que ja no tenen possibilitat de «redempció». Només en Crist poden redimir-se.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Eucaristia

Sulmona, a la regió italiana de l'Abruzzo, és la ciutat natal d'Ovidi, autor entre altres obres de l'*Ars amandi* (Art d'estimar). Les muntanyes que l'envolten construeixen un teló de fons de bellesa indubtable. L'aqüeducte medieval i la plaça Garibaldi configuren un escenari atractiu i relaxant. A banda i banda de la capella del Santíssim de la seva catedral, dedicada a sant Pàmfil, es poden llegir unes làpides que contenen el text següent: *Qui s'entra per adorare Dio* (Aquí s'entra per lloar Déu) i *Da qui si esce per amare il prossimo* (D'aquí se surt per estimar el proïsme).

En la festivitat del Dijous Sant, quan el Papa ha estampat la seva signatura en una encíclica sobre l'Eucaristia, m'han vingut a la memòria els textos de les dues làpides de Sulmona. No s'han d'entendre d'una manera reductora, ja que l'adoració a Déu es pot fer en qualsevol temps i lloc i, així mateix, no convé afavorir una dicotomia entre l'amor a Déu i l'amor al proïsme. Em sembla que la intenció d'aquests dos textos s'encamina a vincular l'adoració amb l'amor i amb l'acció, que abraça tant Déu com el proïsme.

L'adoració implica obertura i reverència a la divinitat. Els homes i les dones, quan lloen, obren els seus braços i el seu cor a la transcendència, i reconeixen una realitat personal i divina que els supera i que constitueix el seu fonament i l'arrel del seu sentit. Aquesta relació contemplativa de Déu s'assimila també a la pregària. L'adoració conté també elements antropològics per la qual cosa se la fa equivaler al fet d'estimar i d'agradar extremadament. Es pot lloar Déu en esperit i en veritat de moltes maneres i a través de molts conductes. En la tradició eclesial, hi ha uns camins privilegiats. Entre aquests, cal destacar la presència de Déu en l'Eucaristia i en la Paraula de Déu, així com la seva presència en cada persona humana, especialment en els pobres i necessitats. Hi ha un camí també de gran importància que es refereix a la presència de Déu a l'interior de cada ésser. Quan algú baixa a les profunditats del seu cor, pot descobrir una presència pura de la divinitat. L'adoració, per tant, està vinculada a la contemplació, a la interiorització i a l'experiència de Déu en cadascun dels esdeveniments humans. L'adoració no és una fugida cap a un món aliè als problemes i desconnectat dels ritmes de la història. Per això, la segona làpida ens recorda que el criteri per valorar la nostra actitud d'adoració, la nostra capacitat contemplativa i la nostra qualitat en la pregària es mesura pel nostre amor al proïsme. Aquest és el seu principi de verificació. Uns quants han volgut veure en Marta i Maria dos personatges bíblics contraposats quan en realitat es tracta de dues dimensions que pugnen o s'integren a l'interior de cada persona. Marta és indispensable perquè la història avanci, però Maria és imprescindible per dotar l'acció del sentit adequat.

Es tracta de descobrir en l'Eucaristia aquestes dues dimensions: la contemplació i l'acció, l'amor a Déu i l'amor al proïsme. Curiosament, l'evangeli de sant Joan omet la referència a la institució del sagrament eucarístic, però és l'únic que inclou el lavatori dels peus. L'adoració té el seu sentit més ple dins de la celebració eucarística, però no es pot menysprear la pregària, normalment immersos en un entorn de silenci, davant la presència de Crist Eucaristia.

Qui va entendre i va viure més bé aquesta dimensió va ser Maria de Natzaret. Podem dir que en l'anunciació de l'àngel va rebre la seva primera comunió, que en la visita a la seva cosina Elisabet va portar a terme la primera processó del Corpus i que a través del naixement de Jesús, davant dels pagesos i dels mags, va fer la primera exposició del Santíssim. Quan la seva adoració ha estat tan profunda i íntima, no és estrany que les seves actituds apuntin a la interioritat (conservava totes aquestes coses i les meditava al seu cor) i al compromís per l'home i per la història (es troba dret al costat de la creu de Jesús i atén la necessitat de dos joves esposos a Canà de Galilea).

Zoom i Rauxa

Eduard Brufau

Setmanes enrere el Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós va organitzar a Roma un col·loqui entre alts càrrecs de diverses religions. S'hi van aplegar una quarantena de participants de vuit religions: cristianisme, judaisme, islam, hinduisme, budisme, jainisme, sikhisme i zoroastrisme. En aquestes jornades es va afirmar que per al diàleg interreligiós és imprescindible ser fidel a la pròpia confessió per tal d'obrir-se a les altres. Tampoc no van faltar les inevitables referències a la pau mundial, a la qual les religions poden aportar tant.

Sant Jordi trenca les armes

La llegenda ressalta el coratge de sant Jordi, presentat com a cavaller, que va ser capaç de matar el drac. Si bé els fets històrics van ser, està clar, tots uns altres, hi ha alguns elements que enllacen perfectament amb el que diu la tradició; el sant Jordi que l'Església celebra s'havia criat efectivament en el maneig de les armes i durant un temps va servir a l'exèrcit romà, seguint així la tradició del seu pare. L'altre punt coincident entre llegenda i història és el coratge del protagonista. El sant Jordi romà va abandonar les armes i va proclamar la seva fe en Jesucrist, dos passos per als quals s'havia de tenir un grau de valentia notable, perquè portaven gairebé irremeiablement al martiri i a la mort, tal com li va acabar passant. De la seva història allò que aquests dies convé més destacar és l'abandó de les armes, el rebuig a tota mena de violència; enguany un motiu més per celebrar sant Jordi.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

Joan Peiró i el director dels Maristes

TV3 ens acaba d'oferir una versió del capteniment de Joan Peiró com un dels principals capitosts de la revolució a Mataró. Com que la propaganda citava un director dels Maristes que el va avalar, vam rebre una sèrie de trucades en aquest sentit. L'any 1948 vaig conviure amb l'esmentat director, que ho era encara de l'Escola Popular de Sant Josep, germà Doroteu. I pel seu testimoni sabia que Joan Peiró havia ajudat a solucionar molts problemes a qui, en unes circumstàncies terribles, cercava seguretat per als seus germans perseguits com a conills de bosc.

I és veritat que, en el moment del judici que se li va fer a València, va declarar al seu favor, com ho van fer els altres. Ara bé, en aquells temps, uns incitaven a fer la revolució matant, i altres, l'executaven. Per aquest motiu, i a fi que els qui han vist el citat documental, gens venjatiu com ho són sovint els que se'ns ofereixen, he anat als escrits polítics i revolucionaris de Joan Peiró, publicats per l'editorial Alta Fulla el 1987. Serà bo escoltar qui creia, com tants altres, en la revolució i no en l'evolució.

La tesi fonamental del llibre, que recull els articles a *Llibertat* i *Combat*, és que va ser una llàstima no haver sabut fer la revolució política en instaurar-se la República (pàg. 3 i ss.). Car «volem una República capaç d'esclafar els enemics del poble» (pàg. 7). «El feixisme és una organització infame, alimentada i impulsada per l'Església... Les masses populars caldrà que prenguin la justícia per llur pròpia mà» (pàg. 8). Així que «la República ha de saber esclafar els enemics del poble, que són els qui duen una pistola amb Creu». Tot això era escrit tres mesos abans d'esclatar la revolució.

El mateix dia 18 de juliol, escriu, «davant un panorama que ja no pot ser més negre: cada església, cada convent, cada centre de dreta i cada círcol clerical és un centre de conspiració» (pàg. 12). «Nosaltres unim la nostra veu a les veus que criden: o ara o mai!» (pàg. 15). Però, «en contra de les folles reivindicacions immediates —la setmana de 36 hores—, interessa més el futur que el present... Cal, doncs, que els treballadors rectifiquin el camí emprès sense reflexió no haguessin de pagar l'eufòria d'avui, massa cara...» (pàg. 19-24).

Mataró, que era una ciutat culta i amb pocs assassinats, excepció feta del seu pastor, que va morir perdonant els seus executors i beneint-los, va poder llegir a *Llibertat* del 27 d'agost, pocs dies abans de l'afusellament: «Matar el mateix Déu, si existís, a l'escalf de la revolta, quan el poble enardit per la justa ira es desborda, és una mesura natural i molt humana...» (pàg. 45).

Joan Peiró va ser un gran lluitador. Va ser partidari de la revolució i no de l'evolució. Va ser un gran pare de família. Llums i ombres. Déu l'hagi perdonat.

IGNASI FARRERES JORDANA
Mataró

Les cartes dominicals del cardenal Carles

Cada diumenge es pot llegir en el *Full dominical* de l'arquebisbat de Barcelona. És un veritable regal del nostre cardenal i arquebisbe, Ricard M. Carles, que estic segur que fan molt i molt de bé a moltes persones.

El nostre cardenal fa servir un llenguatge senzill, a vegades amb conceptes difícils, però sempre ens fa la teologia més comprensible i més fàcil. En realitat, ens fa una gran catequesi.

Personalment, m'agrada molt quan parla de la muntanya. Es veu que és un bon muntanyenc, i amb això també em recorda el nostre Sant Pare.

La carta dominical del 23 de març passat m'ha interpel·lat molt fortament, perquè quan diu que per a sant Agustí «creure és com estar aferrat a algú, però de nit» i que per al cardenal Newman «tenir fe comporta la capacitat de suportar els dubtes», m'he recordat immediatament del cardenal Narcís Jubany (ACS), que en una conferència, fa molt de temps, va dir dues definicions de la fe en les quals he pensat moltes vegades i m'han ajudat força.

Ell afirmava que la fe «és com llançar-se al buit», i també que la fe és un art: «L'art de saber caminar en el dubte.» Es veu la similitud entre les definicions de sant Agustí i del cardenal Newman.

El nostre cardenal ens diu, també, la definició de la fe que fa el gran teòleg Urs von Balthasar: «Qui té consciència que és de nit, és perquè ha tingut l'experiència del que és el dia.»

Per a mi, aquesta definició és preciosa i enormement eficaç. No has de fer cap tipus d'acció que et pot costar més o menys, o fins i tot si no ets capaç de fer-la. Has de fer, senzillament, un «acte de pensament»: quan tinguis hores baixes, hores de foscor, hores de nit, has de pensar que allò no és veritat, que no és real, que és fals i que al cap d'uns estona, d'uns dies, tornarà a sortir el sol... Gran missatge per a l'esperança!

Gràcies, Sr. cardenal, per les seves cartes dominicals i que Déu el beneeixi!

JOSEP SALA i JORDÀ
Badalona

L'avortament

Molt s'ha escrit pel que fa a la penalització i/o despenalització de l'avortament voluntari. Òbviament, cadascú s'ha quedat amb la seva opinió sense arribar a «conclusions definitives».

S'ha dit que la dona, amb el seu cos, pot fer el que li doni la gana. Hi estic d'acord, amb el seu cos, però no amb el cos d'un altre ésser, com és el cas que ens ocupa. El fill que porta a les seves entranyes no és el seu cos; és un altre ésser del qual no podem disposar-ne ni decidir-ne l'existència.

Ara que estan de moda les enquestes seria interessant que a tots i cadascun de nosaltres ens preguntessin el següent: t'agradaria que la teva mare hagués avortat voluntàriament quan tu estaves al seu si matern?

No sé si la pregunta és capciosa o malintencionada; el que sí sé és que la resposta seria de molta credibilitat, ja que estem parlant de la nostra pròpia existència. Que cadascú respongui el que li dicti el cor, a veure si arribem a «conclusions definitives».

LLUÍS GAMISSANS ANGLADA
Vic

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

No a la guerra

Nosaltres no anirem a cap manifestació, ni farem d'escuts humans. No ho farem perquè no podem. Perquè som grans, molt grans. Però, amb el dret que ens atorga la saviesa dels anys, gosem expressar el nostre pregon rebuig per tot el que està succeint al món.

Si els poderosos sabessin que un dia, potser no tan llunyà com sembla, tota aquesta arrogància els pot passar factura, no farien tot el mal que fan a un poble molt inferior en tots els aspectes.

La guerra, senyors, és el pitjor del món. Nosaltres, que vam viure una guerra que ni de bon tros era com les guerres d'avui, recordem molt bé la fam, la por, la misèria.

Nosaltres, que mai vam arribar a ser el que havíem somiat perquè la guerra va partir pel mig la nostra vida, no podem tolerar que s'estigui immolant un poble. No podem tolerar que hi hagi centenars de famílies desfetes, famílies que mai més refaran la seva vida. Nosaltres ho sabem prou bé, puix hi ha sofriments que no s'esborrren.

Nosaltres, fins al nostre darrer alè, direm «no» a la guerra i «sí» a la vida, l'amor i la llibertat

SENYORES RESIDENTS A LA LLAR DE LES GERMANES FILLES DEL SAGRAT COR
Banyoles

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL, *pel Dr. Joan Antoni Mateo*

Caràcters...

—Conec moltes persones que són bons cristians, però que tenen un caràcter molt difícil: criden amb facilitat i s'enfaden per no-res... S'excusen dient que és el seu caràcter, que no hi poden fer res... que Déu no els demana de canviar la seva manera de ser. Jo això ho veig incompatible amb la mansuetud que Crist ens demana. Què li sembla?

—Estic convençut que el nostre caràcter (temperament, hàbits, passions, inclinacions...) és una de les coses que més ens costa de canviar, però també estic igualment convençut que és una prova de maduresa cristiana la transformació del caràcter i que difícilment es pot practicar la caritat sense una modificació del «mal caràcter». Moltes persones, com diu vostè, s'excusen dient: «És el meu caràcter.» En realitat haurien de dir: «És la meva manca de caràcter.» Jesús ens dóna com a norma suprema de conducta que ens estimem els uns al altres tal com Ell ens ha estimat. Això no es pot fer amb males maneres, amb crits i injúries, amb esperit enfurismat. L'Apòstol ens recomana que ens revestim dels mateixos sentiments de Nostre Senyor Jesucrist. Seria bo tenir-ho present cada vegada que tractem les persones que ens envolten. La caritat és atenta i delicada. Cerca sempre el bé. Sovint el mal caràcter enverina les relacions i frustra bons propòsits.

Jo penso que és una de les coses en què hem de posar més atenció. Quants crits se senten en moltes famílies, paraules amb doble sentit, detalls que sabem que entristeixen els altres. Tot això enverina la convivència. No estic gens d'acord amb aquells que diuen que Déu no ens demana la transformació del nostre caràcter i que no hi ha res a fer. En la vida de molts sants trobem exemples de caràcters ben forts que s'han transformat sota l'acció de l'Esperit Sant. En les catequesis apostòliques sobre la moral cristiana trobem nombrosos ensenyaments que fan referència a la transformació del caràcter. Penso, per exemple, en un fragment de la carta als Efesis que diu així: «Que de la vostra boca no surtin mai paraules dolentes, sinó tan sols aquella paraula que serveix per edificar els altres en allò que convingui i faci bé als qui l'escolten... Llanceu lluny de vosaltres l'amargor, l'enfurriment, la ira, els crits, les injúries i tota mena de dolenteria. Sigueu bondadosos els uns amb les altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist» (4, 29ss). El camí de la bondat i de la caritat, que ha de ser la nostra suprema regla d'acció, ens ho exigeix. Serà bo que en els nostres exàmens de consciència i confessions parem més atenció a tot allò que es refereix al nostre caràcter.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Figures de Crist: el gran sacerdot en el dia de l'Expiació

Pere Tena, *bisbe auxiliar de Barcelona*

Jesús és el propiciatori

La catequesi del Nou Testament està amarada de referències a la litúrgia del temple de Jerusalem en el dia de l'expiació (*Yom Kippur*) quan es tracta d'explicar què significa que en la sang de Crist tenim el perdó dels pecats. No és gens estrany que sigui així, si tenim en compte que les primeres comunitats foren bàsicament formades per procedents del judaisme, i sobretot perquè en aquest tema hi ha plenament la dinàmica de continuïtat-superació que caracteritza la relació entre Israel i l'Església.

L'afirmació fonamental és aquesta: tot el que es creia i es feia en el règim de l'aliança mosaica ha trobat en la persona mateixa de Jesucrist la seva plenitud: el Temple, la Llei, el dissabte, el culte, el sacerdoci, el regne, l'aliança mateixa. Tot té en Crist la seva «veritat» plena.

En el tema de l'expiació o purificació dels pecats, hi ha l'afirmació paulina: «Per la fe en Jesucrist, Déu dóna la seva justícia a tots els qui creuen, sense fer cap distinció, ja que tots havien pecat i vivien privats de la glòria de Déu. Ara, però, ell els fa justos purament per gràcia, en virtut de la redempció realitzada per Jesucrist. Déu ha decidit que Jesucrist, amb la seva sang, fos l'instrument de perdó (el propiciatori) per mitjà de la fe» (Rm 3,23-25).

Ja no es tracta, doncs, de posar una sang substitutiva en contacte amb el signe de la presència de Déu, sinó de creure que la sang-vida de Jesús ens purifica perquè ens posa en comunió amb Déu.

Jesús és el sacerdot etern

Cal llegir els capítols 7-10 de la carta als Hebreus per trobar l'àmplia descripció que fa l'autor comparant la litúrgia oficiada pel gran sacerdot en el dia de l'Expiació amb el que Jesucrist ha fet una vegada per sempre oferint-se ell mateix al Pare sota l'impuls de l'Esperit Sant.

Jesús no és sacerdot perquè sigui de la tribu de Leví, com els sacerdots del Temple, sinó que ho és perquè és el Fill de Déu fet home per glorificar el Pare amb l'obediència filial. Per això Jesucrist no deixa mai d'ésser sacerdot, perquè, ressuscitat, viu per sempre. I per això tampoc no té successors en el seu sacerdoci, perquè la seva acció de glorificació del Pare és plena i ningú ni res pot afegir-hi cap cosa. Té, certament, ministres del seu sacerdoci que actuen en nom seu, per la força de l'Esperit Sant.

Jesucrist no ofereix al Pare sacrificis d'animals per demanar l'expiació dels pecats amb l'efusió de la seva sang, com en el Temple. Jesucrist ofereix la seva pròpia sang-vida en la creu, i d'aquesta manera passa d'aquest món al Pare, a la dreta de Déu, victoriós.

Una vegada per sempre i cada dia

El gran sacerdot entrava una vegada l'any al lloc santíssim per fer el ritu d'expiació. Jesucrist ha entrat una vegada per sempre en el santuari del cel, fent així la purificació plena del pecat. Entre Déu i els homes ja no hi ha cortina de separació, com n'hi havia en el tabernacle de Jerusalem: Jesucrist és el camí nou i vivent pel qual tots entrem a la comunió divina.

Una vegada per sempre, i tanmateix a l'abast de l'Església cada dia, fins al retorn del Senyor. En l'Eucaristia, sobretot, Jesús ha deixat a la seva esposa el seu trànsit, la seva «hora», perquè nosaltres tinguéssim sempre la possibilitat meravellosa i gratuïta d'entrar per ell, amb ell, i en ell, en la seva ofrena sacerdotal al Pare, per adorar-lo en esperit i en veritat. Cada vegada que celebrem l'Eucaristia ressona la paraula de Crist: la sang de l'aliança nova i eterna, vessada en remissió dels pecats. És la sang vessada una vegada per sempre, però present i viva en l'avui de l'Església.

Per Eduard Brufau

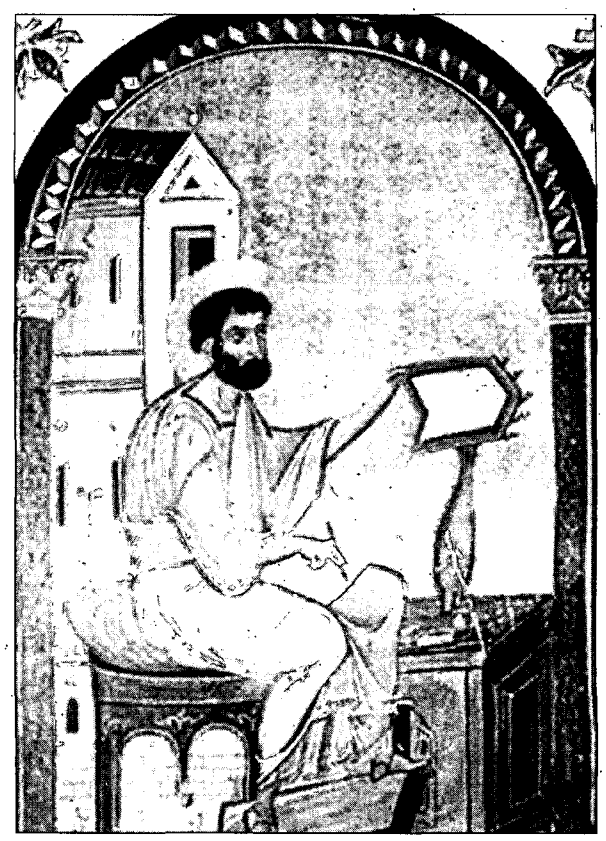
El sant de la setmana

- **Nascut uns anys després de Jesús**
- **Cosí de Bernabé, el va acompanyar en el seu viatge amb Pau a Xipre**
- **Va escriure el seu evangeli a Roma, durant l'estada de Pere en aquesta ciutat**
- **Va morir cap a l'any 68**

Sant Marc

Fora del que se'n diu al Nou Testament, no hi ha gaires dades fiables sobre la vida de sant Marc evangelista; no sabem exactament on ni quan va néixer, i a més hi ha dues versions diferents sobre la seva mort. El que se sap amb seguretat és que era cosí de Bernabé i fill de Maria de Jerusalem, la dona que va acollir sant Pere a casa seva quan l'apòstol va poder sortir de la presó. Possiblement va ser sant Pere mateix qui va batejar el jove Marc. El futur evangelista va acompanyar el seu cosí sant Bernabé i sant Pau en el viatge que van fer a Xipre. En aquesta illa Bernabé i Pau van recórrer les nombroses sinagogues per donar a conèixer la Bona Nova, i la seva prèdica va tenir força èxit. Quan després Pau es va dirigir cap a l'Àsia Menor Marc se'n va tornar a Jerusalem.

L'evangelista, però, va continuar les seves anades i vingudes, aquest cop com a company de viatge de sant Pere. Va ser probablement en aquesta època que Marc va poder sentir de Pere tot el que aquest li explicava de Jesús, i dels anys que va ser deixeble seu. A partir d'aquesta informació, Marc va poder elaborar el seu evangeli, i ho va fer a Roma. Després de l'execució de Pere, l'última notícia documental que tenim de sant Marc correspon a l'any 66, en una carta que sant Pau escriu des d'una presó romana. La tradició diu que l'evangelista va ser martiritzat i executat a Alexandria i que el seu cos va ser trobat i dut per mercaders venecians a la ciutat dels canals, l'any 828, per la qual cosa es va construir la famosa catedral que porta seu nom. Sembla, però, que Marc va morir per causes naturals al voltant de l'any 68.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana pròpia)

Comença el temps de Pasqua.

ABRIL

20. Diumenge

Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor, *Blanc.* Lectures: *Vetlla*: Després dels textos de la Llei i dels Profetes, Romans 6,3-11 / Salm 117 / Marc 16,1-7. *Missa del dia*: Fets 10,34a.37-4 / Salm 117 / Colossencs 3,1-4 (o bé: 1 Corintis 5,6b-8) / Joan 20,1-9 (o bé Marc 16,1-7). Per a la *Missa vespertina* l'Evangeli pot ser: Lluc 24,13-35.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sulpici, mr.; Santes, Agnès de Montepulciano, rel.; Oda, vg.
Festa Major: a Alins de Vallferrera.

21. Dilluns

Octava de Pasqua. *Blanc.* Lectures: Fets 2,14.22-33 / Salm 15 / Mateu 28,8-15
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anselm, b. i mr.; Silví, mr.; Conrad de Parzham, rel.
Festa Major: a Cornellà del Terri.

22. Dimarts

Octava de Pasqua. *Blanc.* Lectures: Fets 2,36-41 / Salm 32 / Joan 20,11-18
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Caius i Soter, p. i mrs.; Agapit I, p.; Santes, Senorina, vg.

23. Dimecres

Octava de Pasqua. *Blanc.* Lectures: Fets 3,1-10 / Salm 194 / Lluc 24,13-35
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jordi, mr.; Gerard (Grau), b.; Adalbert, b. i mr.; beat Gil d'Assís, rel.; Santes, beata Elena d'Udine, rel.; beata Teresa-Maria de la Creu, rel.
Festa Major: a Montgat i Sant Jordi Desvalls.

24. Dijous

Octava de Pasqua. *Blanc.* Lectures: Fets 3,11-26 / Salm 8 / Lluc 24,35-48
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fidel de Sigmaringen, prev. i mr.; Pere Ermengol, rel. i mr.; Gregori d'Elvira, b.; Benet Menni, prev. i fund.; Cerasi i Febadi, b.; Santes, Maria Eufràsia Pelletier, rel. i fund.

25. Divendres

Octava de Pasqua. *Blanc.* Lectures: Fets 4,1-12 / Salm 117 / Joan 21,1-14
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marc, evangelista; Anià, b.; Santes, Calixta, mr.
Festa Major: a Balsareny, Bellaguarda, l'Hospitalet de Llobregat, Mas de Barberans, Saus.

26. Dissabte

Octava de Pasqua. *Blanc.* Lectures: Fets 4,13-21 / Salm 117 / Marc 16,9-15
ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu del Bon Consell.* Sants, Isidor, b.; Anaclet (Clet), p. i mr.; Marcel·lí, p. i mr.; Pascasi, b.
Festa Major: a Serra de Daró

Lectures bíbliques

Pasqua de Resurrecció

Lectura primera Ac 10,34a.37-43

Després d'haver ressuscitat d'entre els morts, nosaltres hem menjat i begut amb ell

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom».

Salm responsorial 117

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo,
perdura eternament el seu amor.
Que respongui la casa d'Israel:
perdura eternament el seu amor.

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

La dreta del Senyor fa proeses,
la dreta del Senyor em glorifica.
No moriré, viuré encara,
per contar les proeses del Senyor. **R.**

La pedra que rebutjaven els constructors
ara corona l'edifici.
És el Senyor qui ho ha fet,
i els nostres ulls se'n meravellen. **R.**

Lectura segona Col 3,1-4

Cerquem allò que és de dalt, on hi ha el Crist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses:

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Al·leluia 1C 5,7b-8a

Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat: celebrem en el Senyor la festa de Pasqua.

Evangeli Jn 20,1-9

Havia de ressuscitar d'entre els morts

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.» Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.
Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
http://www.agenciamatrimonial.com

Fes la teva

Vine quan vulguis, consulta el calendari de conferències informatives i portes obertes dels centres universitaris Blanquerna-URL.
Clica **www.blanquerna.url.es | info@blanquerna.url.es**

Estudiaràs el que t'agrada. A Blanquerna t'oferim grups reduïts, pràctiques a les empreses i borsa de treball. Ensenyem per treballar. Si vols fer carrera has de saber triar.

Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport
Císter 34 | Tel. 93 253 30 06
sioefpce@blanquerna.url.es

Facultat de Ciències de la Comunicació
Valldonzella 23 | Tel. 93 253 31 08
infofcc@blanquerna.url.es

Escola Universitària d'Infermeria i Fisioteràpia
Padilla 326-332 | Tel. 93 253 31 31 - 93 253 31 27 - 93 253 30 81
euifsioe@blanquerna.url.es

Blanquerna

Universitat Ramon Llull

URL Ser i Saber

ràdio estel
FM 106.6

90.1 FM	Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM	Garraf*
100.6 FM	Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

* (en període de proves)

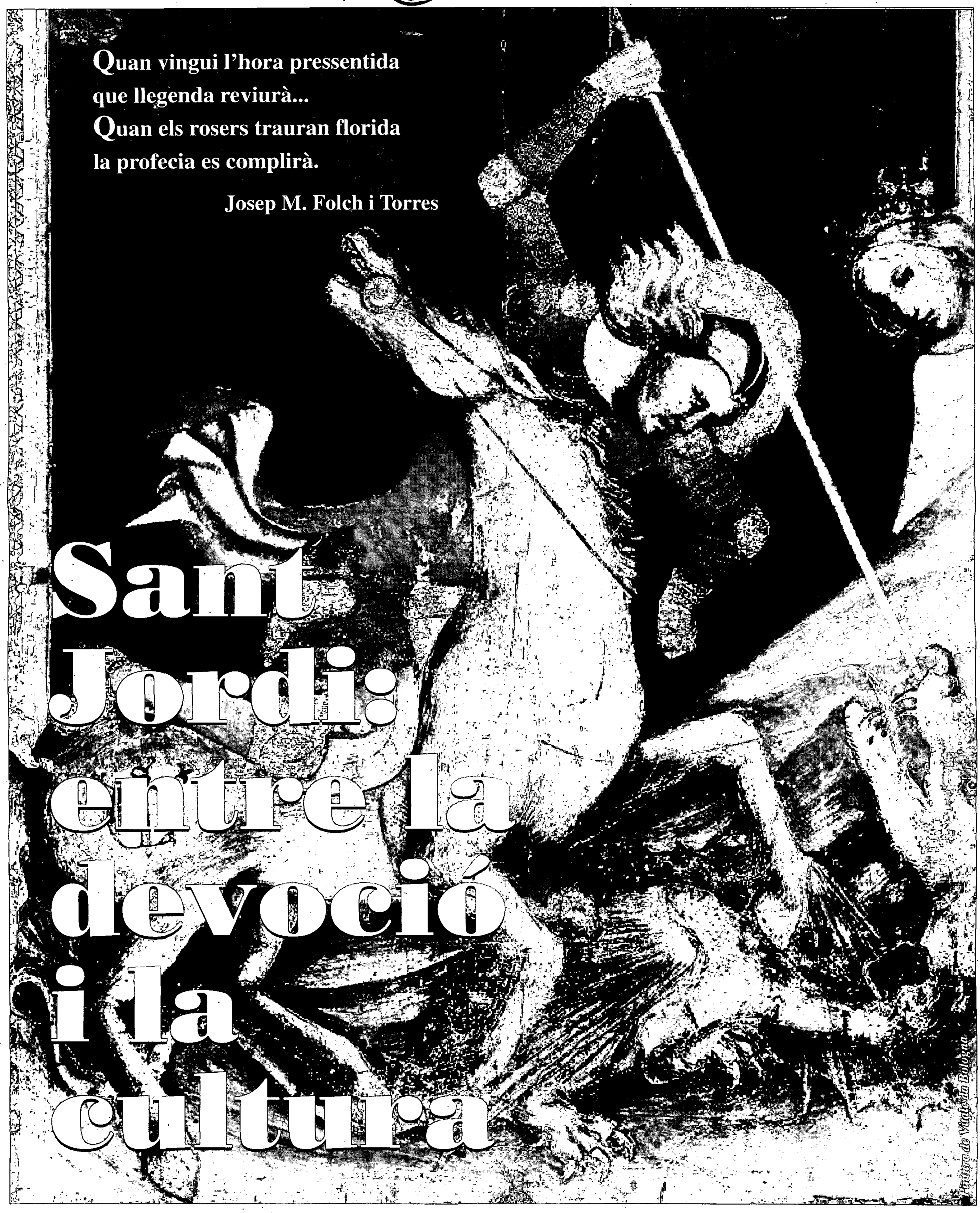
104.4 FM	Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM	Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM	Ràdio Principat: Andorra

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

especial Sant Jordi

CATALUNYA CRISTIANA

Sant Jordi: entre la devoció i la cultura

Pintura de Virgilio Bologna

Sant Jordi: missatge de coherència cristiana

Més enllà de la llegenda i del mite, sant Jordi és per a tots els cristians tot un exemple de coherència en donar la seva vida per la fe. El seu missatge continua sent molt actual en aquest temps en què es fa més que mai necessari donar testimoni cristià. El 23 d'abril és una jornada festiva, tot i no ser considerada com a tal al calendari laboral, que entre roses i llibres ens convida a reflexionar sobre la figura d'aquest sant que va estimar-se més morir màrtir abans que renunciar al seu cristianisme.

El nom de Jordi ve del grec i significa «agricultor, que treballa la terra». Tot i la popularitat de sant Jordi, se'n coneixen ben poques dades. Tot i això, tots els escriptors i historiadors coincideixen a assenyalar que va ser un soldat romà, nascut al segle III a la Capadòcia (Turquia) i que va morir a principis del segle IV, probablement a la localitat palestina de Lydda. La seva mare era palestina i el seu pare persa. Es diu que el seu pare era militar i que per aquest motiu va voler seguir els seus passos. Després de molts anys a l'exèrcit romà, sant Jordi s'adona que el seu veritable exèrcit era el de Jesucrist. En un moment donat decideix repartir els seus béns entre els pobres, renunciar a la carrera militar i enfrontar-se a les autoritats romanes. Tot això el va portar a patir martiri a principis de l'any 300 en temps dels emperadors Dioclecià i Maximilià. Davant la disjuntiva de negar la seva fe o morir màrtir, va decidir donar la seva vida per Jesús.

Les seves despulles van ser custodiades en una població palestina. Pocs anys després, al segle IV, es va construir la primera basílica on se suposa que se'n troben les restes, a la població de Lydda (Palestina). La devoció per sant Jordi s'anirà estenent al llarg dels segles per tota la cristiandat, especialment a Europa, on serà patró de molts països, entre ells Catalunya. Els inicis del culte a Catalunya comencen quan l'abat Oliba va consagrar l'any 1032 un altar en honor al sant al monestir de Ripoll.

En un principi, cap allà el segle XIII, la devoció a sant Jordi la tenien principalment els cavallers. Per aquest motiu, van néixer diferents ordes cavallerescos, com el de Sant Jordi d'Alfama, fundat l'any 1201 per Pere I de Catalunya i Aragó.

Imatge de sant Jordi de la parròquia que porta el seu nom al barri de Vallcarca de Barcelona al costat del seu rector, Mn. Antoni Josep Gómez.

Per al rector de la parròquia de Sant Jordi a Barcelona, Mn. Antoni Josep Gómez, es dóna una relació difícil entre «la història més tradicional i aquella que no té una constatació històrica, que assegura que el sant va arribar a matar un drac i va salvar una princesa». Per a Mn. Gómez, la llegenda del drac serveix de ben poc als cristians, «el que importa és el seu testimoni com a home de fe».

Malgrat l'existència d'una llegenda àuria sobre sant Jordi, el cert és que hi ha un sant de debò, que no té res de mític, «amb dades històriques que als cristians ens resulten suficients per entendre que aquest jove va donar la vida per Crist», assenyala Mn. Gómez.

A pesar de la popularitat d'aquest sant és curiós destacar que són ben poques les esglésies parroquials existents a Catalunya dedicades a ell. Únicament n'existeixen cinc, una al barri de Vallcarca a Barcelona, una altra a la zona sud de Sabadell, una tercera a la localitat gironina de Sant Jordi Desvalls, i unes altres dues als municipis lleidatans dels Hostals i Altariba. D'altra banda, entre les primeres capelles documentades històricament que es van aixecar hi ha la de Sant Jordi de Lloberes, a la comarca del Bages, l'any 1053. També podem trobar altres ermites o capelles com la de Sant Jordi al mateix edifici que alberga la seu del Palau de la Generalitat a la capital catalana (que data de mitjan segle XV) o les situades a les poblacions gironines de Calonge, Lloret de Mar o Sant Llorenç de la Muga, l'ermita de Vic o el santuari de Camarasa, a Lleida, entre altres. A les comarques de Tarragona també existeixen dues esglésies dedicades al sant, concretament a les localitats d'Ardenya i Cap Salou.

Josep Romero

Culte i devoció de sant Jordi a Catalunya

Sant Jordi se celebra des del 1456, després que el papa Climent IX aprovés que el 23 d'abril fos festa a Catalunya, ja que era el patró del Principat (encara que actualment no sigui jornada festiva). Era costum que per aquell dia es representessin obres teatrals sobre la vida del sant, balls i processons.

Sant Jordi és per excel·lència el patró dels enamorats a Catalunya, dels cavallers i dels escoltes. Se l'invoca a l'hora de beneir una casa nova. L'havien tingut també com a patró els oficis antics que intervenien amb armes i armadures. Així mateix, els camperols l'invocaven per fer granar la civada.

Des del 1926 la diada de Sant Jordi ha incorporat el costum de regalar llibres, que s'uneix a la tradició de regalar roses. Els passejos i carrers principals de les nostres ciutats i pobles s'omplen cada 23 d'abril de parades amb llibres i roses que afegeixen a la diada un caràcter festiu i alegre.

La parròquia de Sant Jordi de Vallcarca

El temple actual té els seus orígens l'any 1910, quan es va edificar als terrenys de Masfalcó una capella en honor de Sant Camil, ocupada durant un temps pels pares camils.

L'església neix de la necessitat de donar al barri barceloní de Vallcarca un lloc per celebrar-hi el culte, l'Eucaristia. En aquells anys aquesta zona formava part del municipi independent d'Horta, abans que formés part de Barcelona, i era un indret d'estiueig per a molts barcelonins. Un personatge de l'època, el baró de la Barre (un diplomàtic retirat de gran influència al barri) va ser-ne l'impulsor principal.

El 1919 aquesta capella dedicada inicialment a Sant Camil canvia el seu nom pel de Sant Jordi sense que es coneguin amb exactitud els motius que van portar a prendre aquesta decisió, encara que segons el rector actual, Mn. Antoni Josep Gómez, «es podria deure a la necessitat que el patró de Catalunya tingués la seva pròpia parròquia a Barcelona». L'any 1946 es convertiria en parròquia i en seria rector Mn. Josep Domènech. Anys més tard, concretament el 1960, es decideix la compra d'uns terrenys on es construirà l'actual temple, al carrer del Viaducte de Vallcarca. La primera pedra del solar es va col·locar l'any 1965 i, el 1973, amb Mn. Ramon Reñé de rector, les obres es van donar per finalitzades. Aquell mateix any és col·locada a l'església del temple una imatge de sant Jordi, obra realitzada en bronze per l'artista Joan Rebull el qual alhora va treballar en una rèplica de la mateixa obra que actualment es troba ubicada a la seu de la Diputació de Barcelona, a l'avinguda Diagonal. Per a Mn. Antoni Josep Gómez, aquesta estàtua es destaca per sobre de les altres de sants, «de vegades hi ha imatges que hi ajuden poc, però aquesta de sant Jordi és la d'un noi, un soldat, que reflecteix com en un moment donat, per la seva fe cristiana, farà el pas d'estimar més la vida eterna que la d'aquest món».

El 23 d'abril és un dia de doble celebració per a la parròquia. El temple s'omple aquell dia de gent per rendir homenatge al sant. L'església resta oberta de nou del matí a dues de la tarda i de sis a vuit del vespre. Són nombrosos els actes que s'hi porten a terme. A la missa habitual de les nou del matí, s'hi suma la solemne eucaristia que té lloc a les vuit del vespre, amb benedicció de roses inclosa.

A més, com cada any, es fa una tómbola el diumenge anterior i posterior al 23 d'abril a favor de la parròquia i una col·lecta a favor de la missió de Guedi, al Txad, on hi ha actualment un fill de la parròquia, el sacerdot jesuïta P. Portabella.

Finalment, i com a colofó a aquesta celebració, té lloc un concert a càrrec de la coral Lavinia del barri, que en aquesta ocasió serà el dissabte 26 d'abril a les set de la tarda a la mateixa parròquia.

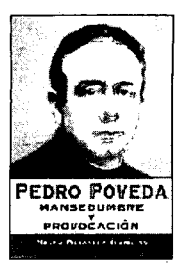
Pregària de Salvador Espriu

Gloriós Sant Jordi, volem recordar-te com et recorda l'antiga tradició. Tu vas abandonar els èxits militars i vas distribuir els teus béns entre els pobres. Tu vas abandonar els déus poderosos de l'Imperi per seguir el Messies crucificat. Tu vas abandonar la seguretat del teu llinatge per unir-te a la comunitat dels cristians. Tu vas donar la vida per amor a l'Evangeli. Sant Jordi, màrtir, amic fidel de Jesús. Ens agrada recordar-te a la llum de la primavera i de la Pasqua; ens agrada recordar-te potent en el combat contra tot dolor i esclavatge. Sant Jordi, màrtir, amic fidel de Jesús. Ajuda'ns a enamorar-nos de l'Evangeli, ajuda'ns a viure aquesta fe que tu tan intensament vas viure, ajuda'ns a fer possible que tot el món pugui sentir la felicitat de la primavera.

NOVETATS

112 pàg. 7,80 €

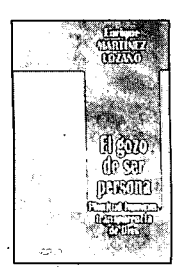
176 pàg. + 16 de làmines, 7,80 €

120 pàg. 7,80 €

160 pàg. 9,10 €

160 pàg. 9,10 €

176 pàg. 9,10 €

narcea, s.a. de ediciones
Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 - Fax 915 546 487
narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

Sant Jordi en imatges

La imatgeria més antiga de sant Jordi és d'Orient, d'on prové el seu corpus llegendari. Són abundants les icones de tots els cultes i totes les cultures de l'Església, la majoria de les quals manifesten el seu caràcter apol·lini, el cap aureolat, i el mostren damunt d'un cavall blanc, amb una creu al pit i una llança matant el drac. També en les arts i els oficis trobem representat el valent cavaller.

A Catalunya, la seva proclamació institucional com a patró fa que la presència de la imatge de sant Jordi es prodigui en els edificis públics civils i religiosos, en els palaus i en els temples. Al Palau de la Generalitat, per exemple, hi ha la capella Sant Jordi on es pot admirar el gran tapís d'Antoni Sadurní, brodat en or i plata en relleu amb l'escena de la batalla.

Des de l'empremta gòtica que caracteritza el seu floriment inicial, la història de l'art català ha anat desplegant la iconografia jordiana al llarg dels segles fins a l'actualitat. És sobretot en la Renaixença que la iconografia de sant Jordi pren una rellevància vinculada a l'emergent sentit de pàtria. El monestir de Montserrat és també un àmbit on la figura del sant és present com a símbol de catalanitat.

A tots els edificis d'arquitectura modernista, sant Jordi hi és present: en talles, relleus, capitells, en mosaics... a la Casa Amatller de Puig i Cadafalch, a la Casa Lleó Morera, de Domènech i Muntaner, i a molts altres.

Com els poetes, la majoria d'artistes catalans han pres la figura de sant Jordi com a tema. Pintors, escultors, orfebres i il·lustradors l'han representat segons la seva pròpia inspiració.

La figura del drac

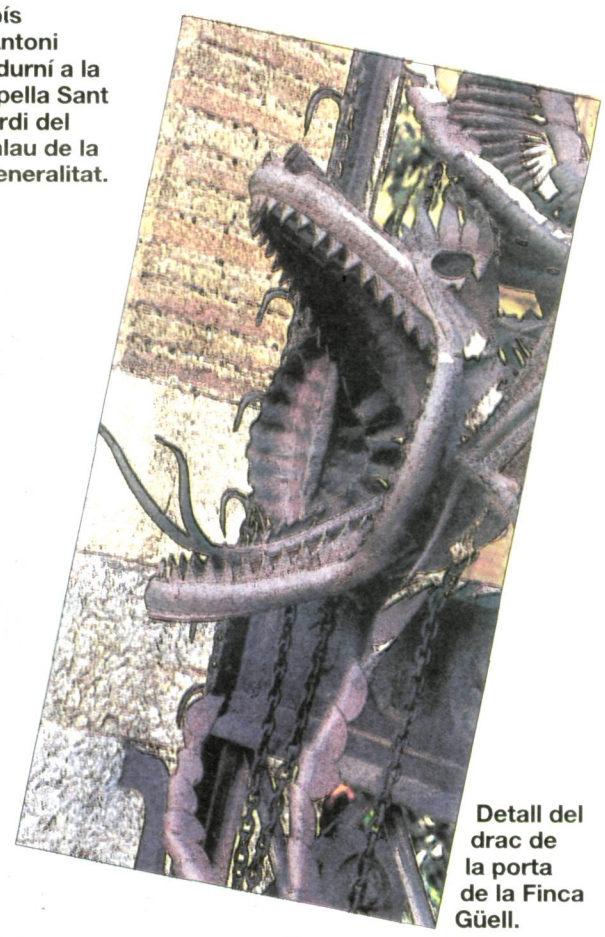
En la mitologia bíblica el drac simbolitza el diable. Contra ell lluiten els herois, que el llegendari cristià representa, entre d'altres, en dues versions iconogràfiques: sant Miquel trepitjant Llucifer i sant Jordi llancejant el drac. A la processó del Corpus, el drac formava part de l'entremès de l'Infern, on sant Miquel i els àngels es batien contra Llucifer i els diables.

Val a dir que en l'ombra de la llegenda de sant Jordi i des de la sensibilitat romàntica de la Renaixença, el drac ha arribat a assolir, en el sentiment més íntim dels catalans, un caràcter totèmic. En són exemples els dracs creats pel reconegut arquitecte Antoni Gaudí. El gran drac de ferro forjat inspirat per Verdaguer a la porta de la Finca Güell de Barcelona és la peça estrella dels dracs gaudinians. També cal destacar la casa Batlló, al Passeig de Gràcia, els estudiosos de la qual, adonant-se de les escates que cobreixen la carcassa, que formen la teulada, i dels ossos de les víctimes del drac, la consideren una al·legoria de la lluita de sant Jordi contra el drac.

Núria Naval

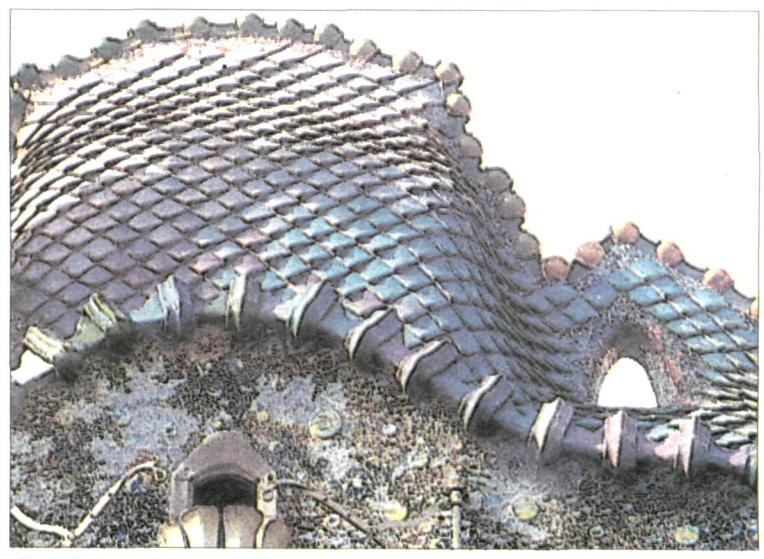
Tapís d'Antoni Sadurní a la capella Sant Jordi del Palau de la Generalitat.

Detall del drac de la porta de la Finca Güell.

Figura de sant Jordi de Frederic Galcerà, al pati dels Tarongers de la Generalitat.

Detall de la teulada de la Casa Batlló. Formada per una carcassa d'escates, està considerada com una representació del drac mort per sant Jordi.

Mostra de la internacionalitat de la figura de Sant Jordi i el drac.

Presència de sant Jordi arreu del món

El culte a aquell valent soldat anomenat Jordi aviat es va estendre per les esglésies ortodoxes orientals: s'atribueix a l'emperador cristià Constantí el Gran (segle IV) l'edificació del primer temple en honor seu, i a l'emperador bizantí Justinià (segle VI) una rica basílica.

Nombrosos monestirs i llocs de culte d'arreu del món són dedicats al seu nom: a Atenes, Jerusalem, Beirut... fins als límits de l'Imperi d'Orient. Però també a Occident. A Itàlia, per exemple, ja hi ha indicis del seu culte des del segle VI: a Roma i a Ravenna, entre altres ciutats.

La Paraula de Déu, més propera

L'Associació Bíblica de Catalunya edita el «Nou Testament il·lustrat»

Ningú no pot discutir que la Bíblia és el llibre més venut de tots els temps. 20 segles després de la seva primera edició continua sent el *best-seller* per excel·lència, sempre nou, i any rere any ocupa els primers llocs de les llistes de vendes. I és que més enllà de la literatura que s'hi pot trobar, la Bíblia és la llarga història de les relacions entre Déu i la humanitat. Una història que s'actualitza cada cop que el lector n'obre les pàgines i que, si aquest es deixa, pot omplir de sentit tota la seva vida. Tot i això, s'ha d'aconseguir, cosa que no és fàcil, que la gent s'engresqui a llegir-la. Amb aquesta finalitat surten cada any arreu del món noves edicions de la Sagrada Escriptura que pretenen fer-la més propera al lector, més familiar. Com la que enguany ha editat l'Associació Bíblica de Catalunya (ABC), un Nou Testament acompanyat de més de 500 il·lustracions i amb notes als marges que vol sobretot convidar els més joves a entrar en l'apassionant món de la revelació.

A primer cop d'ull, aquest Nou Testament il·lustrat, que ha estat editat conjuntament per l'Associació Bíblica de Catalunya i les Societats Bíbliques Unides, ens pot recordar el format d'una guia de viatge. Aquest tret, que per a alguns resultaria pejoratiu, no ho és tant si se sap per a què ha estat creada. Aquesta nova edició de la Bíblia vol arribar sobretot a un públic adolescent, tan marcat per la cultura audiovisual, i convidar-lo a entrar en la història que narra la vida de Jesús. Se'ls convida, doncs, d'alguna manera, a fer un viatge, un viatge a un lloc molt llunyà en el temps i en l'espai, i que a través d'aquesta «guia» se'ls pot fer més proper. Els editors potser ni ho deuen haver pensat, però fins i tot en aquest aspecte aquesta edició del Nou Testament resulta atractiva.

No obstant això, la idea original d'aquesta nova edició no és catalana, sinó que ha estat importada de terres franceses. L'obra ha nascut com una proposta feta per les Societats Bíbliques Unides a l'Associació Bíblica de Catalunya, que va acollir-la amb molt d'entusiasme. L'edició original francesa, de gran èxit al país gal, ha estat presa quasi íntegrament i adaptada al català. En aquest sentit, el text del Nou Testament escollit, com no podia ser d'altra manera, és el de la Bíblia Catalana Interconfessional (BCI), al qual s'han afegit la traducció i adaptació de les notes als marges i un apartat final d'orientacions de vida. El resultat ha estat una obra atractiva a la vista i al mateix temps a l'esperit. Un llibre que entra pels ulls, però que està cridat a arribar al cor.

Una edició divulgativa

La nova edició de l'ABC respon perfectament a un dels seus grans objectius: el de fer arribar la Sagrada Escriptura al màxim nombre de persones possible. Fa 40 anys que així ho fa, cada cop amb més encert, sobretot si es té en compte l'evolució cultural experimentada des de la seva creació. En aquesta línia ja havia editat fa poc temps llibres com *El Poble de la Bíblia*, *El Dia de cada dia del poble de Jesús* o *Llegir la Bíblia en grup*.

Aquesta vegada es tracta d'un Nou Testament menys acadèmic i molt més divulgatiu, pensat sobretot per a joves, encara que no exclusivament. Per això s'ha prescindit de les notes tècniques i rigoroses d'altres edicions i, en lloc seu, han aparegut els comentaris explicatius del text bíblic acompanyats d'informacions generals sobre la societat d'aquell temps. Concepció Huerta, delegada de l'associació a Barcelona, explica que «no es tracta d'una edició d'estudi, sinó més aviat per conèixer el text de primera mà. És una obra molt més divulgativa i pastoral». «Aquesta edició del Nou Testament —afegeix Huerta— intenta fer més familiar al lector el món a vegades estrany de la Bíblia, ja que creiem que no cal tenir coneixements previs per interessar-s'hi. Com tots els llibres, és per ser llegit.»

I per fer-la encara més funcional i propera, al text bíblic dels vint-i-set llibres que formen el Nou Testament, segueixen unes «orientacions de vida» en què s'ofereixen un conjunt de textos del mateix Nou Testament agrupats temàticament per ordre alfabètic. Aquest apartat vol ajudar el lector a rellegir la seva pròpia vida diària a la llum de l'Evangeli, abordant temes com l'amor, l'Esperança, la resurrecció, la comunitat...

La gran novetat, amb tot, d'aquesta edició de la Bíblia són les il·lustracions, poc habituals en textos d'aquesta índole. Cada pàgina en conté almenys una, i en alguna fins a dos i tres. Així fins gairebé mig miler. N'hi ha de tota mena, des de pintures clàssiques de la vida de Jesús i els apòstols fins a fotografies dels llocs sants o imatges simbòliques, totes elles molt adequades al text i editades amb molt bona resolució. En el cas de les pintures, que són les que més abunden i més rellevància tenen, per la seva força o qualitat, fan possible entrar amb més facilitat en el context sagrat i fins a transcendir-lo. Les obres d'art tenen aquesta capacitat i això es pot comprovar al llarg de la lectura d'aquesta Bíblia. Destaquen, a més, els colors i la força expressiva dels rostres, molt especialment el de Jesús, el gran protagonista del Nou Testament.

Projectes nous

El *Nou Testament il·lustrat* és a les llibreries des de finals d'any i la seva acollida és molt bona. També es pot demanar a l'associació, que entre els seus socis ja n'ha repartit gratuïtament més de 1.000 exemplars. L'edició ja ha estat presentada en diverses diòcesis catalanes i pròximament ho serà a la resta.

Informació i encàrrecs

- **Barcelona: Concepció Huerta**
  Tel. 934 577 060
- **Girona: Bisbat**
  Tel. 972 412 720
- **Lleida: Jaume Pedrós**
  Tel. 973 270 270
- **Solsona: Ermengol Segarra**
  Tel. 973 320 471
- **Tarragona: Esperança Amill**
  Tel. 977 605 939
- **Tortosa: Josep Lluís Arín**
  Tel. 977 440 700
- **Urgell: Ramon Sàrries**
  Tel. 973 350 054
- **Vic: Josep Escós**
  Tel. 938 310 110
- **Protestants: Elisabeth Giralt**
  Tel. 934 567 633

L'Associació Bíblica de Catalunya, 40 anys al servei de la Sagrada Escriptura

L'Associació Bíblica de Catalunya és una entitat molt ben reconeguda en tota l'Església catalana. Els seus orígens oficials es remunten al 1963, encara que les seves activitats van començar molt abans amb les jornades de biblistes de Montserrat. Es va crear amb l'objectiu d'investigar i divulgar la Paraula de Déu, cosa que fa a «temps i destemps» de la manera més creativa i rigorosa possible. Des dels orígens és interconfessional, i reuneix cristians de l'àrea lingüística catalana que volen ser servidors de la Paraula.

Al mateix temps l'Associació Bíblica Catalana és l'òrgan col·legial de la Conferència Episcopal Tarraconense per a l'exercici a Catalunya de l'apostolat bíblic en les seves diverses manifestacions possibles. En aquest sentit, el mateix Concili Provincial, en la seva resolució 54, recull que «amb l'objectiu de rellançar la pastoral bíblica els bisbats catalans potenciaran l'Associació Bíblica de Catalunya com a instrument de difusió popular de la Paraula de Déu».

Les activitats de l'entitat es fan gràcies a la feina eficient i constant d'un bon nombre d'especialistes en exegesi, presidits actualment per Mn. Joan Magí, encara que no es pot deixar de banda la inestimable ajuda de més de 1.200 socis que la sostenen econòmicament.

El producte estrella de l'associació ha estat i continua sent la Bíblia Catalana Interconfessional, del 1993, amb les seves modalitats balear (1994) i valenciana (1996). Se n'han distribuït més de 100.000 exemplars. També ha elaborat moltes altres publicacions, com la que ara acaba de presentar, el *Nou Testament il·lustrat*.

Després de la publicació d'aquesta obra, l'ABC ja està treballant en altres projectes. Un d'ells, el que més feina els dóna i en el qual més il·lusions tenen posades, és una edició semicrítica de totes les traduccions medievals de la Bíblia al català. Aquesta és una iniciativa a llarg termini, pensada per a una trentena de volums, que hauria de tenir molta repercussió en l'àmbit cultural català. «Per a nosaltres —explica Concepció Huerta— és important poder demostrar que l'estudi bíblic es remunta a l'època de l'edat mitjana.»

A aquest projecte se n'hi afegeix un altre, tot i que encara no hi han posat fil a l'agulla, que consisteix en un Nou Testament comentat text a text. Aniria en la línia de les carpetes ja publicades *Llegir la Bíblia en grup*, en què s'inclourien comentaris exegètics i pastorals a més de pistes per a la pregària. Les carpetes ja editades, dedicades a diversos llibres de l'Antic i Nou Testament han tingut molt d'èxit, cosa que ha suscitat l'edició completa d'aquesta mena de «guia» de lectura. De moment, però, caldrà esperar una mica i conformar-se amb el Nou Testament il·lustrat, una obra que ens convida a «viatjar» per l'apassionant món de Jesús de Natzaret.

Samuel Gutiérrez

Lluc 23

«Jesús portant la creu», de Lorenzo Lotto (1480-1556). Era costum carregar al condemnat el pal transversal de la creu perquè el portés fins al lloc de l'execució, mentre que el vertical ja era plantat a terra.

–Ell que va salvar-ne d'altres, que se salvi a si mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit!
36 També els soldats l'escarnien: se li acostaven a oferir-li vinagre 37 i deien:
–Si ets el rei dels jueus, salva't a tu mateix!
38 Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «Aquest és el rei dels jueus.»
39 Un dels criminals penjats a la creu l'injuriava dient:
–¿No ets el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nosaltres!
40 Però l'altre, renyant-lo, li respongué:
–¿Tu tampoc no tens temor de Déu, tu que sofreixes la mateixa pena? 41 I nosaltres la sofrim justament, perquè rebem el que mereixen els nostres actes, però aquest no ha fet res de mal.
42 I deia:
–Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne.
43 Jesús li digué:
–T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís.

Els dos criminals
Un dels criminals penjats reconeix en Jesús aquell que el pot salvar. Jesús li promet la vida en plenitud al seu costat.

Mort de Jesús

44 Era ja cap al migdia quan es va estendre per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la tarda: 45 el sol s'havia amagat. Llavors la cortina del santuari s'esquinçà pel mig. 46 Jesús va cridar amb tota la força:

189

2 Corintis 3

El ministeri de la nova aliança

3 1 Potser direu que tornem a recomanar-nos a nosaltres mateixos. ¿És que necessitem presentar-vos cartes de recomanació, com fan alguns, o bé necessitem que vosaltres ens recomaneu? 2 La nostra carta sou vosaltres: la portem escrita en els nostres cors, i tothom la pot conèixer i la pot llegir. 3 És evident que vosaltres sou una carta que ve de Crist i que ens ha estat confiada. No ha estat escrita amb tinta, sinó amb l'Esperit del Déu viu, i no en taules de pedra, sinó en taules de carn, en els vostres cors.

Qui té raó?
Segons Pau, els adversaris van darrere el poder i els diners: ho demostren entrant en un camp sembrat per altres, just en el moment de la collita.

«Moisès mostrant les taules de la Llei», de Philippe de Champaigne (1602-1674). La nova aliança no ha estat escrita en taules de pedra com la de Moisès, sinó en els cors, tal com anunciava el profeta Jeremies. La nova aliança va ser necessària perquè l'antiga havia fracassat: era lletra morta, incapaç de donar la vida que prové de l'Esperit. Pau porta la paradoxa fins al màxim, dient que «la lletra mata».

4 Aquesta és la confiança que, gràcies al Crist, nosaltres tenim davant de Déu. 5 No és que ens refiem de nosaltres mateixos, com si fóssim capaços de fer res pel nostre compte: tot el que podem fer ve de Déu; 6 ell ens ha fet capaços de ser servidors de la nova aliança, que no és la de la lletra de la Llei, sinó la de l'Esperit. Perquè la lletra mata, però l'Esperit dóna vida.
7 Moisès era servidor d'aquella Llei gravada amb lletres sobre pedra, que porta a la mort; i la seva cara resplendia de tal manera que els israelites no podien mirar-lo de fit a fit per la glòria que irradiava, tot i que era una glòria pas-

391

Exemple de dues pàgines del «Nou Testament il·lustrat».

últimas NOVEDADES infantiles

La gran historia de la Biblia y Los amigos de Jesús

Un estuche con los dos volúmenes

El libro de la Primera Comunión

20 €

Un material catequético, que ayuda a los niños que se preparan para la Primera Comunión, a conocer mejor a Jesús y su Evangelio

11,40 € cada volumen.
21,60 € el estuche con los dos volúmenes.

Libro-regalo para los niños de Primera Comunión

Juega con el gran arca de Noé

Un divertido libro para aprender jugando con la historia del arca de Noé

10,90 €

Con ventanas para abrir

Mis primeras oraciones

Un libro para ayudar a los niños a familiarizarse con la oración y adquirir el hábito de rezar a diario

10,90 €

LIBRERÍA SAN PABLO
Vía Laietana, 38 - 08003 Barcelona - Tel.: 932 681 254 - Fax: 932 683 730

SAN PABLO

04 02 CC

José M. Javierre, nascut a Osca, desborda la gràcia de la seva Andalusia adoptiva, on resideix des de fa molts anys. Allà s'han gestat la majoria de les seves obres, totes elles escrites amb un estil àgil i atractiu, importat del camp periodístic, que fa que el lector s'hi enganxi des de la primera línia. I és que Javierre crea addicció. Addicció a les lletres i a la vida dels personatges que hi descriu. Sense descuidar ni un xic el rigor històric, aquest sacerdot mediàtic és especialista, entre altres coses, a fer que personatges d'altres èpoques se'ns facin propers. Als seus gairebé 80 anys, i malgrat patir una greu malaltia, es resisteix a jubilar-se i només fa uns mesos va presentar la darrera biografia *La Jesuita. Mary Ward* (Ed. Libroslibres).

El sacerdot i periodista José María Javierre és famós per les seves biografies sobre personatges il·lustres de l'Església

«Els sants ens posen l'Evangeli al dia»

—Pensàvem que s'havia jubilat, però sembla que només eren rumors... Acaba de publicar-se *La Jesuita. Mary Ward*, una biografia més de J. M. Javierre.

—Més que jubilar-me, estic vellet. Segons els papers mèdics, moribund. Però els amics no em deixen morir... Potser em falta redactar una hagiografia de sant Pere per guanyar-me la benevolença del sant porter celestial, el qual veient que els meus biografiats, tan afectuosos, tan correctes, hi acudeixen per pregar-li que em permeti l'entrada, em planteja una qüestió: «Has estudiat tants exemples excel·lents, i de què t'ha servit si no els vas saber imitar?» Desitjo escriure un llibret ple de moxaines a l'ancià sant Pere per conquerir la seva simpatia, que em somrigui, i que dissimuli els comptes pendents...

José M. Javierre és especialista en el difícil gènere de la biografia religiosa.

—D'on li ve aquesta fixació per les biografies?

—El responsable va ser-ne sant Pius X. Des d'aquella biografia, vaig capgirar totalment la meva marxa professional —perquè havia escollit filosofia— i em vaig situar al camp de la història i del periodisme. En realitat, a mi m'agrada més reconèixer-me com a catequista. Feliç? Bé, la felicitat, crec, es troba a enganxar-te com un llebrer al camí que la Providència assenyala.

—De les moltes vides escrites, sant Joan de la Creu, santa Teresa d'Àvila, Joan XXIII, Pius X, sant Joan de Déu, Mary Ward... amb quina es queda?

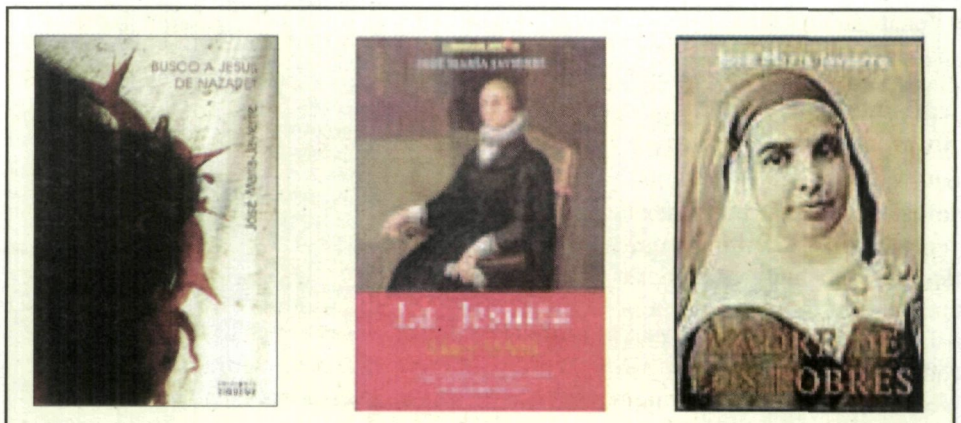
—Ells són els meus amics, la meva patrulla. No sabria quina escollir. Cadascú té el seu tresor. I quin tresor...! No obstant això, l'exemple més recent que tinc, i que alhora m'ha agafat més de sorpresa, és el de Mary Ward. El seu descobriment ha estat per a mi una troballa sorprenent.

—Després de tanta biografia, ha arribat potser el moment d'escriure la seva pròpia vida?

—Seria un autèntic desastre. El *miserere*...

—Molts dels seus lectors han viscut un abans i un després en el coneixement dels personatges biografiats per vostè. I no només han descobert grans testimonis de vida cristiana sinó que a més s'han emocionat i fins i tot han plorat amb ells. Quin és el secret per transmetre de manera rigorosa i alhora atractiva la vida de personatges que en la majoria de casos van viure segles enrere?

—Un secret? El biògraf responsable ha d'endinsar-se en la pell del biografiat, mirar amb els seus ulls, viure amb el seu alè. Sóc conscient que això a vegades pot provocar certes actituds en el lector, cosa que contemplo amb respecte i reverència. Quin dret tinc jo per envair la sensibilitat d'aquesta persona?

Algunes de les seves moltes biografies: *Busco a Jesús de Nazaret*, *La Jesuita. Mary Ward*, i *Madre de los pobres*.

—Creu que és el testimoni dels sants, canonitzats o no, la millor manera d'evangelitzar avui el nostre món?

—Els sants, canonitzats o no, ens posen l'Evangeli al dia, a l'abast. Es pot caminar amb ells, al seu costat. Saltar segles per encaixar-te en la seva època costa esforç, però compensa.

—Ha pensat mai a biografiar algun personatge més proper en el temps, fins i tot viu?

—Escriure sobre personatges vius seria molt atractiu... però què es pensa que faig amb les meves entremaliadures de periodista?

> «El biògraf responsable ha d'endinsar-se en la pell del biografiat, mirar amb els seus ulls, viure amb el seu alè»

—Llibre que surt de Javierre, llibre que copa els primers llocs de la literatura religiosa a Espanya. Què els dóna, als lectors?

—Són els lectors els que donen a l'autor un vot de confiança, immerescut. Voldria transmetre'ls que aquesta caravana que som sobre la terra, malgrat tantes penes, calça sandàlies d'esperança. Ens estimem, i al cim del turó ens espera l'abraçada del Pare afectuós. Tot acabarà bé, molt bé, tot.

—A més de grans personatges de la Història de l'Església, fa poc també es va atrevir amb el gran personatge de l'Església, el seu fundador, Jesús de Natzaret... va ser aquesta la seva «biografia» més difícil?

—La recerca de petjades de Jesús de Natzaret va ser una gosadia imperdonable. Als cinquanta folis vaig comprendre el fracàs... Si als lectors els ha caigut bé deu ser perquè potser tots portem dintre el fracàs barrejat amb l'esperança. I l'ombra de Jesús ens empara...

—Del seu darrer personatge biografiat, Mary Ward, tan desconegut per a nosaltres i que tant l'ha fascinat, què en destaca?

—Mary Ward, fundadora de l'Institut Benaurada Mare de Déu, va ser com una Teresa d'Àvila a l'europea. Perquè si l'espanyola va saber trencar rutines i va travessar amb el vent de l'esperit tota la península, l'anglesa va recórrer Europa en totes les direccions amb l'afany de construir un institut religiós seguint les passes d'Ignasi de Loiola. Sincerament crec que Mary Ward és la gran figura que la dona necessita avui a l'Església.

—Es nota que li ha agafat fort amb ella. No exagera una mica?

—Mary Ward va fer saltar les cadenes que limitaven fèrriament la presència intel·lectual, religiosa i social de la dona. Va ser pionera a situar les monges fora dels convents de clausura, i això en una església profundament masclista. Va ser una dona rebel, però alhora molt espiritual: confiança filial en la paternitat de Déu i els peus clavats a terra. Va patir com tots els pioners i va ser, durant tota la vida, un testimoni d'heroïcitat cristiana. Va ser empresonada per la Inquisició, calumniada per totes bandes... i va morir el 1645, amb només una dotzena de deixebles dispersos. Avui són 3.000 germanes pels cinc continents i el Papa demana la seva beatificació.

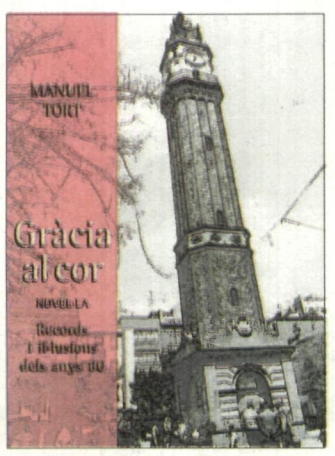
—Per acabar, i aprofitant que s'apropa el Dia del Llibre, alguna recomanació?

—Si us plau, si us plau, que en rematar la lectura d'un llibre resin un parenostre pels plumífers, tot i que ja ni som plumífers perquè la majoria dels escriptos treballen amb ordinador, aparell que, per cert, a mi em fa pànic.

Samuel Gutiérrez

MANUEL TORT

Gràcia al cor
Claret

Manuel Tort, guardonat amb el Premi d'Honor Individual de la vila de Gràcia 2002 «per la seva aportació a la recuperació de les llibertats, la seva amplíssima dedicació pastoral a la vila i la seva prolífica obra literària», ens ofereix en aquest llibre, *Gràcia al cor*, una entranyable visió de la vida de la vila i els seus carrers en els anys vuitanta. L'autor de *Guerra incivil*, la nostra guerra als ulls d'un infant que veia desolat com li feien bocins els llibres escrits en català, ens mostra en la nova novel·la la seva passió per un singularíssim espai de Barcelona que, de gran, li ha robat el cor. Els Lluïsos, l'Artesà, el Centre Moral, l'Orfeó Gracienc, l'Esbart Lluís Millet..., i, sobretot, les colles de Sant Medir i la Festa Major omplen les planes d'aquest llibre que ens fa reviure un temps que ningú no podrà oblidar.

La periodista M. Asunción Balonga tracta en la seva última obra «El mito de la supermujer»

«El cristianisme enriqueix molt la feminitat»

M. Asunción Balonga aborda el tema del paper de la dona a la societat actual des d'una òptica certament original. Fugint dels tòpics i radicalismes, i prenent com a referent metafòric les més immortals i llegendàries heroïnes cinematogràfiques, fa una anàlisi de les diverses problemàtiques més candents que ha plantejat l'evolució global de costums i actituds considerades secularment femenines.

—Què pretén demostrar amb el seu llibre?

—És un llibre sense massa pretensions, no tinc pas la intenció d'establir doctrina... són unes pinzellades sobre uns arquetipus de dones, amb referent cinematogràfic, perquè l'obra sigui de lectura fàcil. Avui dia s'espera de la dona que assumeixi més del que en realitat està obligada a fer. I això és el que jo miro de respondre. Em preocupa que l'estrès i les pressions a què està sotmesa la dona la deixin sense llibertat. La llibertat d'escollir el que vol fer en tot moment, sense complexos i d'una manera absolutament lliure.

—Podríem etiquetar la seva obra de feminista?

—En absolut. Crec que el feminisme és una doctrina periclitada per força. El feminisme va ser necessari; si no hagués existit, per exemple, les dones no tindríem el dret al vot. No el demonitzo però sí que estic en contra del radicalisme d'algunes reivindicacions que penso que es tornen en contra de la pròpia dona, com la de l'avortament, que la plantegen com una reivindicació positiva. No puc negar que el feminisme durant una època va ser una eina de construcció d'una dona nova i molt més completa.

M. Asunción Balonga.

—Digui'ns tres raons per llegir-lo.

—Si s'és home, per espavilar-se, si s'és dona, per reflexionar i rectificar alguna conducta; i la tercera raó, vàlida per a tots dos, seria per tenir una visió més completa de quin és avui dia el rol de la dona en els àmbits familiars i socials.

—Es pot dir que la dona continua estant infravalorada a la nostra societat?

—En general, no. En tot cas, el que el llibre planteja són actituds particulars que encara avui persisteixen i que són negatives, com voler que la dona triï entre la seva plena realització personal i familiar i la professional. És una injustícia que les dones ens haguem de sentir hiperculpabilitzades i hiperresponsabilitzades, com si no fóssim bones mares, perquè ens dediquem també a treballar fora de casa. Avui dia no hi ha un equilibri domèstic adequat... el que passa a la família és després un reflex del que passa a la societat. No és estrany que les dones ens revelem contra tot això.

—Què hauria de canviar perquè tot això fos possible?

—La mentalitat. És cert que les lleis i l'ambient social són avui més favorables. Tot i això, encara hi sortim perdent, perquè molt sovint hem de renunciar a la vida familiar per projectar-nos a l'exterior. I tot això passa per un canvi de mentalitat sobretot per part dels homes, que han canviat poc, davant les dones, que hem fet un pas de gegant.

—De vegades la dona ha hagut de masculinitzar-se per aconseguir l'èxit professional. Fins a quin punt és positiu, això?

—És completament negatiu. Masculinitzar la conducta empobreix el que les dones podem aportar professionalment. Cal que les dones feminitzem el treball, sense mirar de copiar la conducta dels homes per sentir-nos més segures. No hem de tenir complexos de feminitzar allò que fem.

—És diferent el paper de la dona cristiana a la nostra societat de les que no ho són?

—La dona cristiana té un avantatge molt important i és que a la llum de la fe hi ha conductes, prioritats que són incontestables i, per tant, si segueix el camí de la fe sempre va amb la guia d'allò que la portarà a la felicitat. La dona cristiana per la gràcia de Déu, conscient del sentit de la seva vida, prioritza per damunt de les ambicions o altres legítimes aspiracions allò que és necessari per coherència amb la seva fe. El cristianisme enriqueix extraordinàriament la feminitat i potencia aquells aspectes que avui se'ns presenten com a alliberadors o falsament progressistes i que sens dubte empobreixen la dona.

Josep Romero

Asha Miró viatja a les seves arrels en el llibre «La filla del Ganges»

«A l'Índia vaig veure clarament que Déu m'havia tret d'allà»

Asha Miró és un rostre molt conegut de la petita pantalla. La seva història és la d'una nena índia que als 7 anys és adoptada per una família catalana. A *La filla del Ganges. La història d'una adopció*, publicat per La Magrana, Asha Miró parla de manera molt sincera sobre la vida, sobre la seva vida. El llibre és un retorn a les seves arrels índies i una reconciliació amb el seu passat. En definitiva, un viatge al més pregon de l'ànima, radiografiada pàgina rere pàgina en aquest emocionant relat vivencial.

—És cert que no hi ha ningú que torni igual després d'un viatge a l'Índia?

—Doncs sí, i més en el meu cas. Durant 30 dies vaig sentir, de persones ben diferents, que jo era una privilegiada, cosa que ja sabia. La vida que he tingut, els meus pares adoptius... això m'ha fet reflexionar molt. A l'Índia vaig veure clarament que Déu m'havia tret d'allà, que d'entre molts nens i nenes, m'havia triat a mi. Per això intento ser una mica conseqüent amb aquesta elecció. Des d'aquest viatge a l'Índia vaig començar a pensar què podia fer pels altres, què podia aportar a la vida... i ja fa set anys que em dedico a fer xerrades sobre l'adopció, a canvi de res, perquè penso que el que puc aportar a la vida és la meva experiència de persona adoptada. En la vida he rebut el 100% i no puc quedar-m'ho per a mi sola.

Asha Miró.

—Ha trobat la pau que buscava?

—Hi ha un abans i un després del meu viatge a l'Índia. Abans, jo era incapaç d'explicar res. La gent sabia que era adoptada, però poc més. A l'Índia vaig trobar la pau que buscava, vaig trobar respostes... abans no podia mirar als ulls un hindú que em creuava al carrer. Ara sí que ho puc fer, i amb naturalitat. Abans del meu viatge a l'Índia mai no havia superat aquest trauma, aquest retorn a cercar el que m'assembla als indis, el que m'hi uneix, el que me'n diferencia. No havia tingut mai la força necessària. Ara em sento catalana i índia. Allà vaig viure també el perdó, el fet d'entendre el meu pare biològic, per què em va abandonar, comprendre que ell no es va veure capaç de tirar endavant amb mi...

—Va descobrir una altra Asha?

—Vaig descobrir que hi havia coses que feia innatament i que tenien un sentit. Per exemple, a casa sempre encenc espelmes, encens, m'agrada caminar descalça, fer servir colors cridaners... això no ho he après dels meus pares. T'adones que és l'herència genètica que portes dins i que surt en un moment o altre. Casa meva és com un racó de l'Índia.

—Quin paper té la fe a la seva vida?

—La fe sempre ha tingut per a mi un paper molt important. A casa meva sempre han estat molt religiosos, catòlics practicants, molt creients, i jo sempre he estat en moviments de joves. La fe m'ha ajudat molt. Crec que si no tens fe o no creus en res, hi ha coses que són insuperables. La fe et dóna forces per tirar endavant.

Com he dit abans, davant la pregunta de per què a mi i no a un altre nen li ha passat tot el que jo he viscut, la resposta és que Déu m'ha triat a mi i això et fa sentir amb una responsabilitat enorme davant la vida. Això pesa molt. Fa que vegis la vida de manera diferent, que no hi passis de puntentes... cal viure la vida, donar-hi un sentit.

—Abans d'anar a l'Índia, vostè se n'havia amarat bé a base de documentals, llibres..., va coincidir la realitat amb la imatge que se n'havia format?

—L'Índia em va impressionar moltíssim. És cert que procuro no perdre'm cap documental sobre l'Índia, llegir molt sobre ella... però hi ha un abisme amb la realitat. El que és bonic és que els teus ulls, la teva mirada perdin els prejudicis occidentals. Tinc moltes ganes de tornar altre cop a l'Índia.

—S'esperava l'èxit que està tenint el llibre?

—Gens ni mica. Jo em pensava que el comprarien els pares que estan en procés d'adopció o han adoptat un nen i prou. La meva sorpresa és veure que també interessa a persones que no tenen res a veure amb l'adopció. És un llibre en què me l'he jugada perquè em mostro molt sincera i explico vivències molt personals. A més, també hi ha intercalats fragments del diari de la meva mare.

Rosa María Jané Chueca

Francesc Torralba és doctor en Filosofia i Teologia

«Els pares han de ser coherents; sense coherència no hi ha autoritat»

Filosòficament parlant, per ser pare cal ser optimista. Així ho afirma i ho demostra Francesc Torralba en el seu darrer llibre *Pares i fills. L'aventura de trobar-se avui*, publicat per l'editorial Planeta, en què analitza des de l'experiència personal diferents qüestions sobre la relació paternofilial. Tot i les pinzellades d'humor que amenitzen l'assaig, l'autor denota un cert malestar en la manera amb què es viu avui dia l'exercici de la paternitat i denuncia la manca de protecció de la família per part de la política actual.

—En els darrers anys s'han publicat molts llibres sobre la paternitat. És aquest un símptoma de la constant evolució en què es veu immersa la condició de ser pare?

—Ser pare és un exercici difícil que s'ha de repensar de nou en cada generació. De la manera de fer dels nostres pares hi ha aspectes molt positius que nosaltres hauríem de recollir, però també n'hi ha d'altres amb els quals ja no podem viure perquè ens semblen desfasats i plens de tabús que després d'un segle de revolucions sexuals ja no podem acceptar. I la paternitat no només s'ha de repensar a cada generació sinó que un mateix amb el creixement dels seus fills es pot anar replantejant aspectes sobre l'educació que abans, quan els fills eren petits, no veia. Jo sempre parteixo de la idea que l'exercici de filosofar no ha de venir després d'haver viscut sinó que ha d'anar interrompent el fet de viure, precisament, per poder-ho fer més bé i viure més autènticament.

Foto: Josep Masip

Francesc Torralba.

—Per què avui dia es viu la maternitat/paternitat amb tant malestar?

—Actualment la vida professional és duríssima i amb una competitivitat salvatge. Voler-la compaginar amb l'exercici de la paternitat correctament es fa difícil. I aquest malestar consisteix a viure constantment aquesta sensació de no estar on hauries d'estar i de no fer el que hauries d'estar fent. Per viure hem de treballar i resulta que si treballem no tenim temps per cuidar les persones que més estimem, que són els nostres fills i els nostres pares. Proliferen, doncs, els geriàtrics, els cangurs..., és a dir, els deleguem a professionals o a altres figures de la família com són les àvies, que fan una funció bàsica de substitució però que tampoc eduquen segons els teus criteris. Hi ha molta gent que voldria tenir l'àvia muda, fent la feina muda, però això no pot ser, l'àvia és una persona que a més et fa un gran favor.

Aquest malestar amb què es viu la paternitat afecta directament l'organització política. Si comparem les prestacions que aquí es donen a la família amb les d'altres països ens adonem que no hi ha hagut una protecció ni de la família ni de la maternitat. Ara, dir que no estem en el millor dels mons possibles no vol dir que tant de bo tornéssim al passat.

—Últimament està de moda l'expressió «sentir-se realitzat». Hi ha qui per realitzar-se deixa la família per anar-se'n a l'altra punta del món a fer un màster, i hi ha qui diu que fins que no s'és pare un no se sent realitzat. És només un problema de lèxic?

—La paraula *realitzar-se* sempre s'orienta al tema econòmic i professional, no parlem quasi mai de la realització afectiva i això és donar-li un sentit molt unilateral. Hi ha persones que es realitzen laboralment, tenen un bon sou i reconeixement social però no saben amb qui celebrar el Nadal. Jo crec que allò realment difícil però que sens dubte, al llarg de la vida, dóna la més gran satisfacció, és trobar l'equilibri entre les dues vessants.

—Per què és tan difícil transmetre valors ètics?

—Perquè per fer-ho es necessita temps, espais compartits i, sobretot, constància. La constància és com aquella figura de la gota d'aigua. Si cau una gota sobre aquest terra un sol cop no farà res, però si cau durant centenars d'anys amb la mateixa freqüència, es farà un forat, que és el que passa a les coves amb les estalactites. Costa transmetre valors, perquè s'ha de fer, sobretot, de forma informal, per exemple, al voltant d'una taula tot sopant. Després de repetir als fills una vegada i una altra que les coses es demanen correctament, arriba un dia en què es produeix el miracle i et demanen «aigua, si us plau». I això ha estat fruit de molta tenacitat i constància. Ara, si els veus només en horitzontal, és a dir, quan arribes al vespre i ja són al llit, no hi ha ni transmissió de valors, ni de llenguatge, ni de res. Només dos estranys sota un mateix sostre.

—Un dels temes més delicats en la relació entre pares i fills és l'educació de l'experiència religiosa. Com hem de parlar als nostres fills de Déu?

—Crec que el més important és que els pares siguin coherents, perquè si no hi ha coherència no pot haver-hi mai autoritat. I tot i que ens podem equivocar, hem de transmetre allò que creiem que és bo perquè pensem en el bé dels altres. I si un pare i una mare cristiana creuen que han de transmetre l'Evangeli i que és bo que els seus fills coneguin els símbols i el Nou Testament, ho han de fer convençuts. Nosaltres hem de crear les condicions perquè el nostre fill tingui la crida de Déu, però això no voldrà dir que assegurem que sigui cristià, perquè la fe és un do.

Núria Naval

Llegir per domesticar el drac

En un món tan accelerat com el nostre on sembla que l'únic que és permanent és el canvi, tindran cabuda els llibres? En una societat inundada d'imatges, tindrà espai la lectura? La resposta és, per partida doble, sí. Pot resultar contradictori però, precisament, per l'època en què vivim els llibres són més necessaris que mai. Si és cert que anem cap a la societat del coneixement, és concebible aquesta societat sense llibres? Potser el format canviarà, però el coneixement que ens aporten les lectures continuarà vigent. Els llibres amplien el nostre horitzó, inquieten les nostres certeses, interroguen les nostres idees, ens permeten viatjar a llocs inhòspits... En definitiva, eixamplen el nostre esperit.

Tot llibre és una aventura i com a tal implica un risc. És la sortida cap a una trobada amb el text, amb nosaltres mateixos, amb l'entorn que ens envolta. Un llibre és un diàleg obert per intentar comprendre, contrastar o, senzillament, descansar i gaudir. De vegades, el diàleg s'interromp perquè el llibre cau de les nostres mans. D'altres, és una conversa que arriba al seu final quan acabem la lectura de l'última pàgina. En ocasions, poques, el diàleg es manté amb el temps. Ens hem fet amics. Es tracta d'aquells llibres que rellegim contínuament, que traiem dels prestatges en moments precisos i que ens acompanyen al llarg de la vida. Aleshores, la lectura es converteix en relectura de la vida que compartim amb els éssers estimats, dels compromisos adquirits amb altres persones, amb una institució. Són els llibres que ens aporten criteri i ens permeten diferenciar el que és accessori del que és fonamental, el que és important del que és urgent: són els llibres de la nostra vida. Aquells que han influït en allò que avui som.

Expliquen que sant Jordi era un cavaller d'honor, noble, atrevit, amb coratge i de fe, qualitats que desitjaríem per a qualsevol persona. Potser, avui més que mai necessitem aquests valors per domesticar el nostre drac de cada dia. Si canviem l'espasa per un llibre, la nostra humanitat tindrà una oportunitat de créixer en l'esperit de les benaurances i treballarà il·lusionada en la construcció d'una societat, plenament, humana. Les lectures, els llibres són un esplèndid camí per endinsar-se en aquesta tasca. Avui, com ahir i com demà, els llibres ens apropen als altres. Per aquest motiu, en la societat del coneixement tenen un paper fonamental. I vencen la virtualitat. Si no és així, amb prou feines hi haurà coneixement ni aquesta societat.

Pilarín Bayés

Llibres i lectura s'escriuen amb «l» de llibertat. Com no anhelar un espai de pau per a un mateix i per als altres? Gosarem conquerir, amb la seva lectura, hores de tranquil·litat? Els llibres sí que són a l'abast de les nostres mans. Només esperen impacients a ser atrapats per una mirada encuriosida. Sant Jordi ens anima a llegir, fantàstica celebració!

Carlos M. Moreno
Professor de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna, Universitat Ramon Llull

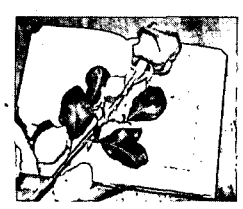

La paraula: pont de cultures

A Catalunya tenim una tradició molt antiga: cada 23 d'abril celebrem el dia de Sant Jordi, patró del nostre país, regalant-nos roses i llibres. És la nostra manera senzilla i amable de fomentar la tolerància i la convivència, convidant-nos a la cultura, a les paraules i a l'amor.

Aquest any celebrem la Festa en memòria de Ramon Llull (1235-1315). Per dues raons. La primera, perquè va practicar el diàleg entre les cultures cristiana, jueva i musulmana. És a dir, perquè fou un home universal, obert a la pau i a l'entesa.

La segona, perquè va ser l'autor dels primers llibres de filosofia no escrits en llatí, ni grec, ni àrab. Els va escriure en català. Una llengua que ha estat perseguida durant segles, però que avui és pròpia de Catalunya i que parlem més de 7 milions de persones. És bo recordar-ho i celebrar-ho en un moment en que cal compensar la tendència a la globalització amb el ple manteniment de les identitats. Recordar-ho amb paraules i roses.

23 d'abril Dia Mundial del Llibre

Generalitat de Catalunya

Barcelona

diòcesis

Els Equips de la Mare de Déu «segueixen avançant»

■ La trobada general va aplegar 500 persones a Barcelona

BARCELONA.— El dissabte dia 29 de març, al col·legi La Salle Bonanova de Barcelona, es va celebrar la Trobada General dels EMD, en la qual van participar unes 500 persones i una bona colla d'infants. L'acte volia sobretot celebrar de manera joiosa i compartida els 50 anys de presència a Catalunya i els 30 a Menorca.

L'eucaristia va ser el punt àlgid de la jornada.

La trobada es va iniciar amb unes paraules de benvinguda dels responsables, Antoni Codina i Conxita Filbà, i una pregària. Immediatament es va projectar un audiovisual a càrrec de Pere Guàrdia, que d'una manera molt àgil i amena va recordar la història dels Equips a Catalunya i les Illes. Volia ser un merescut homenatge a tots aquells matrimonis i consiliaris, guiats pel pare Caffarel, que la van fer possible.

Un cop acabat aquest audiovisual, van prendre la paraula els responsables internacionals dels Equips, Gérard i Marie-Christine de Roberty. «La responsabilitat —van recordar— és una resposta a la crida del Senyor. Aquest *sí* del servidor ens compromet amb totes les seves conseqüències. A ésser més que no pas a fer. Múltiples camins porten a Déu per a les parelles cristianes. Els EMD és un d'aquests camins. Un camí i un repte que ens porta a viure el dinamisme de l'Església. Els Equips ens ajuden a viure petites esglésies domèstiques.» Després de citar equips d'arreu del món, els Roberty van dedicar un record emocionat a l'Equip de l'Iraq. En representació dels Equips iniciadors a Catalunya dels EMD, van prendre la paraula el matrimoni Jordi Daví i M. Antònia Aragay, el consiliari Francesc Vergés, de Barcelona, i el matrimoni Pere Allés i M. Victòria Marqués i el consiliari Cristòfol Vidal, de Menorca. Els Daví van recordar el pare Caffarel, que va tenir una gran visió de futur. Era un gran defensor de la dona, a la qual sempre demanava l'opinió. I van explicar els inicis del moviment a Barcelona, vist amb un cert recel per la jerarquia del moment. Els Allés també van recordar la implantació dels EMD a l'Illa, començant per Ferreries, estimulats pel bisbe Miquel Moncada i pilotats pel matrimoni Roig-Amat, als quals van donar unes emocionades gràcies. Actualment els equips estan presents a tots els àmbits religiosos i cívics de Menorca.

Una mirada al nostre entorn

El P. Lluís Armengol, jesuïta i director de l'Escola Activa de Pares del Clot de Barcelona, va ser l'encarregat de fer la reflexió del dia. Va recordar que mentre hi hagi persones capaces d'estimar, hi haurà esperança: «Déu és molt generós amb cadascun de nosaltres. Ens envia els seus dons: llavors. La nostra responsabilitat és fer-les produir. La persona és un ésser en creixement. Tenim més futur que passat, perquè sempre podem créixer, sigui quina sigui la nostra edat o condició. Ara, això no ho podem fer sols, sinó a través de la relació amb els altres. Aquesta relació fa desenvolupar les nostres potencialitats. I el matrimoni és l'àmbit adequat perquè el marit i la muller s'ajudin a créixer. L'estimació de la parella és un força enorme per desenvolupar les potencialitats de cadascú.»

Després del dinar de germanor es va celebrar l'Eucaristia, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i concelebrada per una representació nodrida de consiliaris dels Equips. En acabar, van prendre la paraula els responsables súper-regionals, Paco i Maru Nemesio-González, que van fer una crida a la participació i la unitat.

La Coral Primavera per la Pau va tancar l'acte amb un magnífic recital de cançons, i el Cant dels Adéus va posar fi a la Trobada General dels Equips Mare de Déu. *(C.C.)*

Mor a Montserrat el P. Estanislau

MONTSERRAT.— «Un home que va tenir fam i set de ser just, de ser bo del tot com ho és el Pare del cel.» Amb aquestes paraules tan emotives i plenes de significació tancava el P. abat Josep M. Soler l'homilia en el funeral i enterrament del P. Estanislau M. Llopart.

El P. Estanislau ens va deixar el 29 de març passat després de viure una llarga malaltia. En el darrer mes de la seva vida va poder tornar a Montserrat, monestir que havia deixat 30 anys abans per anar a Terra Santa, a l'Índia, i més tard al Japó.

El P. Estanislau ha deixat un record inesborrable en molta gent, i en el seu últim mes de vida a Montserrat la comunitat ha pogut tornar a «admirar el seu somriure transparent, el seu agraïment, la seva atenció per l'altre malgrat la precarietat de la seva salut», explicava Soler en l'homilia. «El rostre serè i lluminós del P. Estanislau —afegia l'abat— era expressió de la pau que tenia al cor; d'aquella pau que és do de Déu i fruit del combat del desert, en la solitud. Home de pau i pacificador, d'estimació profunda; es volia pobre i ben solidari dels pobres.»

Aquest monjo benedictí tan «internacional» havia viscut una vida molt particular. Va néixer a Esparreguera l'any 1915 i als 13 anys ja es va sentir cridat a Montserrat. «El movia un gran amor a la Mare de Déu —recordava l'abat Soler— i mirant la seva imatge el seu rostre s'il·luminava encara més.» Va professar com a monjo el 1934, però a causa de la guerra civil va marxar a Bèlgica on va fer la professió solemne. De tornada a Montserrat va destacar pels seus estudis i la seva docència en l'àmbit de la Patrologia i de la Història de l'Església. «En el seu cor, però —va afirmar Soler—, niava una crida profunda a la vida eremítica.» Això el va portar primer a la Santa Cova i més tard a l'ermita de la Santa Creu, on va viure fins al 1973. Va ser una època d'intens treball espiritual i de tenir milers de persones que l'anaven a trobar per demanar consell. Destaquen particularment el seus deixebles de la Comunitat de Jesús. El mateix Josep M. Soler va ser dels qui van acudir al P. Estanislau per discernir la seva possible vocació monàstica.

El P. Estanislau lluïa un rostre serè i lluminós.

La recerca de més solitud i d'una presència cristiana silenciosa enmig dels no-cristians el va portar a Terra Santa el 1972 i més tard a l'Índia. Finalment, el 1974 es va traslladar al Japó, on va viure fins poques setmanes abans de la seva mort. Allà es va guanyar l'estimació tant dels cristians com dels budistes o xintoistes. Al Japó va comptar amb l'ajut del pares claretians, i quan la seva salut va minvar fortament, va ser atès amb tota sol·licitud per una deixeble de primera hora a Montserrat, la germana Míriam, que des de feia anys s'havia traslladat a fer, també, vida eremítica prop de l'ermita del P. Estanislau. Juntament amb ella l'abat de Montserrat va decidir fa uns mesos que el P. Estanislau tornés a l'abadia catalana perquè pogués ser-hi atès i morir a la casa de la Mare de Déu que ell tan estimava. *(C.C.)*

MANUEL TORT

Reedició

Claret

La nostra guerra (i el bombardeig del març del 38) als ulls d'un infant

PUJOLS JOIERS,
els artesans de l'or

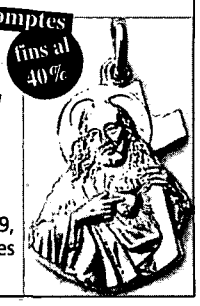
TANQUEM PER JUBILACIÓ

descomptes fins al 40%

Liquidació total

joieria, rellotgeria i argenteria

Visiti'ns al carrer Hospital, 29, de Barcelona, al costat de les Rambles. Tel. 933 182 284

Tarraconense

Els santuaris, al servei de l'home actual

■ XXIV Trobada de Rectors de Santuaris al Tibidabo

BARCELONA.— El Temple del Tibidabo va viure el 24 i 25 de març un esdeveniment diferent i inhabitual: la XXIV Trobada de Rectors de Santuaris de Catalunya i Balears. L'ocasió la va oferir el centenari de la col·locació de la primera pedra que enguany se celebra al temple del Sagrat Cor.

Van ser més de quaranta els rectors reunits, però també laics i laiques. Van arribar-hi de tot Catalunya i Balears. Des del santuari de Santa Maria de Mijaran, patrona de la Vall d'Aran, passant pel santuari de Meritxell, patrona d'Andorra, i pel de la Mare de Déu de la Fontcalda, de les terres de Gandesa, al sud de Catalunya. I molts més de les vuit diòcesis de Catalunya i Balears. Tots acompanyats i presidits per Mons. Carles Soler i Perdigó, president del Secretariat de Santuaris i bisbe de Girona. L'ànima de tota la trobada va ser Mn. Salvador Batalla, coordinador interdiocesà i delegat diocesà de Girona.

Aviat es va crear un ambient fratern com a conseqüència del coneixement i tracte cordial que ja hi ha després de tantes trobades. La benvinguda la van donar el P. Antoni Samsó, com a rector del Tibidabo, i José María Alsina Roca, president de l'Adoració Nocturna del Tibidabo i vicepresident de la diocesana i estatal. Després de la presentació de les novetats dels diferents santuaris, anunciades pels seus rectors respectius, va tenir lloc la salutació de Mons. Carles Soler. La visita al temple va acabar d'omplir el matí. Tot i que el dia no era gaire clar, els assistents van gaudir de les diferents vistes des del millor mirador de Barcelona i el seu entorn.

Projecte pastoral eficaç

El tema estudiat d'enguany va ser *El santuari al servei de l'home actual*, desenvolupat per Mn. Teodor Suau, director de l'Institut de Ciències Religioses de Mallorca. S'hi va tractar la necessitat que cada santuari elabori el seu projecte pastoral com a mitjà eficaç en la pràctica de l'evangelització. Després d'una primera anàlisi de la nostra societat, «complexa i de vegades contradictòria», «l'Església en general i el santuari en particular han d'oferir un temps de gràcia, basat en l'atenció a l'espai interior de cada persona, i garantir la possibilitat de sentit, obrint camins d'amor i de llibertat en els àmbits dels quals l'home d'avui pugui fer experiència de Déu». «La fe cristiana —afegia— ha de presentar un amor sense límits, manifestat en Jesucrist mort i ressuscitat, present ara i aquí per la força de l'Esperit.»

La ponència de Suau va presentar el santuari com un lloc privilegiat per a la trobada de l'home amb Déu. «Al santuari —explicava— el sagrat assoleix més rellevància, i fàcilment qualsevol visitant pot apreciar, valorar i sentir-se marcat per l'experiència viscuda.»

Totes aquestes idees, exposades amb la gràcia habitual de Mn. Teodor Suau, van donar peu a una reflexió per grups sobre les dificultats i fites dels santuaris en la seva pràctica pastoral. Després del sopar, es va presentar un reportatge audiovisual sobre el temple del Tibidabo, obra del salesià P. Nicolàs Echave-Sustaeta.

El segon dia va començar amb la taula rodona *La integració dels laics al santuari*. Hi van intervenir el P. Josep Sanromà, del santuari del Miracle, al Solsonès; el P. Jaume Reynes, prior del santuari de Lluch, a Mallorca, i Mn. Miquel Vall-llosera, rector del santuari dels Arcs, a Santa Pau (Garrotxa).

La trobada es va tancar amb una eucaristia final, presidida pel bisbe Carles Soler i acompanyada pel provincial dels salesians, P. Joan Codina i Giol, i un dinar de germanor. La trobada de l'any vinent tindrà lloc al santuari de la Maer de Déu del Mont, a Girona, i se celebraran de forma particular els primers 25 anys de trobades de rectors de santuaris de Catalunya i Balears. *(C.C.)*

La trobada va aplegar uns quaranta rectors.

Ajuda a l'Església Necessitada

La Bíblia del nen

DÉU PARLA ALS SEUS FILLS

Textos bíblics

Els textos bíblics de la vida de Jesús amb bellíssimes il·lustracions a tot color.
Un llibre adient perquè els més menuts puguin conèixer el món meravellós de l'Antic i el Nou Testament.

Molt indicat per als nens i les nenes que facin la Primera Comunió

FEU AQUEST SANT JORDI UN REGAL IMMILLORABLE!

Només 2 € cada exemplar!

I a més, vostè també pot regalar la Bíblia a nens del Tercer Món o de l'Est d'Europa.
Nosaltres els les farem arribar.
Faci feliços 10 nens per 20 €

DIOS HABLA A SUS HIJOS

Textos bíblicos

Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

Lleida

El bisbe de Tortosa tanca les xerrades quaresmals

■ Mons. Salinas: «Ser cristià és ser plenament humà»

LLEIDA.— La diòcesi de Lleida ha preparat amb cura el temps pasqual, sobretot amb les tradicionals xerrades quaresmals que tenen lloc cada any en aquest temps fort de la litúrgia cristiana i que enguany han tingut com a tema central el sagrament del Baptisme.

El bisbe de Tortosa Mons. Xavier Salinas, acompanyat pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va ser qui va tancar el 27 de març passat el cicle de xerrades quaresmals a la diòcesi de Lleida. Va ser en el saló d'actes del Col·legi Episcopal davant d'una nombrosa participació de diocesans, amb la xerrada que portava per títol *Esdevenir cristians*.

Mons. Salinas va iniciar la seva xerrada adreçant-se al bisbe Ciuraneta, tot recordant-li les seves arrels a la diòcesi de Tortosa, com a fill de la Palma d'Ebre i sacerdot que va ser d'aquella diòcesi.

Va prosseguir tot seguit amb el tema de la xerrada i va definir el sagrament del Baptisme com un do, comparant-lo al dia del nostre naixement a la vida: «El Baptisme —va dir el bisbe— ens fa a tots iguals en l'Església i avui més que mai es fa realitat aquella màxima de Tertulià que no naixem cristians, ens fem cristians pel Baptisme. El sagrament que ens obre a la fe. Una fe que no s'imposa, es proposa com un acte de llibertat. El Baptisme és la porta del cristià, el sagrament que ha de completar-se amb la Confirmació i l'Eucaristia.»

«El temps pasqual és el moment privilegiat del cristià»

El bisbe de Tortosa es va referir en la part final de la seva intervenció al fet d'esdevenir i ser cristians en la societat d'avui, entenent que ser cristià és ser plenament humà: «Aquella humanitat revelada en el Crist. En aquest sentit el baptisme és per nosaltres el punt de partida d'una història vora el Crist. El sagrament de la identitat cristiana, que ha consagrat la nostra llibertat i dignitat.»

La jornada de cloenda havia estat precedida el dia 26 per la xerrada que amb el títol *Aspectes litúrgics del Baptisme,* va donar el P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat. El benedictí va iniciar la seva intervenció centrant el tema en Jesús, autor del Baptisme i dels altres sagraments, i va afirmar que Baptisme i conversió anaven estretament lligats.

El monjo va parlar sobre l'evolució històrica i litúrgica d'aquest sagrament, i va explicar que en l'antiguitat el Baptisme es rebia gairebé sempre per immersió, i que es considerava aquest sagrament, amb la Confirmació i l'Eucaristia, com els sagraments de la iniciació cristiana.

Quant a l'edat dels batejats, el monjo va dir que tot i que és costum que es rebi el sagrament com més aviat millor, sempre ha estat un tema polèmic i que és un fet que no es pot concretar: «A qualsevol edat es pot ser un autèntic cristià.»

El P. Bernabé es va referir al Baptisme com el sagrament que en el temps Pasqual pren el seu major simbolisme, i va convidar als fidels a viure una Setmana Santa mes sagramental: «El temps pasqual és el moment privilegiat del cristià.»

Les xerrades, tal com ja vam informar a *Catalunya Cristiana*, havien estat inaugurades el 25 de març pel Delegat d'Apostolat Seglar de la diòcesi de Madrid, Rafael Serrano, que va abordar el tema *Cridats a ser testimonis.*

Jordi Curcó

Foto: Prada

El bisbe Salinas, acompanyat pel bisbe Ciuraneta i Mn. Jordi Pardell.

Des d'Alacant per pregonar la Setmana Santa

LLEIDA.— El president de la Junta Major de Confraries i Germandats de la Setmana Santa d'Alacant, Emilio Coloma, va ser l'encarregat de fer a Lleida el Pregó de la Setmana Santa. L'acte va tenir lloc davant d'un nombrós públic que va omplir l'Auditori Ricard Viñes de la Fundació "la Caixa", en una solemne matinal celebrada el diumenge 6 d'abril.

A la taula presidencial de l'acte hi havia també l'alcalde de Lleida, Antoni Siurana, el prior seglar i secretari de la Congregació dels Dolors, i la presidenta de la Confraria de la Sagrada Família i Sant Cristòfol, organitzadors d'un acte que arriba ja a la seva cinquena edició.

El pregoner va dedicar les seves primeres paraules a enaltir el beat Francesc Castelló, fill d'Alacant, on va néixer el 19 d'abril del 1914: «Aquí, a Lleida, vaig trobar-me el beat Francesc. Vaig venir aquí i sense saber-ho vaig descobrir-lo. Amb ell s'uneixen dues ciutats, Lleida i Alacant, per la sang vessada, per la Passió de Crist, el màrtir per excel·lència, aquell que va lliurar la seva vida per amor.»

Coloma va citar tot seguit sant Vicenç Ferrer com el sant valencià més vinculat a Lleida, on va viure del 1370 al 1372 exercint com a professor de Lògica en la seva Universitat, i on va predicar l'any 1409.

Va continuar fent una extraordinària exaltació de la Setmana Santa com a tradició i vivència de fe i religiositat. De la Setmana Santa de Lleida va destacar la seva riquesa humana i cristiana amb les seves dues congregacions, la dels Dolors i la Sang; 13 confraries i dues esquadres romanes: «Importants van ser Betlem i Jerusalem, important va ser la mort de Crist, però el més important ha estat que Jesús, després de mort, ressuscités. Perquè res no seria el que és si Crist Jesús no hagués ressuscitat.» Emilio Coloma va fer alhora una súplica a Déu per la pau: «Pare, la pau, per damunt de tot la pau i la justícia.»

El públic que omplia l'auditori, dempeus, va aplaudir el magistral pregó, que es va tancar amb un concert de música popular i religiosa a càrrec de la Coral Llum de Veus, del barri lleidatà de Pardinyes. Ja al carrer va actuar l'Agrupació de Tambors i Bombos de la Setmana Santa Lleidatana, que com és tradició traurà dues processons al carrer: la dels Dolors, el Diumenge de Rams a les 20.00, i la del Sant Enterrament, el Divendres Sant a les 21.00. *(J.C.)*

BALCLI'S
SALA DE SUBHASTES
DES DEL 1979
COMPREM AL COMPTAT
ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX
MOBLES, OBJECTES
JOIES, ARGENT I RELLOTGES
PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI
☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

CASA GAY
SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860
C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona
☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193
Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...
Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.
CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Girona

La causa de Lliberada Ferrarons rep un nou impuls

GIRONA.— La causa de beatificació de Lliberada Ferrarons va rebre un nou alè amb el nomenament de Mn. Joan Baburés, canonge i director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona, com a vicepostulador. La *positio* va ser preparada pels carmelites, que són els qui atenen la causa, i actualment ja ha passat l'aprovació de la comissió històrica del Vaticà.

En aquesta etapa del procés cal que hi hagi un postulador a Roma mateix, que és el català fra Felip M. Amenós, postulador general dels Carmelites, però també n'hi ha d'haver un altre a la diòcesi per impulsar el procés des de l'Església local. Fins ara només hi havia el P. Jaume Llagostera, de més de 90 anys, i és per això que s'hi ha afegit el suport de Mn. Joan Baburés, olotí com Lliberada Ferrarons.

En el cas de ser canonitzada Lliberada, seria una de les primeres santes que van posar de manifest la santificació del treball i de la vida quotidiana, com després van fer també el gironí Josep M. Butinyà, fundador de les Filles de Sant Josep, i fins i tot el mateix sant Josepmaria Escrivà. Segons Redemptus Valabek, expostulador general dels Carmelites, Lliberada Ferrarons té un triple carisma en l'Església actual: dona, laica i obrera. Mn. Baburés afegeix el de la pobresa.

Lliberada Ferrarons va néixer en una família obrera el 19 d'abril del 1803, de manera que aquesta setmana se'n celebra el bicentenari. La mort de la seva mare i la llarga malaltia del pare van obligar-la a començar a treballar al vuit anys en una filatura de la comarca. És en aquesta etapa a la factoria quan desenvolupa un intens apostolat prop de les altres dones treballadores. D'aquest temps se li atribueix la frase: «Noies, els ulls a la feina i el cor a Déu.»

Fràgil de salut, al 1829 cau malalta i durant 13 anys es quedarà al llit. En aquest moment ja gaudia d'una gran fama de santedat, i el seu apostolat es va orientar cap a l'acompanyament i el consell de les nombroses persones que anaven a visitar-la. És aleshores quan rep com a director espiritual el P. Joaquim Masmitjà, fundador de la Congregació del Cor de Maria, actualment també en procés de beatificació. Mor el 21 de juny del 1842, als 39 anys, i les cròniques diuen que el funeral va ser multitudinari. Al taüt va rebre l'hàbit carmelità ja que era terciària de l'orde.

Immediatament després de la seva mort, el mateix Masmitjà va començar a recollir informació per a la causa de beatificació. La causa va ser assumida pel bisbat el 1966 i se'n van traslladar les restes del cementiri municipal a l'església parroquial de Sant Esteve, de nou amb grans manifestacions populars. El 1973 es va traslladar la *positio* al Consell Pontifici per a la Causa dels Sants, on ja ha estat aprovat per la comissió històrica. Ara ha de passar la teològica, i després, si hi ha un primer miracle, ja podria ser declarada benaurada.

Estampa del centenari elaborada per Modest Fluvià.

Amb motiu del centenari s'ha organitzat una exposició sobre Lliberada Ferrarons al Centre Excursionista d'Olot des del 17 d'abril fins a l'1 de maig. Entre els diferents objectes, fotografies i relíquies, un dels elements més destacats que hi faltarà és un misteriós quadre de Joaquim Vayreda, el pintor olotí del qual enguany se'n celebra el centenari del naixement. L'artista va pintar el llit de mort de la serventa de Déu a partir d'un gravat contemporani de Lliberada, però des del 1966 se n'ha perdut la pista.

Mn. Baburés va destacar la gran disponibilitat de les persones a qui s'ha demanat col·laboració en els actes del centenari, la qual cosa demostra que 200 anys després del seu naixement, Lliberada Ferrarons continua despertant devoció. S'ha encarregat al sacerdot olotí Miquel Àngel Ferrés que n'escrigui la biografia i aquesta mateixa setmana sortirà de la imprempta un conte per a infants sobre la vida de la serventa de Déu escrit i il·lustrat per les germanes Concepció i Teresa Batallé. Així mateix, el pintor Xavier Carbonell ha fet el rètol del centenari. Un dels principals actes serà l'homenatge públic el 21 de juny amb una missa presidida pel bisbe Carles Soler, i un acte honorífic a l'Ajuntament, ja que des del 1942 Lliberada és filla predilecta de la ciutat.

Guillem Farré

Novetats

stj Ediciones

Ganduxer, 85
08022 Barcelona

Tel. 934 185 576
Fax 934 189 769
E-mail:
edicionesstj.adm@retemail.es

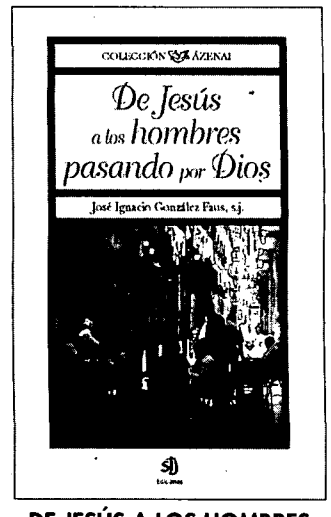
EM DIC MOSSÈN CINTO
M. Victòria Molins
11,90€

Un dels grans poetes de Catalunya que cal conèixer. Aquí trobaràs el que va viure, va patir, va estimar.

UNA LUZ EN LA OSCURIDAD
Benetta Bianchi / 11,90€

Un llibre que impressionarà i apropará a la grandesa de la persona humana encarnada en aquesta senzilla jove universitària.

DE JESÚS A LOS HOMBRES PASANDO POR DIOS
José Ignacio González Faus, *s.j.*
16,90€

Ens agradaria que aquest llibre ens redescobrís a tots la persona de Jesús i els seus preferits: els pobres.

EN QUIÉN CREEMOS LOS CRISTIANOS
Luis María Llena León / 9,90€

Tens un llibre que no et pots perdre. Si ets jove, si tens inquietuds, si t'has preguntat moltes vegades què és creure... Agafa aquest llibre i llegeix.

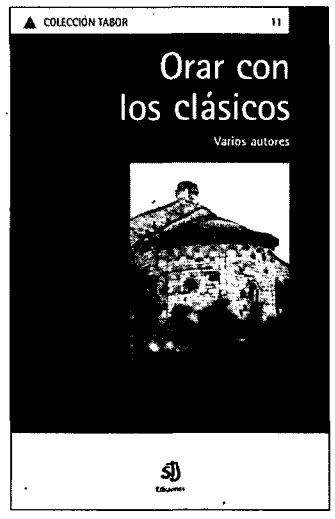

CONTAGIAD ALEGRÍA

Luis María Llena León
5,80€

Reflexions per als claustres de professors

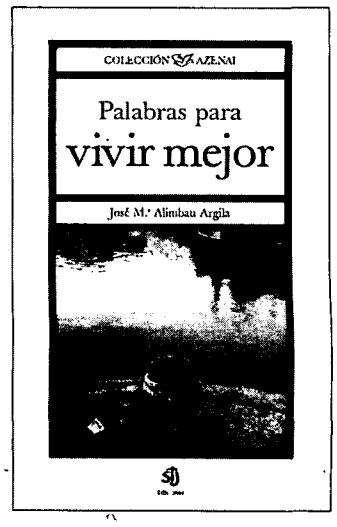
He arribat a la convicció que s'educa més bé des de l'alegria. Estem cridats a transmetre uns valors i una manera de viure. I això no es pot fer només des de la imposició. Cal contagiar-los.

ORAR CON LOS CLÁSICOS

Diversos autors
5,90€

Aquest llibre és un petit tresor. El més íntim i valuós que té una persona és la seva interioritat; quan des d'aquesta intimitat, es posa en contacte amb Déu, brolla el que anomenem pregària.

PALABRAS PARA VIVIR MEJOR

Josep M. Alimbau

Per fi arriba el nou llibre de mossèn Alimbau tan esperat pels seus fidels lectors. Ple d'un gran contingut humà i espiritual. Els seus articles et poden ajudar a viure millor.

Tortosa

Processó de la Serena Majestat del Crist dels Mariners de Vinaròs

VINARÒS.— Era ja nit ben entrada del 28 de març passat, quan sortia de l'ermita del Carme la quinzena processó de la Serena Majestat del Crist dels Mariners de Vinaròs. Havia estat un dia molt plujós, però la nit havia esdevingut tranquil·la, amb un clima molt agradable. La processó, precedida per una banda de cornetes i tambors, amb silenci reverent i molta devoció desfilava cap al mar tot cantant les lletanies de la Sang.

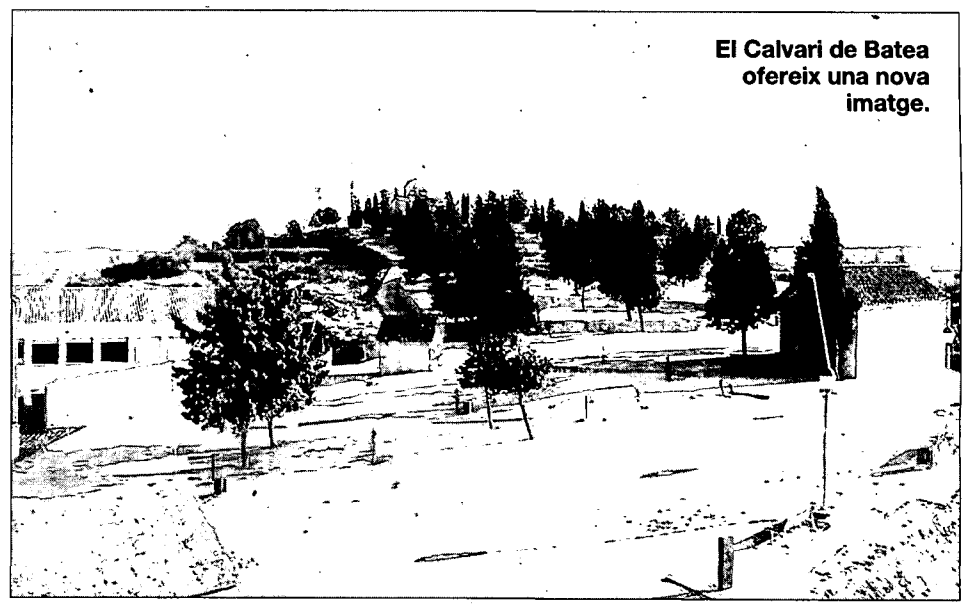
El Crist dels Mariners.

La processó va avançar fins a aturar-se en un plaça al costat del mar. Allà, al centre de la plaça, es va plantar l'arbre preciós de la Creu, i allà es va poder recordar amb emoció tendra les Set Paraules que Jesús va pronunciar des de la Creu. Fins i tot el mar corresponia a la magnificència del moment i mansament arribava amb les seves ones fins al peu del Crucificat per sentir amb devoció el seu darrer testament.

Un cop a la seva capella, els presents van emmudir d'emoció quan Mn. Miquel Romero, rector de la parròquia de Santa Magdalena, després de dos mesos de convalescència, es va retrobar, amb ajuda d'un caminador, amb el Crist dels mariners i amb els seus feligresos. Un gran somriure omplia el seu rostre. Enguany celebra, a més, 50 anys de sacerdoci, 50 anys de lliurament generós a Déu i als germans.

El germà gran de la Confraria de la Serena Majestat del Crist dels Mariners li va oferir, per decisió unànime de la junta, la medalla d'or de la confraria, com a prova d'agraïment a una tasca infatigable. Va ser, per a Mn. Miquel Romero, una gran sorpresa.

La celebració es va tancar a la mateixa capella venerant la imatge del Crucificat i distribuint entre els assistents timonet, romeret i pastes beneïdes. Va ser un acte molt emotiu que, en l'avantsala de la Pasqua, disposa a viure amb una més gran intensitat la setmana gran de l'any litúrgic. *(Víctor-Manuel Cardona Eixarch)*

El Calvari de Batea ofereix una nova imatge.

El Calvari de Batea recupera la seva esplendor

■ Les capelles que el formen han estat totalment restaurades

BATEA.— A les Terres de l'Ebre hi ha una forta tradició de Via Crucis. Als afores dels pobles es construïa un Calvari per meditar la passió del Senyor durant la Quaresma i especialment el Divendres Sant, que es recorria amb tota solemnitat a primeres hores del matí.

En molts d'ells s'ha mantingut aquest lloc sagrat i gaudeixen d'una especial veneració els passos que Jesús seguí per la Via Dolorosa. Un d'aquests llocs és el Calvari de Batea, recentment restaurat, i que enguany ha esdevingut un lloc privilegiat per preparar i viure la Pasqua.

Aquest any el Via Crucis es resa d'una manera especial pel camí del Calvari de Batea. Aquest llueix més que mai després d'haver estat restaurat a fons durant la primera meitat de l'any 2002. I és que des que va acabar la guerra civil del 1936-1939 s'havia anat deteriorant fins al punt que va caure l'església més representativa, la del Sant Sepulcre, i la resta estaven en molt mal estat de conservació.

Des de l'Ajuntament de Batea i la Generalitat de Catalunya s'ha reconstruït l'església caiguda, tots els camins, parets i la resta de les ermites. S'ha fet una inversió de 300.000 euros (50 milions de pessetes) per deixar-lo gairebé nou.

El Calvari ocupa la vessant de la muntanya a la partida anomenada del Calvari, abans als afores de Batea i ara ja rodejat de cases pels successius eixamples que ha tingut la vila que ja compta amb 2.000 habitants.

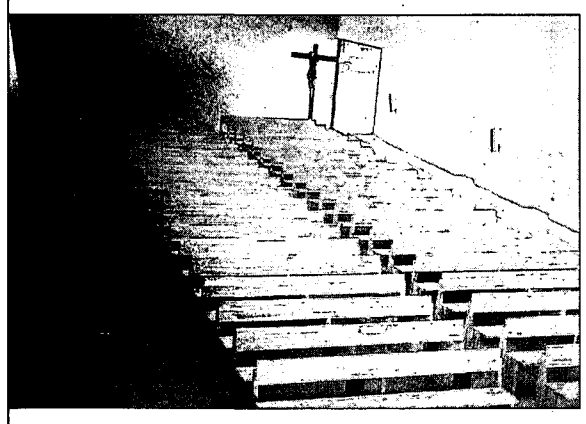
El Calvari consta de sis capelles —dedicades a sant Joan Baptista, sant Josep, sant Francesc d'Assís, sant Tomàs d'Aquino, al Sant Sepulcre i santa Maria Magdalena— i de cadascuna en té cura una família del poble, que l'obre, la tanca i la neteja, principalment durant l'estiu, que és quan ve més gent, a més del dia que es resa el Via Crucis.

Travessa tot el Calvari un camí empedrat, que es diu de Tortosa, i al costat hi ha els parterres que van seguint les sinuositats dels camins de la muntanya amb les estacions, que són unes creus de ferro fetes de manera senzilla. Les creus i les sis capelles donen una gran vida al lloc.

Les capelles tenen un gran valor, són de diverses èpoques, i les van construir els devots per deixar memòria a la posteritat i mostrar la seva devoció. Enguany tornen a lluir com en els seus orígens amb el desig que els fidels puguin reviure i participar amb una intensitat més gran de la passió i mort de Jesucrist.

Antonio Bordàs

MIQUEL MP PRAT
MOBLES PER A L'ESGLÉSIA

Pressupostos sense compromís:

BANCS, RECLINATORIS, SEUS, PRESBITERIS, AMBONS, CONFESSIONARIS, PILES BAPTISMALS, FARISTOLS, TAULES PER A DONATIUS, SAGRISTIES, PORTES I CANCELLS

Models i materials clàssics i moderns.

BANCS DE TOTES LES MIDES

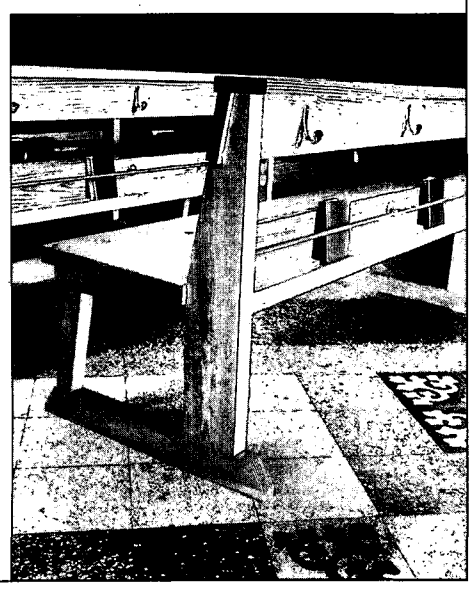
Donem referències d'instal·lacions realitzades en diferents esglésies.

Especialistes en mobiliari i bancs per a esglésies.

Models propis i per encàrrec en fustes nobles: teka, melis, flandes, etc.

Atenció al client:
Antoni Pérez Sabaté
Tel. i fax: 933 882 743
mòbil 670 217 310
Fàbrica: c/ Jaume Guinovart, 16
08540 Centelles Tel. 938 810 753

DISSENY, FABRICACIÓ I RESTAURACIÓ FUSTERIA I EBENISTERIA D'ENCÀRREC

Recapte LA HUERTA EN CASA

L'opció intel·ligent per a la gent sana

Si realment vols una dieta sana per a la teva família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

A partir de 96,3€, 4 caixes (1 per setmana)
A partir de 1.087€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

Demaneu informació al Tel. 973 791 391

Missions

URGELL

La Gna. Antònia Claret és missionera a Guinea Equatorial

«Sols val la vida que s'entrega»

La Gna. Antònia Elies Claret és carmelita vedruna, nascuda al poble de Llimiana, prop de Tremp, a la comarca del Pallars Jussà. Des de l'any 1986 és a Añisok, a la part continental de Guinea Equatorial. És una dona que va pouar la fe a la llar familiar i la va nodrir als peus de la Mare de Déu de la Cinta. Una fe sòlida com les muntanyes dels Pirineus i amb el zel de tants apòstols aquí nascuts. En aquestes contrades van néixer sant Josep de Calassanç i el beat Josep Manyanet.

La Gna. Antònia fa un treball de reciclatge amb els mestres dels poblats.

—Com és el lloc on treballa?

—És una petita ciutat de més de 2.000 habitants, capital de districte de 75 pobles, amb un total de 20.000 habitants. Hi ha una escola pública amb uns 600 alumnes i dues escoles de l'església; una d'elles és la que portem les germanes vedrunes. També hi ha un hospital. La gent viu en cases de fusta, i els funcionaris en cases de ciment del govern, la majoria fetes en temps de la colònia espanyola.

—Quina és la situació de la gent?

—La gran majoria són agricultors, treballen al camp per poder alimentar la seva nombrosa família. També hi ha molts funcionaris: infermers, mestres i militars. Guanyen un petit sou que completen amb el treball de la dona al camp, i busquen recursos alimentaris per als fills. Un tercer grup són els comerciants que viuen de la importació de productes per menjar, vestir o consum.

—Què és el que més els preocupa?

—Al guineà el preocupa tenir una casa segura per deixar als seus fills, l'educació dels petits i la salut. Per a tot això necessita diners.

—Com procura resoldre les dificultats?

—Pel que fa a la recerca dels diners ho fa treballant, aquí o a fora: a Espanya o a Gabon. Envia els estalvis als seus pares o germans. En relació amb l'educació, envien els fills a l'escola que troben. La salut, en cas de malalties complicades, no la poden resoldre aquí. El qui té diners o mitjans va a Espanya o al Camerun; qui no en té ha de sofrir sense remei.

—Quina tasca educativa realitzen vostès?

—Les germanes treballen a l'educació en tots els nivells, privat i públic. Tenim una escola vedruna amb més de 300 alumnes i procuren fer possible una educació integral. Jo treballo a l'estatal, sóc tutora de primer, per fer més àgil la lectura en castellà. La seva llengua materna és el *fang*, però encara no està del tot estructurada lingüísticament.

Acompanyo amb la planificació, materials i pedagògicament els mestres de tots els nivells de l'escola. També vaig als poblats, a cinc zones, on es concentren els mestres de la rodalia, un total de 145, i els ajudo amb la planificació, reciclatge i una mica de material.

—Com és l'alimentació?

—L'alimentació és a base del que es conrea al camp: cacauet, panís o blat de moro, iuca... hi ha poca producció, sols per a la família i encara de vegades és insuficient. A la ciutat es complementa amb productes importats com el peix, la carn, arròs...

—Sabem que també està vinculada a l'agricultura...

—Al temps lliure, ajudo a promoure l'agricultura, com a base i fonament d'una nutrició més rica en proteïnes i vitamines. Hem organitzat una agrupació perquè el camperol pugui obtenir allò que necessita per tenir hort, gallines, conills... Tenim tractor, molí, incubadores de pollets, eines, llavors, medicina per als animals... al servei de qualsevol pagès. Ens hi ajuda el Fons Català. L'agrupació la formen una colla de guineans, i jo els acompanyo i ajudo. Dóna molta vida als poblats perquè els compra el panís o el blat de moro i altres productes per fer pinsos.

—En l'àmbit de pastoral, quina és la seva tasca?

—Som presents a tota la part de catequesi infantil i juvenil. També acompanyem grups cristians i ajudem a la formació dels catequistes dels poblats.

—Què li ha aportat a la seva vida personal?

—M'ha aportat la fe. Ells tenen un gran sentit de la transcendència i el contagien. També comparteixen allò que tenen, encara que sigui poc. He après que sols val allò que hom pot donar. Sols val la vida que s'entrega.

—Què diria a les nostres comunitats cristianes?

—Els africans tenen un gran sentit de Déu, el tenen molt profund. Però fa pocs anys que coneixen el Déu que en Jesús se'ns va presentar. A Añisok encara no fa cent anys. La paraula de Jesús fa 2.000 anys que brilla per totes les contrades de Catalunya, una paraula que ha mogut artistes, arquitectes, sants... que plena que està la nostra terra de senyals d'un gran amor a la persona de Jesús! Déu vulgui que aquest amor romangui viu avui, com ho va ésser ahir!

J. Coll

CARTA DES DE...

Hi ha 44 missioners fills dels pobles i ciutats del bisbat d'Urgell: 33 a Amèrica, 10 a Àfrica i un a Àsia. Són la projecció missionera ad gentes *de la comunitat diocesana. Us presentem uns petits retalls de les cartes rebudes últimament.*

BANDRA-MUMBAI (Índia)

Mumbai té uns 500.000 catòlics en una població de 15 milions. Jo, gràcies a Déu, tinc una bona salut i vaig treballant. Per a la missa del Gall van venir unes 4.500 persones al pati del col·legi. L'endemà, l'església era gairebé plena en les cinc misses que vam tenir.

Mn. Albert Jou
(Boixos, Pallars Jussà)

R. D. CONGO

En retornar al Congo m'he posat novament a viure de ple la meva vida missionera. En veure tanta feina a fer, sempre penso: si tingués uns quants anys menys... però després m'assereno i també penso que Déu vol que doni i visqui els que em queden amb tot l'amor.

Gna. Victòria Sauret
(Balaguer, la Noguera)

SANTA CRUZ DE LA SIERRA (Bolívia)

Pobresa, sense treball, la gent contínuament emigra sobretot cap a Espanya i altres països. Les famílies queden separades, gairebé sempre hi manca la mare i els fills queden molt descuidats. Però l'esperança que Jesús ens porta, ens dóna ànims i confiança per tirar endavant.

Gna. Mercè Cirilo
(Artesa de Segre, la Noguera)

Congrés de Missions: «És l'hora de la missió»

«És l'hora de la missió» és el lema del Congrés de Missions que se celebrarà a Burgos del 18 al 21 de setembre. Ja s'ha publicat el document base amb uns temes d'ajut per a aquesta primera etapa de reflexió i d'aportacions.

El primer tema, «Des de la fe a la missió», ens recorda el dinamisme missioner de les primeres comunitats cristianes, la urgència i el desafiament que avui ens presenta la missió, la trobada i el diàleg amb les diferents religions i cultures i els interrogants que planteja.

L'altre tema subratlla la necessitat de clarificar un vocabulari comú quan parlem de missions i de la seva referència al projecte del Regne de Déu.

Al tercer tema trobem la dimensió antropològica de la missió, el desig i la recerca de Déu per part de la societat actual, i la «inculturació» com el procés en el qual el misteri de Déu s'encarna a les diferents cultures.

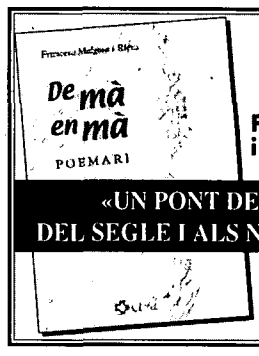
Continua fins a vuit temes, que ens ajuden a descobrir la missió com a actitud essencial en tota la vida de l'Església, i a viure-la com un signe de fidelitat a Jesús i al seu Regne.

Podem trobar més informació sobre la preparació del congrés a la pàgina www.eslahoradelamision.com *(C.C.)*

Bon dia!

Comprem materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

De mà en mà
Francesc Malgosa i Riera
«UN PONT DE POEMES DEL SEGLE I ALS NOSTRES DIES»
En venda a l'Editorial Claret i a les principals llibreries

Treballar per impulsar la inserció sociolaboral

■ Aquest és l'objectiu fonamental de l'entitat tarragonina APTOS

L'Associació per a la Promoció Ocupacional i Social (APTOS) és una entitat sense ànim de lucre que va ser fundada el febrer del 1994 a Tarragona. Ja ha complert, per tant, el seu novè aniversari de treball constant i dinàmic per impulsar aquelles accions que, directament o indirectament, influeixen en la inserció laboral. De l'acció d'APTOS, a hores d'ara se'n beneficien 27 joves, pel que fa a ensenyament, i 150 persones més distribuïdes en un ventall de deu cursos de diverses especialitats laborals.

La finalitat i l'objectiu de l'associació és intentar oferir solucions a les problemàtiques dels col·lectius amb dificultats d'inserció especials tant social com laboral, sempre partint de la base de la promoció i la formació, no de l'ajut puntual. APTOS figura amb el número 2.567, secció primera, al registre d'entitats jurídiques del Departament de Justícia. Al registre d'entitats de l'Ajuntament de Tarragona té el número 391; a l'INCAVOL, el 712, i al cens d'entitats col·laboradores d'inserció, el 0019. A més, pertany a la Federació Catalana de Voluntariat Social.

Les característiques dels col·lectius a qui van destinades les accions d'APTOS són les següents:

• Persones sense formació per l'abandonament prematur de l'escola. Sovint són persones mancades de recursos i el més important per al nucli familiar és la feina. Mari Fran Belló, secretària de l'associació, comenta que «els alumnes que tenim ara són analfabets i pertanyen majoritàriament a l'ètnia gitana».

• Persones sense qualificació professional, ja sigui per manca d'especialització professional o d'experiència.

• Famílies monoparentals soles amb càrregues familiars.

• Minories ètniques que troben tancades les portes a un habitatge, a una feina i a la societat en general pel seu aspecte físic i formes de vida. Els cursos que es fan van orientats a la seva preparació i a canviar-los els hàbits.

En definitiva, es tracta d'ajudar qualsevol persona que es trobi amb especials dificultats d'inserció laboral. Una de les característiques més importants d'APTOS és que a més de dedicar un gran esforç a la investigació per al desenvolupament de programes i creació de projectes propis, «també s'ofereix per treballar en el desenvolupament i gestió de programes i accions d'altres entitats, institucions o empreses, partint de les pròpies experiències, que permeten l'assessorament», afirma Mari Fran Belló.

L'entitat imparteix tallers d'oficis per a joves en risc d'exclusió social.

Departaments d'optimització

Per poder dur a terme les accions d'una manera òptima i desenvolupar els projectes en totes les vessants, APTOS s'estructura en quatre departaments ben diferenciats. Cadascun d'ells, alhora, compta amb una sèrie de col·laboradors, voluntaris i professionals especialitzats. Els departaments són:

• Departament de Formació. S'hi fa un programa de formació contínua (FORCEM), amb cursos específics per a empreses i treballadors, subvencionats per la Generalitat de Catalunya, i s'hi dissenyen i executen programes de formació. Col·labora amb el Departament de Pedagogia de la Universitat Rovira i Virgili i de l'Escola de Treball Social en la realització de pràctiques.

• Departament de Gestió i Recursos. S'hi efectuen programes de col·laboració amb entitats i institucions, es gestionen projectes i la recerca de recursos i s'ofereix informació a empreses i entitats.

• Departament de Promoció Sociolaboral. Està constituït per un centre de motivació i inserció laboral —on s'organitza, entre altres, el programa PIRMI—, en cooperació amb el Departament de Treball i el Fons Social Europeu, i una empresa d'inserció laboral promotora del grup Transformacions. Durant els anys 1996 i 1997 va desenvolupar el Servei Integrat per a l'Ocupació, en col·laboració amb l'Institut Nacional de Treball. Des del 1998 coopera amb el Departament de Treball en accions d'orientació professional per a l'ocupació. Ofereix un servei d'orientació i d'inserció laboral. Col·labora amb el Servei Català de Col·locació i coordina un programa de recursos humans, gestió, assessoria laboral i promoció de l'economia social.

• Departament d'Infància i Joventut. Es tracta d'una Unitat d'Escolarització Compartida per a joves en risc, en col·laboració amb el Departament d'Ensenyament. Alumnes que a l'institut tenen una actitud negativa i trenquen el ritme normal de la classe poden arribar, gràcies a aquesta inicitiva, a complir els anys d'escolarització, generalment en un taller d'oficis. Aquest departament també desenvolupa projectes en relació amb la infància i la joventut.

Qualitat en la formació

Cal ressaltar que APTOS va obtenir l'estiu del 2002 el certificat de qualitat ISO 9001 en el disseny, la gestió i la impartició de la formació. La secretària d'APTOS, Mari Fran Belló, explica que «tenim tallers destinats a l'aprenentatge de diferents oficis, on els participants poden fer pràctiques, concretament als deu cursos que impartim. Aquests tallers, que anomenem Unitat d'Escolarització Externa, estan ubicats a l'avinguda d'Andorra, 15, local 3, de Tarragona. Ara, però, hem llogat un altre local, al Polígon Industrial Riu Clar, Parc Industrial, 5.1.5., nau 2, local 34, també a Tarragona, on traslladarem els tallers, però això trigarà encara uns mesos», comenta la portaveu. A l'avinguda de Catalunya, núm. 19, baixos, de la capital tarragonina, APTOS hi té les oficines, on s'imparteixen les classes teòriques i d'informàtica.

Òbviament els beneficiaris de la tasca que desenvolupa APTOS no han d'aportar cap mena de quantitat de diners en concepte de matrícules ni quotes. L'associació està subvencionada pel Departament de Treball i pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Joan Boronat

APTOS
AV. DE CATALUNYA, 19, BAIXOS
43002 TARRAGONA
TEL.: 977 241 786 i
977 221 814
FAX: 977 213 788
a/e: aptos@tinet.fut.es
web: www.fut.es/~aptos

Dóna **Suport** al voluntariat a través del món associatiu

Fomenta la **Formació** dels voluntaris

incaVol

Facilita **Informació**

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

Més informació 012 atenció ciutadana

Telèfon: 93 228 71 00 - Web del Servei Català del Voluntariat: www.voluntariat.org - Correu electrònic: informacio@voluntariat.org

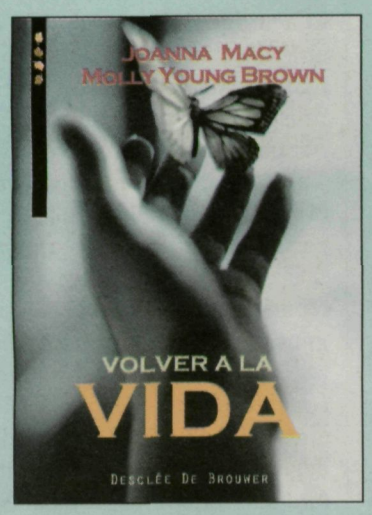
DESCLÉE

www.edesclee.com

Si desea recibir periódicamente nuestras novedades
en su E-Mail envíenos un mensaje a: info@edesclee.com

Consulte a su librería habitual o directamente a:
Henao, 6 - 3.° • 48009 Bilbao
Tel.: 944 24 68 43 • Fax: 944 23 75 94

NUEVO E-MAIL Y NUEVA PÁGINA WEB

VOLVER A LA VIDA
Prácticas para conectar de nuevo nuestras vidas, nuestro mundo
Joanna ***Macy***
Molly Young ***Brown***

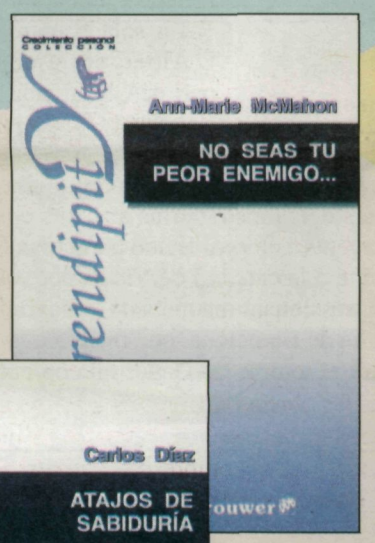
ORAR CON TERESA DE CALCUTA
José Pedro ***Manglano***
P. de Castro ***Manglano***

Y DESPUÉS DEL FIN, ¿QUÉ?
Medard ***Kehl***

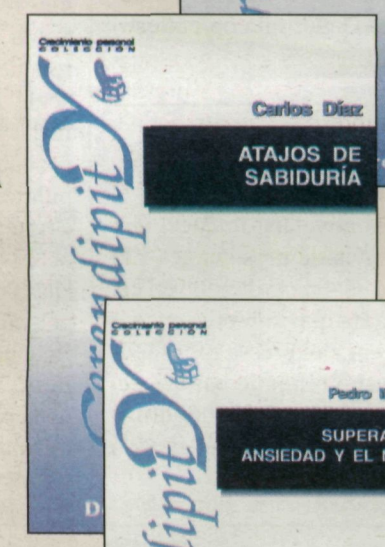
MI RAFAEL
El Beato Rafael Arnáiz, según el Padre Teófilo Sandoval, su confesor, intérprete y editor
Juan A. Martínez ***Camino***

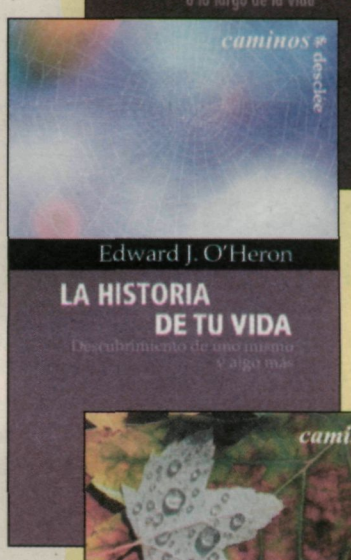
NO SEAS TU PEOR ENEMIGO
Ann-Marie ***McMahon***

PASIÓN POR LA VIDA
Crecimiento psicológico y espiritual a lo largo de la vida
Anne ***Brenan***
Janice ***Brewi***

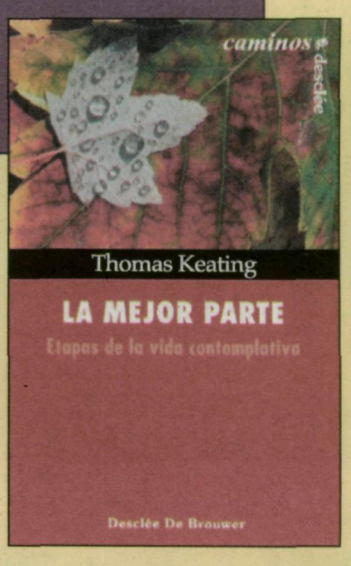
ATAJOS DE SABIDURÍA
Carlos ***Díaz***

LA HISTORIA DE TU VIDA
Descubrimiento de uno mismo y algo más
Edward ***O´Heron***

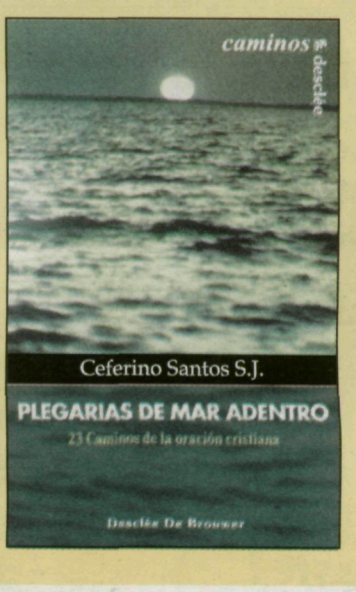

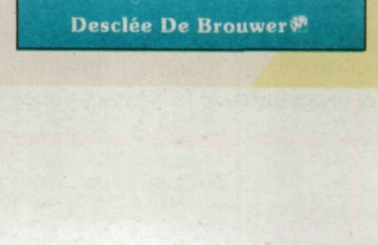
SUPERAR LA ANSIEDAD Y EL MIEDO
Un programa paso a paso
Pedro ***Moreno***

LA MEJOR PARTE
Etapas de la vida contemplativa
Thomas ***Keating***

PLEGARIAS DE MAR ADENTRO
23 caminos de la oración cristiana
Ceferino Santos ***Escudero***

MÁS ALLÁ DEL INDIVIDUALISMO
Rafael ***Redondo***

cultura

L'exposició «Germinabit» arriba a Vic

VIC.— L'11 d'abril passat va tenir lloc, a la Sala de Sínodes del Palau Episcopal de Vic, l'acte oficial d'inauguració de l'exposició *Germinabit, l'expressió religiosa en llengua catalana al segle xx*. La mostra, que es pot visitar fins al proper 18 de maig, està organitzada pel bisbat de Vic i la Generalitat de Catalunya.

Germinabit és una exposició que mostra un conjunt bibliogràfic de gran interès i que palesa la presència viva de l'Església en la societat catalana i en la cultura al llarg del segle xx. L'objectiu és mostrar la vitalitat de l'Església a Catalunya al llarg del darrer segle i, concretament, l'ús natural i habitual de la llengua pròpia com a vehicle d'expressió espiritual, litúrgic i pastoral.

Això s'exposa a través d'un recull de 800 llibres i revistes, ordenats per temes o seccions, que comprenen tots els àmbits de la vida religiosa, com són les diverses edicions de la Bíblia, els llibres litúrgics, els textos del magisteri i obres de teologia, espiritualitat, pastoral, història de l'Església, música, literatura religiosa, etc. Entre aquests llibres exposats hi ha exemplars únics de *L'Atlàntida* i de *Canigó*, de Mn. Jacint Verdaguer, que contenen manuscrita la seva dedicatòria al papa Lleó XIII.

Pàgina del «Llibre Vermell» de Montserrat (segle xiv).

El recorregut es complementa amb algunes obres d'art significatives del patrimoni artístic del bisbat de Vic. Les obres, que pertanyen a diversos moments artístics, acompanyen l'àmbit històric de l'exposició. El bisbat també ha aportat cent llibres escrits al segle xx que, ja sigui per autors o per temes, estan especialment vinculats a la diòcesi de Vic. L'exposició es complementa amb un seguit d'actes paral·lels, tant acadèmics com musicals.

A l'església de la Pietat hi ha el gruix de l'exposició. S'hi exhibeixen prop d'un miler de llibres, una quinzena d'obres d'art de totes les èpoques i tot un seguit d'informacions que ofereixen el contingut de l'exposició. La planta baixa del Museu Episcopal de Vic acull la part de l'exposició que fa referència a la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, amb una casulla brodada i un reliquiari com a peces protagonistes. Aquesta casulla serà donada al Museu Episcopal per la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat.

La sala romànica de L'Albergueria acull la part de Germinabit dedicada als ex-libris religiosos. En aquesta ocasió, la gran extensió de la sala permet exposar molts més exemplars dels mostrats fins ara, tots ells pertanyents a una col·lecció particular. Finalment, a la catedral de Vic es pot veure la impressionant maqueta de la Sagrada Família de Barcelona, que mostra com quedarà el temple de Gaudí un cop enllestides les obres. *(C.C.)*

Activitat educativa al Museu Episcopal de Vic

VIC.— Dins de la proposta educativa «La tardor, l'hivern, la primavera i l'estiu al MEV», hi ha una activitat elaborada i realitzada conjuntament entre el Museu Episcopal de Vic i l'Institut del Teatre de Vic que va adreçada als grups escolars de 5 a 12 anys. Una educadora, que assumeix el rol d'arqueòleg, implica els infants a participar en els descobriments del passat, a partir de la utilització de diferents recursos que faciliten la comprensió d'alguns mètodes de recerca arqueològica.

Fins al 13 de juny, els alumnes poden conèixer el món funerari de l'antic Egipte, amb la mòmia de la cantora d'Amon Nadegaubastisred, descobrir com era la cultura dels enterraments en el Neolític amb les despulles humanes en fossa, procedents de Savassona, i gaudir contemplant uns objectes que ajuden a reconstruir el passat, des de la cultura neolítica fins a la romana. Els descobriments arqueològics transporten els infants a les antigues civilitzacions. *(C.C.)*

Restaurades tres obres d'art en una església parroquial d'Empúries

EMPÚRIES.— Entre els mesos de maig del 2002 i de febrer del 2003 es van desenvolupar els treballs de conservació i restauració de tres de les obres artístiques més rellevants de l'església parroquial de Santa Maria de Castelló, a Empúries: el retaule major d'alabastre policromat, del segle xv; la reixa del presbiteri de ferro forjat amb decoració daurada, realitzada probablement durant el segle xiv, i els sepulcres d'alabastre, del segle xiv, dels comtes d'Empúries.

Els treballs van ser promoguts per Mn. Narcís Costabella, rector de la parròquia i pels membres de la Junta Econòmica. El finançament de la intervenció duta a terme es va efectuar amb els fons procedents de la parròquia de Santa Maria, de l'Ajuntament de la població i de la Diputació de Girona. *(V.G.C.)*

«Passió» bilingüe a Figueres

FIGUERES.— La comunitat del Bon Pastor de Figueres, arran de la iniciativa de l'associació cultural que depèn de la parròquia, fa uns quants anys que organitza una representació de la Passió. Primer es va fer dins dels locals del teatre i, posteriorment, també als carrers del barri. L'any passat es va fer el salt de fer la representació al castell de Sant Ferran i enguany, atès l'èxit i l'acceptació que va tenir aquest esdeveniment, s'hi torna a fer. Les properes representacions són el 18 d'abril (Divendres Sant) i 20 d'abril (Diumenge de Pasqua), a les 22.00, al recinte del castell de Sant Ferran de Figueres. Les novetats d'aquest any són la introducció de nous quadres, canvis de personatges i la introducció també de la llengua catalana. Cal recordar que en els seus inicis es feia únicament en castellà, ja que la representació va néixer en un barri on la majoria de gent s'expressa més fàcilment en aquesta llengua. La idea de fer-ho bilingüe parteix del fet que, en temps de Jesús, al seu país també es parlava més d'una llengua i que, segons els entesos, Jesús en devia saber dues o potser tres. *(Mn. Jesús Franco Escribano)*

LÍNIA OBERTA

«L'entrevista de la setmana»

Els dissabtes de 13 h a 14 h

Presentat i dirigit per Giovanni Casella

ràdio estel FM 106.6

Publicada l'obra «Abaciologi benedictí de la Tarraconense»

GIRONA.— El prevere Ernest Zaragoza i Pascual, membre de les Reials Acadèmies d'Història i de Bones Lletres, acaba de publicar una obra cabdal per a la història monàstica i eclesial de Catalunya: *Abaciologi benedictí de la Tarraconense*, publicada per la Biblioteca Balmesiana. L'obra —que comprèn el catàleg d'abats de tots els monestirs de benedictins i benedictines de Catalunya, Aragó, Navarra i La Rioja— aporta no tan sols els noms i els anys d'abadiat, sinó que dóna les principals dades biogràfiques dels abats, la seva producció literària i fins i tot transcriu els epitafis de les seves tombes, quan aquests s'han conservat.

Les fonts de l'autor han estat diversos arxius, com ara el de la Corona d'Aragó, el de Montserrat, l'Arxiu Històric Nacional de Madrid, el de l'antiga ambaixada espanyola davant la Santa Seu, avui al Ministeri d'Afers Exteriors, el de la congregació de Valladolid, al monestir de Silos, etc. L'*Abaciologi benedictí de la Tarraconense* és la segona part d'una trilogia sobre els monestirs catalans. El Dr. Ernest Zaragoza va publicar primer el *Catàleg dels monestirs catalans* i aviat veurà la llum el tercer volum: *Congregació claustral Tarraconense i Caesaraugustana. (C.C.)*

Festa del Sant Crist

Igualada commemora des de fa 413 anys aquesta devoció

IGUALADA.— Des de fa 413 anys, cada Dimarts de Pasqua, Igualada commemora amb notable fervor la festa del Sant Crist, «l'Espòs de Sang», en feliç nominació del Dr. Torras i Bages en una de les seves cartes pastorals.

Un santcrist de fusta exposat a la veneració dels fidels a l'església del Roser, el 20 d'abril del 1590, Divendres Sant, va suar durant una colla de dies sang i aigua davant la perplexitat de tothom. El fet va convulsar la vila —que tenia 800 habitants— i es va obrir una detallada investigació notarial, avalada per 24 testimonis, les declaracions dels quals van ser coherents. Ningú no va trobar cap explicació humana, ni tampoc es va descobrir cap engany. Aquell senzill crucifix va començar a rebre una veneració creixent esdevenint així el Sant Crist d'Igualada.

Foto: A. Caballé

Imatge del Sant Crist d'Igualada.

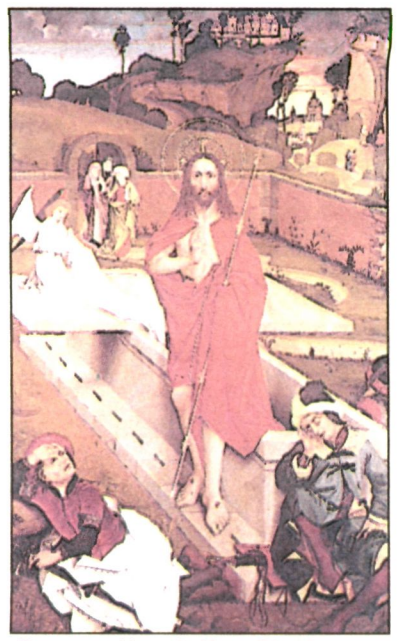
La vila, que en aquell final del segle XVI havia estat castigada per la crisi industrial, les guerres, el bandolerisme i una terrible pesta, va desvetllar en una millora econòmica i el clima de fervor religiós va animar els igualadins a aixecar un nou temple, el conjunt històric i artístic de l'actual basílica de Santa Maria, expressió en pedra, fusta i pintura del sentiment espiritual d'Igualada.

Programa de festes

El dia 18, Divendres Sant, a les 11.00, a l'església del Roser, se celebrarà el Via Crucis en commemoració de la suor de sang del Sant Crist d'Igualada, presidit pel prior eclesiàstic Mn. Salvador Mundó, rector de Santa Maria i arxiprest de l'Anoia Segarra. Participarà en els cants el Cor Parroquial de Santa Maria. El dia 21, Dilluns de Pasqua, a les 20.00, a la basílica de Santa Maria, hi haurà les vespres solemnes i tot seguit una Eucaristia, presidida per Mn. Joan Camí. Participarà en els cants el Grup Laude. El dia 22, Dimarts de Pasqua, festivitat del Sant Crist d'Igualada, a les 11.00, a la basílica de Santa Maria, s'oficiarà la missa concelebrada, presidida pel Dr. Josep M. Guix, bisbe de Vic. L'homilia serà a càrrec del P. Josep Morros Castelltort, escolapi. Intervindrà en els cants la Schola Cantorum. Les lectures seran a càrrec de dirigents de l'Associació d'Igualadins Forans. Les associacions i gremis que han col·laborat en el Divendres de Pregària participaran en les ofrenes, a més dels representants del barri del Sant Crist i del Cos de Portants. En acabar, es cantaran els *Goigs del Sant Crist*.

A les 12.30, a l'església del Roser, la Capella de Música de Santa Maria d'Igualada oferirà un concert. A les 18.30, pels carrers de la ciutat, processó d'homenatge al Sant Crist d'Igualada. Hi assistiran les banderes i estendards del gremis, associacions i entitats igualadines. Hi prendrà part la Banda de Música d'Igualada. Després, a la basílica, veneració de la imatge. A les 20.00, a la plaça de l'Ajuntament, audició de sardanes, a càrrec de la Cobla Nocturna, i, a la basílica, missa vespertina presidida per Mn. Joaquim Font amb cants a càrrec del Cor Parroquial de Santa Maria.

El Dimecres de Pasqua, dia 23, festivitat de Sant Jordi, a les 20.00, a la basílica tindrà lloc la missa vespertina de comiat de les festes, presidida per Mn. Salvador Mundó. El Cor Parroquial de Santa Maria participarà en els cants. En acabar, es retornarà processionalment la imatge del Sant Crist a la seva capella. *(Lleonard del Rio)*

«Resurrección», de Hans Pleydenwurff.

Vida triomfant

Era tard i s'extingia
la claror d'aquell trist jorn
que Jesús en creu moria
i es feia nit en el món.

Un cos llatzerat i inert
era dut a sepultura
aquell divendres desert,
divendres ple d'amargura.

Passa silent el dissabte.
Mes l'endemà és constatat,
sota llum d'aparent rapte,
el prodigi anunciat.

D'aquesta fi tan obscura
Jesús s'és alliberat.
Abandoneu tota cura:
El Senyor ha ressuscitat!

I viu i és la nostra vida.
Viu la Vida Triomfant,
i a compartir-la ens convida,
que és Senyor Vivificant.

Pere Roca Garriga

OPINIÓ

Música i Setmana Santa

Enmig de les burles d'Herodes i dels soldats, de les claudicacions de Pilat, de les acusacions dels summes pontífexs i escribes, de les vociferacions del poble, de les blasfèmies i dels ultratges, Jesús, amo d'ell mateix, en comunió amb el Pare, escriu la gran simfonia de la Redempció.

Els grans polifonistes d'aquest cúmul d'arbitrarietats ens han deixat les seves meravelloses *Passions*, glòria immortal de la veritable música i de la veritable pietat. Sobresurt, entre aquests cèlebres compositors, Tomás Luis de Victoria, natural d'Àvila. Va compondre dues *Passions*: la del Diumenge de Rams i la del Divendres Sant.

No podem oblidar un altre cant, encara més antic, ja que procedeix dels primers segles del cristianisme: el cant gregorià, cant sublim que penetra en el més íntim de l'ànima. El Diumenge de Rams ressona el *Hosanna Filio David* i el *Pueri hebreorum*, que ens recorden els nens hebreus cantat durant l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem, i també el *Gloria laus*, tan expressiu i commovedor.

El Dijous Sant sentim el *Nos autem gloriari oportet*, valent i captivador, i el *Ubi charitas*, que fa bategar el nostre cor d'amor i de caritat cap als altres. El Divendres Sant, durant l'ofici de la tarda, es canta el *Crux fidelis*, ple de lirisme. Durant el Dissabte Sant, els salms, els responsos i les lectures de l'ofici envaeixen l'ànima de sentiments de confiança en la Resurrecció del Senyor.

I, per fi, la Vetlla Pasqual. La cerimònia de la benedicció del foc i la preparació del ciri pasqual atrau l'atenció dels fidels sumits en la foscor més completa. Després del cant del *Lumen Christi* i *Us lloem, Senyor*, continua el lirisme de l'anunci de la Pasqua, que omple l'ànima d'esperança i gratitud. Vénen, després, les lectures i els cants que ens recorden els inicis de la Creació i l'alliberament del poble d'Israel, captiu a Egipte. Posteriorment, s'entona el *Glòria a Déu a dalt del Cel* i l'*Al·leluia*. *(J. Tilló, s.j.)*

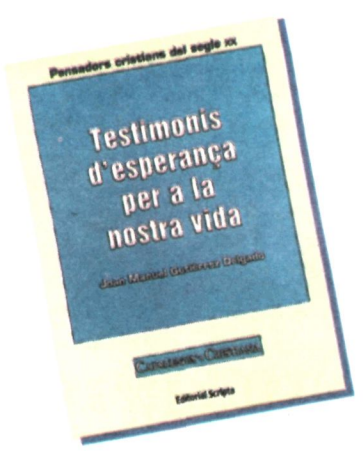
De mà en mà

Francesc Malgosa i Riera

«UN PONT DE POEMES DEL SEGLE I ALS NOSTRES DIES»

En venda a l'Editorial Claret i a les principals llibreries

Si t'han agradat els «Pensadors cristians del segle XX»,

NO US PERDEU EL LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català:____ castellà:____ total llibres:____ a 9,62 € = _____ €
(**com a donatiu,** despeses d'enviament incloses)

Nom: .....
Adreça: .....
C.P.: ..... Població: .....
Forma de pagament:
☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐☐☐☐ Entitat ☐☐☐☐ Oficina ☐☐ DC ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐ Compte

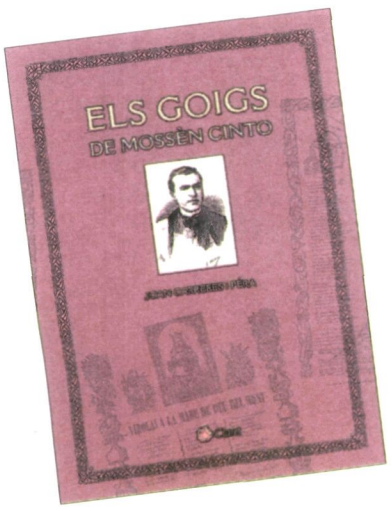
ENVIA LA BUTLLETA A:
Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

HAPPY BOOKS

MÉS ASSORTIMENT I OFERTES

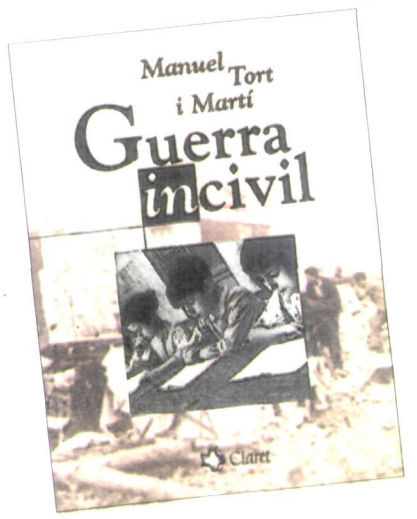
LA FORMIGA D'OR
BARCELONA

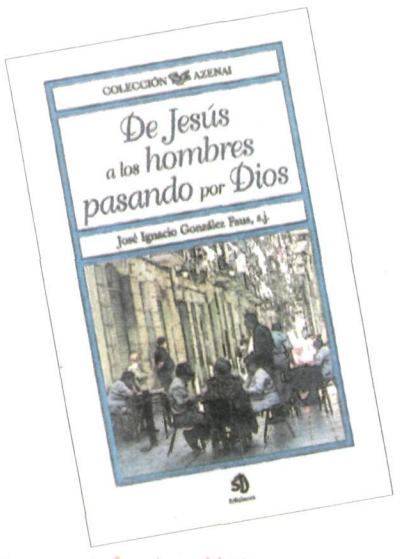
MÉS SERVEI
obert de 9.30 a 21 hores

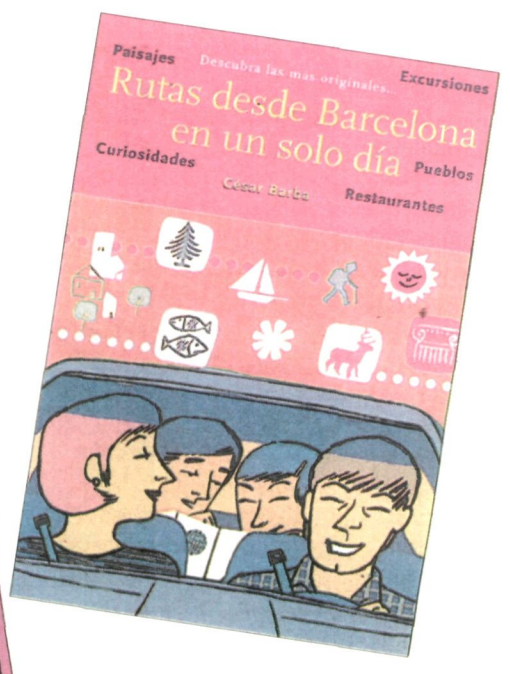

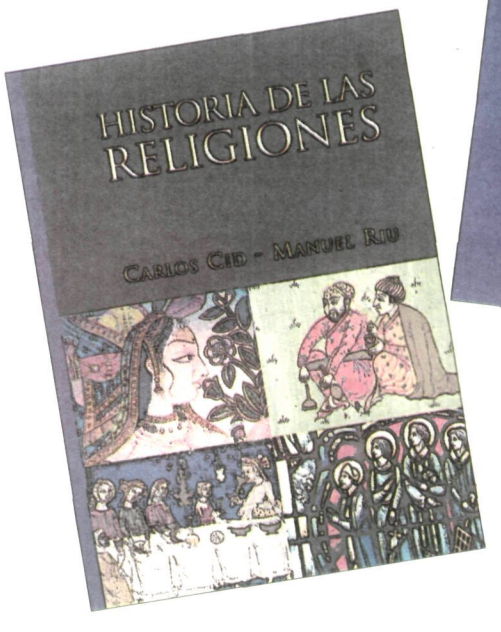

Secció de llibre infantil-juvenil AMPLIADA

Totes les novetats del Dia del Llibre a les nostres parades de la plaça de la Catedral, Av. Portal de l'Àngel i plaça de Catalunya (davant del Banc d'Espanya).

Us esperem a: **LA FORMIGA D'OR** Av. Portal de l'Àngel, 5, 08002 Barcelona, Tel. 933 023 942 i 933 022 431,Fax: 933 015 973

«La Passió de Cervera», l'Evangeli fet vivència

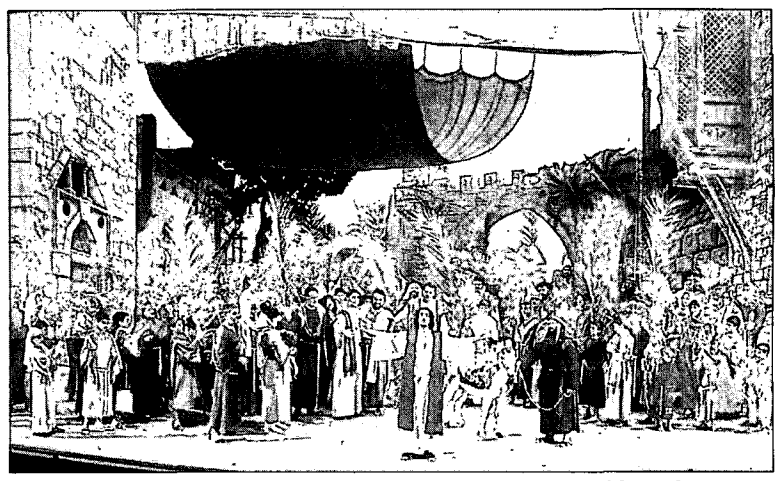
A *La Passió de Cervera* podem distingir quatre etapes ben diferenciades:

La primera se situa a l'any 1481, en la qual documentalment es demostra que al temple de Santa Maria de Cervera tenien lloc unes representacions del *Misteri de la Passió de Jesucrist*, interpretat pels mateixos preveres de la comunitat cerverina, aleshores molt nombrosa.

Del 1534 es conserven a l'Arxiu Comarcal de Cervera dos textos manuscrits del *Misteri de la Santíssima Passió de Jesucrist*, del que són autors dos sacerdots de Cervera: Baltasar Sança i Pere Ponç, que es reserven la intepretació dels papers de Pilat i de Judes respectivament. Aquestes representacions van tenir lloc fins després del Concili de Trento (1545-1563), que prohibia qualsevol acte no litúrgic a l'interior dels temples.

La segona etapa comença quan els habitants de Cervera —el poble fidel— prenen el relleu als sacerdots i interpreten els *Misteris de la Passió* a la plaça de la Sebolleria, al costat del temple parroquial, on el poble va continuar revivint les escenes evangèliques de la Passió.

La tercera etapa se situa a finals del segle XVIII i principis del XIX, quan les escenificacions populars passen a l'interior dels teatres. Es representa l'obra de fra Anton de Sant Jeroni de Montserrat, molt coneguda en aquella època, fins que als anys trenta s'escenifica *Jesús de Natzaret*, d'Àngel Guimerà. En la Quaresma del 1936 s'estrena *Estampes de la Passió*, del poeta manresà Rosend Perelló.

Un dels moments més significatius de «La Passió de Cervera».

La quarta etapa s'inicia el 1940, acabada la guerra civil, amb l'obra *Crist-Misteri de Passió*, text original dels poetes locals Josep M. Sarrate i Emili Rabell, que es continua representant en l'actualitat, en versió castellana i en versió catalana, durant els dies festius dels mesos de març i abril.

L'1 de maig del 2002 va tenir lloc la representació número 600 de l'actual *Misteri de Passió*, versió moderna i actualitzada de la bella tradició passional cerverina, amb un milió d'espectadors comptabilitzats, que a través de més de seixanta anys ininterromputs de representacions l'han presenciat i aplaudit.

Arribem a la temporada consecutiva número seixanta-quatre amb un mateix text, l'Evangeli fet vivència, amb més de 300 actors en escena, la qual cosa representa un esforç popular molt important.

Aquestes representacions han tingut lloc en diferents escenaris: el Teatre Principal, on es va presentar per primera vegada; el Teatre Círculo de Cervera, on es va representar des del 1941 al 1966, i el Gran Teatre de la Passió, construït expressament per a aquestes representacions. Va ser inaugurat el febrer del 1967, quan es continua representant la *Passió* amb gran èxit, tant d'interpretació, com de presentació i de moviments escenogràfics sobre un escenari de vint metres d'embocadura (cinc més que el Gran Teatre del Liceu). En modificacions recents, ha quedat ampliat per situar a banda i banda un nou espai de deu metres, que poden actuar conjuntament o aïlladament, i es converteix en les principals escenes en una embocadura de quaranta metres que impressiona.

Un estudi recent de la Universitat parisenca de La Sorbona situa *La Passió de Cervera* com la primera escenificació passional d'Europa. Les representacions de *La Passió de Cervera* estan declarades d'«interès públic».

Una altra vegada us convidem a visitar Cervera, on a més dels valors espirituals i artístics de les tradicionals representacions passionals, podreu gaudir d'una ciutat plena d'història i de monuments.

Joan Salat
President adjunt del Patronat de La Passió de Cervera

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Sopar

Ja som a Setmana Santa, el fet més important del cristianisme. Una setmana en la qual tots hauríem d'involucrar-nos, sobretot a partir del Dijous Sant, data en què es va iniciar la primera celebració de l'Eucaristia. El Sant Sopar que veiem reproduït al segell és obra de Leonardo da Vinci.

«"Us ho asseguro: els qui creuen tenen vida eterna. Jo sóc el pa de vida. Els vostres pares van menjar el mannà en el desert, però van morir. Aquest, en canvi, és el pa que baixa del cel, perquè el qui en mengi, no mori. Jo sóc el pa viu que ha baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. I el pa que jo donaré és la meva carn per a la vida del món."

»Llavors els jueus es posaren a discutir entre ells. Deien: "Com pot donar-nos aquest la seva carn per menjar?" Jesús els respongué: "Us ho ben asseguro: si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no teniu vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia."» (Jn 6,47-54).

Coses de la vida

Espí blanc

Hola amics! Aquesta setmana és per a tots els cristians la més trista de l'any, però també la més gloriosa. Trista, perquè recordem la Passió de Jesucrist, els seus patiments, la seva agonia en el camí del Calvari i la seva mort, el dolor de la seva Mare, sempre al seu costat. Però també és la més gloriosa, ja que el Diumenge de Pasqua ens alegrem amb la Resurrecció del Senyor, el seu triomf sobre la mort. Si el Divendres Sant veiem un Jesús adolorit, sol i abandonat pels seus millors amics, humiliat en mort de creu, a la qual es va sotmetre per nosaltres; el Diumenge ressuscita gloriós i triomfant com a veritable Fill de Déu que és, tal com havia pronosticat, demostrant el seu poder i divinitat.

Tots sabeu que a la muntanya hi ha moltes plantes i esbarzers, algunes amb grans espines. N'hi ha una que es coneix amb el nom d'espí blanc a causa del color de les seves flors, molt boniques, però amb unes punxes molt llargues i doloroses. Aquest esbarzer, segons la llegenda, va ser el que van fer servir els soldats romans per fer una corona a qui per a ells era el «rei dels jueus». Mentre aquelles espines regaven amb sang el rostre diví de Jesús, Ell beneïa l'arbust. Igual que aquell romaní que, segons el cant popular, va servir a Maria per estendre la roba del seu Nen, l'espí va ser útil per complir part del que estava anunciat a la Passió. Així, tots dos arbustos van ser premiats amb dons especials, ja que les seves infusions, banys o altres usos protegeixen la nostra salut i, fins i tot, poden alleujar o guarir una malaltia. La naturalesa és do de Déu.

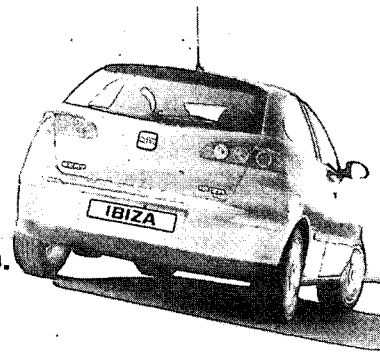
Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

LESSEPS MOTOR S.A.
Exposició i vendes:
Av. Hospital Militar, 77-79
Tel. 932 857 575 - Barcelona
Rda. General Mitre, 190
Tel. 932 120 999 - Barcelona

LESSEPS MOTOR S.A.
Servei tècnic:
C/ Bolívar, 40
Tel. 932 857 585

«Veiem, escoltem i sentim el client»

EXPOSICIÓ I VENDES:
• Venda de vehicles nous, seminous i km 0.
• Assessoria d'Assegurances.
• Finançament a mida.
• Leasing, renting, comodí i tarifa plana

SERVEI TÈCNIC:
• Extensa gamma d'accessoris.
• Taller mecànic, elèctric, planxa i pintura.
• Recanvis

www.gruplesseps.com

SEAT

La veu del metge

La relació metge-pacient (17)

El ciberpacient i el metge virtual

La relació metge-pacient adient és un pilar fonamental del procés d'assistència mèdica. Es recorda amb nostàlgia —tot i que encara es mantenen en algunes zones— la clàssica empatia dels metges de capçalera d'àntany, residents al barri, que acompanyaven les persones en les seves malalties i des del part fins a la defunció, dia i nit, visitant-les tant a la seva consulta-habitatge com al domicili, de manera que coneixien de primera mà les vicissituds del pacient i de la seva família.

Modernament la tecnologia, l'especialització i les clíniques han envaït aquest escenari local, cosa que ha provocat algunes vegades potenciació i, altres, interferències en la relació saludable assistencial. El pacient es divideix en diversos especialistes; aquests atenen tan sols a les seves clíniques i les tècniques substitueixen el diàleg i l'exploració manual.

Ocasionalment s'escriuen articles que expliquen la «medicina del futur», amb tecnologies, procediments i tractaments que encara són un somni per als metges i una esperança per als pacients. Tot aquest futur s'acosta dia a dia, però no com ho imaginàvem. La revolució en l'atenció mèdica no està arribant a través de les màquines de diagnòstic o dels nous fàrmacs —que representen més del mateix— sinó a través d'alguns subproductes de les telecomunicacions. La possibilitat d'enviar informació mèdica de qualsevol tipus a qualsevol lloc del món està despertant una nova revolució cultural entre les persones malaltes i les que vetllen per guarir-les.

Avui dia tots els pacients poden, a través dels cercadors d'Internet, accedir a informació mèdica de qualitat de manera immediata, múltiple, comprensible i de franc, la qual cosa representa l'inici de la fi de les barreres històriques (el metge paternalista, els llibres especialitzats i el llenguatge inintel·ligible). Els pacients de diversos països, amb malalties cròniques o estranyes, es poden «reunir» en *webs* d'associacions de malalts, i intercanviar sentiments i tractaments sobre els seus mals. Els ciberpacients ja existeixen, i acudeixen a les nostres consultes completament informats de les seves malalties i dels darrers tractaments realitzables a qualsevol indret del món. Hi ha organitzacions sanitàries que ofereixen als seus pacients consultar amb un metge directament, des de l'inici dels símptomes i des de qualsevol lloc, a través d'un telèfon mòbil o d'Internet,(1) i evitar així desplaçaments i agilitzar(2) i orientar les cites mèdiques.

Avui dia tots els pacients poden, a través d'Internet, accedir a informació mèdica de qualitat.

Hi ha hospitals que confirmen les cites i els resultats a través de missatges curts (SMS) als mòbils dels pacients. Des del 2001, gairebé mig milió de persones (metges, pacients i clíniques) de tot l'Estat disposen d'un Servei de Bioètica Virtual deontològicament reconegut on poden consultar sense haver de desplaçar-se. Les més modernes lleis garanteixen el dret tradicional dels pacients a una segona opinió mèdica en cas de malalties greus. Aquest dret es complementa amb Centres Mèdics Virtuals, que permeten fer aquesta consulta amb experts internacionals reconeguts, amb la seva consulta a qualsevol indret del món, en menys de deu dies, i enviar la documentació i les exploracions mèdiques pertinents a través de les noves tecnologies.

D'altra banda, els metges poden assistir a congressos presencials on l'expert ensenya per videoconferència, des del quiròfan del seu hospital a milers de quilòmetres. Altres vegades el congrés mèdic és totalment virtual i els conferenciants i els metges «assistents!» —de diferents països— comparteixen les seves recerques des de l'ordinador de la seva consulta!

Això ja no és ciència-ficció ni és a l'abast d'una minoria. És una revolució silenciosa que no ha fet més que començar.

Dr. Ferran L. Tognetta
Membre del Consell Consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

Notes:

(1) A Espanya el 77% de la població disposa de telèfon mòbil, i el 33% de les llars, d'ordinador amb connexió a Internet.

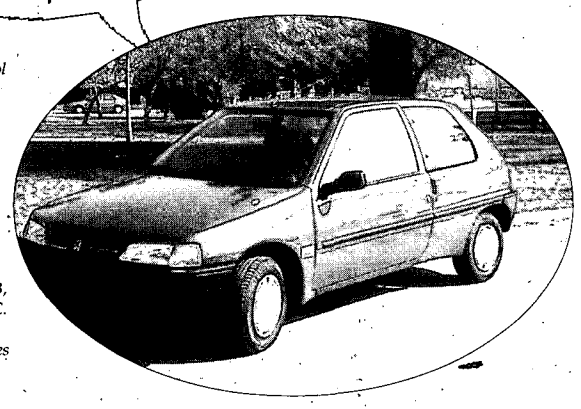
(2) Els estudis mostren que un 20% de les consultes a un servei d'urgències hospitalari s'hauria pogut resoldre per telèfon (*Todo Hospital*, juliol 2001, pàg. 475-479).

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis

SORTEIG TRADICIONAL: 3 DE JUNY

1r premi: Un cotxe PEUGEOT 106 Max 3 portes.

Segon Premi:

5 dies d'estada per a dues persones a qualsevol Parador de Catalunya. Comprèn: bitllets de tren, o bé, d'autocar, acolliment i trasllat al Parador i en règim de mitja pensió; (en temporada baixa d'octubre a març).

Tercer Premi:

DVD 4 Vieta
Característiques: DVD Vídeo, Vídeo CD, SVCD, CD-R, CD-RW, CD-ROM amb MP3, JPEG i Kodak-Photo CD. Senyal: PAL/NTSC. Àudio Digital compatibles: Dolby Digital, DTS, Dolby ProLogic, Dolby Virtual. Sortides Àudio Digital: 1 òptica, i coaxial. Sortides Àudio Analògiques: 1 estèreo downmix.

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 2003 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 75 € ☐ Butlletes a 1,50 €

Nom i cognoms.....
Adreça.....
Població.....
D.P.....Tel. ..... Província.....
Trameto l'import per ☐xec barrat ☐gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES DE BARCELONA:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
—Balmesiana, Duran i Bas, 6
—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom ..... Cognoms .....

Adreça ..... Població .....

D.P. ..... Tel. ..... N.I.F. .....

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any
☐ Amb dos pagament semestrals de 40,30€
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meva subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular ..... Data .....

Entitat ..... Oficina ..... DC ..... Compte .....

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

LLIBRES PER ALS MÉS MENUTS

El primer aprenentatge

Adreçat a infants de 0 a 4 anys, aquest llibre té com a trets característics el seu poc text —aproximadament una frase per pàgina— i unes il·lustracions força coloristes, de traços molt ben definits i de formes suaus. A cada doble pàgina hi ha una solapa que descobreix diferents accions que poden fer els nens i nenes més petits (per exemple: «Que bé que s'hi va, al cavall de cartró!... galopa, galopa i no es mou de lloc!» o «Amb la meva galleda faré... un flam de sorra molt ben fet»). A més, com que les solapes són mòbils, grans i de cartró, l'infant pot gaudir-ne tant com vulgui sense por de malmetre-les. *(C.C.)*

Thierry Courtin (il·lustracions), *Qui vol jugar amb mi?* *Editorial Combel, Col·lecció Qui vol jugar..., Barcelona 2003, 8 pàg.*

A favor de la pau

Ningú no sap què s'ha de fer per aturar la guerra. Ningú llevat d'en Pau, que amb tota tranquil·litat decideix anar-se-n'hi ell tot sol. —«Però què fa, aquesta criatura?», exclamen els qui el coneixen. Ell sempre ha vist que les coses es poden parlar, tant les bones com les dolentes... És un bon costum per fer que tot flueixi de manera civilitzada. Amb un parell de mocadors —val a dir que de finalitat sorprenent— i tota la innocència del món, en Pau emprèn el camí cap a la guerra. Novoa acoloreix ambients gairebé onírics i personatges expressius que fan seves les paraules de Paloma en un text adient per a infants a partir de 6 anys. *(C.C.)*

David Paloma (text) i Teresa Novoa (il·lustracions), *Un bon costum.* *Editorial Combel, Col·lecció El Cavall Volador, Sèrie Galop, Barcelona 2002, 24 pàg.*

Desfer-se dels malsons

En Tomàs tremola de pensar que l'hora de dormir s'atansa, *i no pas per falta de son, no...* sinó més aviat per falta de coratge. Per a en Tomàs no és fàcil sortir-se'n, l'atac dels malsons no és feina fàcil, i més si tenim en compte la por que li arriben a fer. L'autora ha escrit aquest llibre per ajudar els infants a desfer-se dels malsons, aquests fenòmens tan engavanyadors que des de l'aparició dels somnis no han deixat mai de fer la guitza a tot aquell que ha gosat aclucar els ulls. El relat no pretén negar-ne l'existència, sinó que hi juga i fa que els lectors s'hi acostin amb un somriure. Els dibuixos de Cavallaro reforcen l'humor d'aquest relat. Per a infants a partir de 7 anys. *(C.C.)*

Susana F. Gabaldón (text) i Francesca Cavallaro (il·lustracions), *Malsons de colors.* *Editorial Casals, Col·lecció Casals Jove, Barcelona 2002, 63 pàg.*

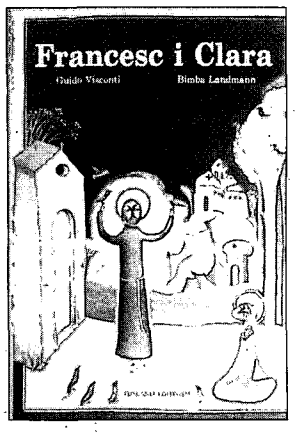
Salvar les balenes

A en Juancho, tot i que havia crescut en un vaixell balener, no li agradava gens ni mica caçar balenes. A més, cada cop era més difícil trobar-les. Quan la tripulació troba, per fi, una mare balena amb el seu nadó, Juancho reacciona davant la crueltat imminent i s'enfronta amb el capità Maló... i perd la feina. A partir d'aleshores, però, fa realitat la seva gran il·lusió: ser el capità del seu propi vaixell. Juancho es dedica des de llavors a salvar generosament aquests immensos cetacis. Per a infants a partir de 10 anys. *(C.C.)*

José María Alonso (text) i Maribel Lechuga (il·lustracions), *Juancho, el ballenero amigo de las ballenas.* *Editorial Palabra, Col·lecció La Mochila de Astor, Madrid 2002, 127 pàg.*

Conèixer els sants d'Assís

Cap al 1200 neixen a Assís en Francesc i la Clara. Un futur especial els espera. Nascuts en dues famílies riques escullen, però, viure en la pobresa. En Francesc es dedica a predicar pels pobles i ciutats, mentre que la Clara ho fa en el convent de Sant Damià. Tots dos donen un rostre alegre a l'espiritualitat de l'edat mitjana. Encara avui, arreu del món, és ben viva la presència dels dos sants d'Assís. El text de Guido Visconti està inspirat en les biografies i en els escrits de sant Francesc i santa Clara. Les extraordinàries il·lustracions de Landmann imiten, amb colors daurats i càlids, la iconografia del món medieval. *(C.C.)*

Guido Visconti (text) i Bimbà Landmann (il·lustracions), *Francesc i Clara.* *Editorial Tuscania, Col·lecció L'Àmfora Vermella, Barcelona 2003, 34 pàg.*

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Una bona combinació

«Hola, amic, quina corbata més maca!», va exclamar mirant també la seva camisa de color, que destacava molt amb aquell tros de tela blanca que penjava del coll d'en Carles. Aquest es va girar cap a mi, em va mirar, va somriure i em va dir orgullós: «Joan, i a tu, t'agrada?» «Sí, molt», vaig contestar. I això, és un exemple vàlid per dir que podem aconseguir una bona o mala combinació tant a l'hora de vestir-nos com a l'hora de preparar una recepta, en la presentació final. Si el plat és blanc, no hi poseu mai ingredients d'aquest mateix color. Hem d'escollir, per tant, una base de color per a uns ingredients clars, o al revés.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ
c/ Emili Botey, 5; local 2 - 08400 Granollers
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al
tel. 938 793 402.

TERRA SANTA
Pelegrinatges amb els Franciscans
Any 2003

Programació:

Vols regulars - Residències religioses - Pensió completa

Altres pelegrinatges:

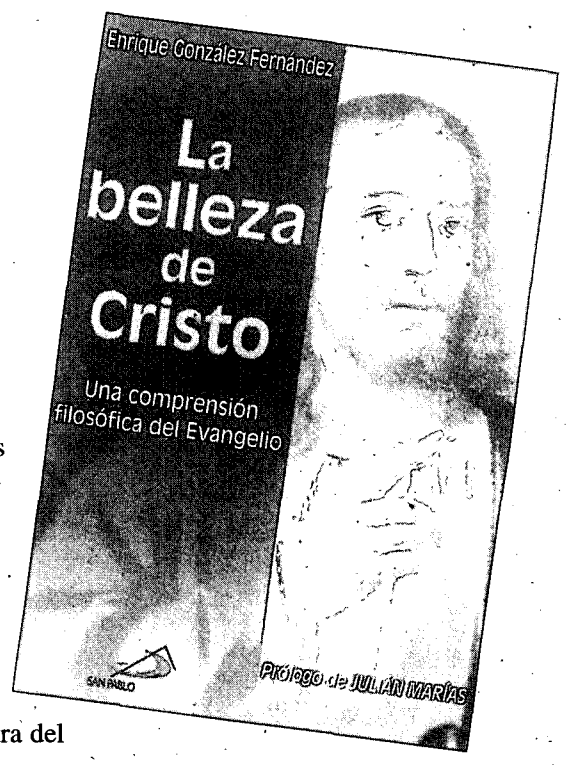
del 19 al 26 de maig: Ruta de sant Pau - Grècia
del 16 al 23 de juny: Portugal
de l'11 al 18 d'agost: Polònia
del 3 a l'11 de setembre: Ruta Franciscana - Itàlia
del 6 al 13 d'octubre: Ruta de l'Èxode

Informació i inscripció:
DELEGACIÓ DE TERRA SANTA
c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona
Tel. 932 092 388 - Fax 932 022 757

El llibre de la setmana

Una visió de Jesús

Enrique GONZÁLEZ FERNÁNDEZ,
La belleza de Cristo.
San Pablo, Madrid 2002, 285 pàg.

El text de González Fernández té com a subtítol explicatiu «una comprensió filosòfica de l'Evangeli», i du com a aval inicial unes paraules de Julián Marías.

Tot el text, com indica Marías, està impregnat d'una pau que sorprèn, d'una pau viva, sotragada per l'emoció, per l'enlluernament del que es veu, perquè està dictat per una actitud profundament religiosa, radicalment establerta en la fe, «cosa no freqüent al nostre temps».

Davant l'Evangeli, l'autor es col·loca en una postura molt allunyada de la teologia de la *kenosis* i, a través de les seves pàgines, es deixa endur per l'entusiasme místic de qui en cadascun dels paràgrafs només veu espurnes d'una divinitat que no s'amaga, que ho transcendeix tot, i que dóna a tot una resplendor que està inseparablement unida a la bellesa. D'aquí el títol. I així es dedica a restituir el sentit primari del que és «bell» en innombrables passatges de l'Evangeli i de tot el Nou Testament.

Per això el lector d'aquest llibre fa amb ell —segons el prologuista citat— una lectura totalment nova dels Evangelis i dels Fets dels Apòstols, fins al punt que en certs moments tinguem la impressió de llegir-los plenament per primera vegada, més enllà de les lectures precipitades, de les meres lliçons significatives en què es passa per alt el que enclou cada paraula d'aquests concisos textos meravellosos.

Un llibre intrínsecament religiós, que mostra un sorprenent saber, amb una sèrie de coneixements infreqüents que van més enllà del Nou Testament, amb l'aprofitament agut de l'obra de Fray Luis de León o de la poesia religiosa. Totes aquestes idees citades procedeixen de les notes del professor Marías que s'inclouen a les pàgines inicials, per concloure que tot això prové d'una vivència rigorosament religiosa, sense la qual aquest llibre no hauria estat possible.

Ens trobem, doncs, davant d'unes pàgines essencialment pietoses, que resulten ser una lloança sense límits de Jesucrist, i que han de complaure aquelles ànimes que necessiten alimentar una afectivitat religiosa sense ombres, amb el lliurament total a un Jesús que és model, exemple, estímul i resposta al desig d'una immersió total en la figura del Mestre.

Malauradament no tota ànima cristiana pot beure en aquestes fonts, on no hi ha ombres. Es troba assetjada per la vida, i necessita potser aproximar-se més a un Jesús dolgut, que ha deixat el mont Tabor i està cansat al pou de Siquem. Un Jesús que avança anònimament pels camins dels homes, i necessita el consol dels seus amics a l'hort de Getsemaní, o mira trist Pere al pati del sanedrí.

Un text com el de González Fernández és una mostra d'un amor ardent a la figura de Jesús, i la seva visió triomfant potser pot servir d'ajuda, sobretot a aquells que viuen abraçats a la creu de Crist, i en la vida continuen el camí de l'home de dolors, de què ens parlen els profetes.

Cristóbal Sàrrias

Llom de dos colors

INGREDIENTS:

llet
pebrot escalivat
aigua
llom
xampinyons

PREPARACIÓ:

Feu un litre més o menys de beixamel clareta. Repartiu-la en dos bols. En el primer recipient —amb mig litre de beixamel—, tritureu-hi un pebrot escalivat. En el segon, amb la resta, poseu sis cullerades d'aigua d'uns espàrrecs en conserva i barregeu-ho. Fregiu vuit trossos de llom i, un cop col·locats al plat, presenteu-los amb les dues salses, una a cada extrem. Al mig, col·loqueu-hi uns xampinyons.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atendrà al tel. 938 793 402.

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: http://fed.sardanista.com

Proclamació de Ciutat Pubilla

Durant els dies 26 i 27 d'abril, Ripoll lluirà les seves millors gales, amb gran profusió de cartells amb el logotip del Pubillatge, penjats als fanals dels carrers, tot convocant a tothom a la festa de proclamació de Ciutat Pubilla de la Sardana del 2003.

L'arribada a Ripoll de la Flama de la Sardana, que durant els darrers 365 dies ha estat custodiada a la vila del Vendrell, assenyalarà l'inici de la festa. A partir d'un quart de 6 de la tarda, una concentració de gegants i grallers donarà la benvinguda a la comitiva portadora de la simbòlica torxa i tindrà lloc l'encesa del pebeter i la reinauguració del monument a la sardana.

L'acte principal de la festa està previst per al dia 26 a les vuit del vespre, al claustre del monestir de Ripoll. A aquesta hora el president de l'Obra del Ballet Popular farà la proclamació formal de Ripoll com a Ciutat Pubilla de la Sardana. D'acord amb el protocol de l'acte, l'alcalde posarà la clau de la ciutat al clauer del Pubillatge, al costat de les claus de les poblacions que ostenten la divisa de Meritíssima en la Sardana. Finalment, la lectura de la Lliçó Magistral, a càrrec de l'escriptor Daniel Palomeras, posarà el punt final a la proclamació i donarà pas a un espectacle presentat per la companyia Artristras a la plaça del monestir.

El dia 27 també hi ha previstos diferents actes: una cercavila amb els Trabucaires de Súria, una gran ballada de sardanes a càrrec de la cobla La Selvatana, la lectura del Missatge al món sardanista, el veredicte dels premis del Dia de la Sardana i la proclamació de Ciutat Pubilla 2004, entre altres. A les dues de la tarda, al Pavelló municipal se servirà un dinar de germanor, que es clourà amb un concert a càrrec de la cobla Selvatana i, a les sis de la tarda, se celebrarà el cinquè concurs de Ciutat Pubilla per a colles sardanistes, competició puntuable per al Campionat territorial de colles de les comarques gironines.

Cal assenyalar que també es podrà visitar una exposició filatèlica al voltant de la sardana, organitzada pel Cercle Filatèlic i Numismàtic del Ripollès. *(C.C.)*

TAC (Teleespectadors Associats de Catalunya) Tel. 934 881 757 a/e: info@taconline.net · web: www.taconline.net

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

El cazador de sueños ***

Director: Lawrence Kasdan.
Guionistes: William Goldman.
Intèrprets: Thomas Jane, Jason Lee, Damian Lewis, Timothy Olyphant, Morgan Freeman.
Terror. EUA, color, 2003. 136 minuts. Joves.

Els quatre protagonistes.

Quatre amics, units des de la infància per una forta amistat, són capaços d'exercitar diversos poders telepàtics, potser rebuts d'un amic comú, Duddits, al qual van rescatar de les mans d'uns «abusadors» quan encara eren petits. En l'actualitat tots quatre sobreviuen com poden a les conseqüències d'aquests trets que els fan tan especials, inclòs l'accident gairebé mortal d'un d'ells. Quan es reuneixen, però, com cada any, a la cabana del caçador per gaudir de la pau del camp en plena tempesta de neu, no s'esperen que alguna cosa terrorífica vingui de l'exterior i menys que estigui relacionada amb els seus poders.

Kasdan, que desitjava rodar des de feia temps alguna cosa d'un estil diferent dels drames amb caire còmic i humanista com *Grand Canyon* o *Mumford*, va escollir aquesta adaptació d'un llibre de Stephen King per cercar i filmar el que ell anomena «la metàfora més convincent». Malgrat que compta amb un guionista de luxe, Goldman (*Todos los hombres del presidente, Dos hombres y un destino, Misery*...), la pel·lícula perd tota la força suggeridora, metafòrica i subtil després de la primera mitja hora. L'explicitud del mal, l'excessiva verbalització dels conflictes interns i de les connexions entre fets —a falta de «metàfores» visuals, els espectadors ens hem de conformar amb diàlegs que expliquen allò que les imatges, ni ningú coherent, podria explicar —converteixen *El cazador de sueños* en un intent fallit de terror psicològic, amb excel·lent factura visual. *(Lourdes Domingo)*

Humor: 1/2; acció: 1; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: vulgar (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

Harry Potter i la cambra secreta ****

Director: Chris Columbus.
Guionista: Steve Kloves.
Intèrprets: David Radcliffe, Rupert Grint, Emma Watson, Kenneth Branagh, Richard Harris, Alan Rickman.
Fantasia. EUA, color, 2002. 161 minuts. Joves.

Després de rebre la misteriosa visita d'un elf domèstic que mira de convèncer-lo perquè no torni a Hogwarts per la seva pròpia seguretat, Harry és rescatat pels germans Weasley de les horribles vacances amb els Dursley. A partir d'aquest moment, se succeeixen les aventures de Harry, Ron i Hermione per salvar Hogwarts i les seves pròpies vides d'una amenaça terrible desencadenada per l'hereu del més tenebrós dels fundadors de l'escola de màgia... tot i que, no cal dir-ho, les coses no són tan simples com semblen, i menys encara en aquest món de bruixes i bruixots.

En Harry haurà de resoldre un nou enigma.

El fet de ser la segona pel·lícula sobre aquesta sèrie de llibres permet al director prescindir de moltes explicacions i descripcions que ja va oferir a *Harry Potter y la piedra filosofal* per centrar-se en les noves aventures i el creixement dels personatges. Als millors ingredients dels contes tradicionals (el bé contra el mal, misteris, l'amistat verdadera, el valor, l'esforç, el sacrifici recompensat, criatures màgiques...) s'uneixen crítiques de gran actualitat (com el retret sever al racisme i la supèrbia) i s'hi sumen grans dosis d'humor i una adaptació intel·ligent de la novel·la. Els efectes especials —i són moltíssims i molt sofisticats— resten al servei de la imaginació i l'enginy, i atorguen un cos físic als éssers fantàstics creats per l'autora d'aquest món meravellós i converteixen en *real* o versemblant tota l'acció.

La pel·lícula exigeix del seu públic complicitat i atenció constants, tot i que en un moment crucial es torna massa enrevessada per a qui no s'hagi llegit el llibre (probablement molts nois hauran d'aclarir les coses als pares i els més petits poden perdre el fil de l'acció).

Que ningú no s'enganyi: *Harry Potter i la cambra secreta* no és una pel·lícula infantil, en el sentit que s'acostuma a concedir a la paraula, al contrari, és una pel·lícula fantàstica d'aventures per a nois i noies que busquen entretenir-se i evadir-se en un món màgic, misteriós i intel·ligent.

Doble DVD: 19 escenes addicionals ampliades, que inclouen una nova entremaliadura de Dobby, més aventures en el cotxe volador i una trobada esgarrifosa amb els Malfoy a Borhin i Burkes; recorreguts guiats per la cambra secreta; entrevistes amb Daniel Radcliffe, Rupert Grint i Emma Watson i una entrevista exclusiva amb l'autora J. K. Rowling.

Humor: 2; acció: 3; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El imperio del fuego ***

Director: Rob Bowman.
Guió: Gregg Chabot, Kevin Peterka, Matt Greenberg.
Intèrprets: Christian Bale, Matthes McConaughey, Izabella Scorupco.
Aventures. EUA, color, 2002. 108 minuts. Joves.

Londres, 2008. La mare de Quinn és la cap de les excavacions d'un túnel als cèntrics soterranis de la ciutat. Gairebé al final d'una de les jornades laborals, el petit Quinn —que ha anat a buscar la seva mare— descobreix alguna cosa amagada en un dels racons del subsòl. Anys més tard, i després d'anys de lluita, la humanitat continua en perill.

La pel·lícula no promet res que no doni, tot i que es troba a faltar algun detall de guió més elaborat i tot i que hi sobrin alguns tòpics ja gastats del gènere. Malgrat que és força previsible, sí que apareixen alguns punts sorpresius en el guió. Per exemple, l'aparició de la tropa americana, els aires de la qual xoquen directament amb l'estil britànic, en una subtil caricatura del tarannà de l'exèrcit nord-americà. També és destacable l'escena en què Quinn i el seu millor amic, Creedy, representen una escena de *La guerra de les galàxies* com a conte de bona nit per als nens orfes que viuen a la fortalesa.

En definitiva, ens trobem davant d'una nova producció de caire apocalíptic, en l'argument i estètica —per a alguns, comparable a *Mad Max*— que sap entretenir i que sap recrear amb encert la imatgeria futurista a través d'una fotografia grisa i gèlida.

Humor: 0; acció: 2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Extres DVD: accés directe a les escenes; contingut extra: «Donant la vida al terror», «Sota la línia: Si no aguantes la calor», converses amb Rob Bowman, *tràiler* original en cinema i videojoc d'*El imperio del fuego*; idiomes: anglès i espanyol, i subtítols: anglès, espanyol, portuguès, àrab i anglès codificat per a sords.

Informació elaborada per Teleespectadors Associats de Catalunya (TAC)

JOVE TEATRE REGINA

Carrer de Sèneca, 22
08006 BARCELONA
Tel. 93 218 15 12 / Fax 93 415 00 98
PÀGINA WEB: www.jtregina.com

Amb el suport de: Generalitat de Catalunya Departament de Cultura · Ajuntament de Barcelona Institut de Cultura · Amb el patrocini de: Kit Kat · Col·labora: 902 10 12 12

PROGRAMACIÓ INFANTIL

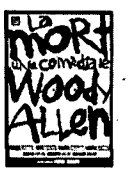

Del 26 d'abril al 18 de maig
COMPANYIA LA PERA LLIMONERA, presenta
RUCS O LA MALEDICCIÓ DEL BRUIXOT
De Toni Albà, Pere Casanovas i Pere Romagosa
Direcció: TONI ALBÀ

Del 24 de maig al 15 de juny
COMPANYIA DREAMS TEATRE, presenta
ALÍCIA
De Ricard Reguant / Basada en la novel·la de Lewis Carroll
Música original: Dionís Olivé
Direcció: ROSER CONTRERAS

PROGRAMACIÓ ADULTS

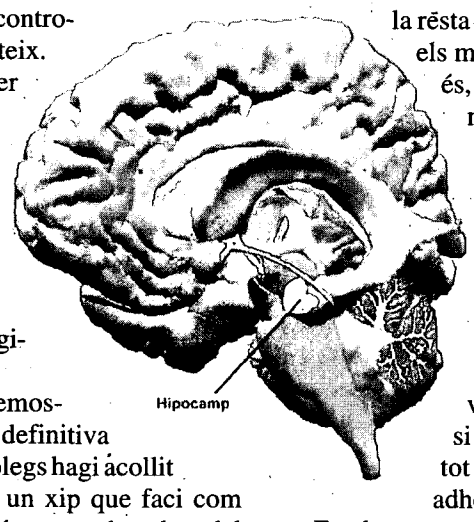

Fins l'1 de Juny
LAZZIGAGS PRODUCCIONS, presenta
LA MORT, UNA COMÈDIA DE WOODY ALLEN
Versió i direcció de VÍCTOR CONDE

Un xip podrà substituir l'hipocamp?

Actualitats científiques
Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'hipocamp és una regió del cervell encarregada de controlar la memòria, l'estat d'ànim i la consciència d'un mateix. A causa d'un infart, o per malalties com la de l'Alzheimer o l'epilèpsia, pot quedar afectada. Pot tenir cura, això? Fins ara s'havia dit que era impossible. Però ens ha arribat la notícia que un equip de neuròlegs, amb Theodore Berger de director, de la universitat de Los Angeles, de Califòrnia Sud (EUA), ha aconseguit fer una pròtesi cerebral capaç de portar a terme les mateixes funcions que l'hipocamp. Així ho ha fet saber la revista *New Scientist* i també s'ha presentat en un congrés d'enginyeria a Capri (Itàlia). La notícia ha sortit als diaris.

És evident que això seria un invent molt gran si es demostra que s'ha pogut construir. Però la cosa no és encara definitiva ni de bon tros. No és estrany que la major part dels neuròlegs hagi acollit la notícia amb molt poc entusiasme. Per aconseguir un xip que faci com l'hipocamp s'han de superar molts obstacles. El primer és com trobar el model matemàtic de la forma d'actuar aquest òrgan cerebral. El segon, fer la construcció del model en silici i el tercer establir la connexió adequada amb la resta del cervell. Ara bé, la forma que té l'hipocamp de codificar els missatges que rep encara no hi ha ningú que ho sàpiga. Què és, doncs, el que han fet els de Los Angeles? Van estimular milions de vegades porcions de cervell de rates de laboratori amb senyals elèctrics per anar veient quines sortides tenien en l'organisme aquelles entrades que s'hi feien. La recopilació de totes les informacions obtingudes ha fet possible traçar un disseny de model matemàtic de tot l'hipocamp. Un cop aconseguit això n'han fet un programa informàtic segons el model que n'obtingueren i aquest model l'han plasmat en un xip. I ara l'han de provar en teixits de rates. Si dóna bon resultat ho faran en animals vius, primer amb rates i després en micos, i es podrà veure si amb aquest xip es poden emmagatzemar nous records. Si tot té resultat positiu es podrà aplicar a la persona posant el xip adherit al crani. Com es veu; la cosa va per llarg.

En el cas que un dia s'hi arribi, aleshores sí que serà notícia. Ara com ara, només podem parlar de possibilitat, i creiem que bastant remota. Hem de confessar que ens costa de creure que s'aconsegueixi.

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

38 G. R. Taylor. El gran misteri de l'evolució (II)

Després d'haver tractat G. R. Taylor en els sis primers capítols del llibre *El gran misteri de l'evolució*, les raons, reunides en dotze apartats, que, segons ell, fan inadequada o poc probable o equivocada l'explicació neodarwinista de l'evolució, exposa al capítol 7, titulat «L'origen no explicat de les espècies», les dificultats que diu que ha trobat per donar una resposta a l'interrogant de com van anar sorgint nous grups de vivents al llarg de les eres geològiques. Diu, en primer lloc, que si bé Darwin va posar al seu cèlebre llibre el títol: *L'origen de les espècies...*, en realitat no hi respon pas, a aquesta qüestió. Com diu Ernst Mayr: «El llibre anomenat *L'origen de les espècies* no s'ocupa realment d'aquest tema.» De què tracta, doncs? Només de com la selecció natural pot fer adaptar els vivents al medi ambient en què es troben. És un tractat de les adaptacions. Però no és tan sols Mayr qui ho fa notar, també Simpson diu: «Darwin no va poder resoldre el problema assenyalat pel títol de la seva obra.» I Bateson: «L'evolució és ben evident. Però aquest trosset particular i essencial de la teoria de l'evolució relacionat amb l'origen i naturalesa de les espècies continua sent un misteri complet.» I Hampton Carson: «L'especiació és un gran problema no resolt de la biologia evolutiva.». La dificultat ve d'ignorar sempre en quin moment un grup biològic deixa de ser d'una espècie per ser-ne ja d'una altra.

No hi ha explicació convincent de l'origen de noves espècies

Una primera dificultat per trobar aquesta explicació ja ve de la mateixa definició d'*espècie*. És ben coneguda la que donen tots els textos de biologia: «Grup d'éssers vius que poden encreuar-se entre ells donant sempre una descendència fèrtil.» Cal considerar com espècies diferents els cavalls i els rucs perquè, si bé es poden encreuar, la descendència, els muls, són estèrils. En canvi són de la mateixa especie un gos pastor alemany i un pequinès. Però en la vida salvatge es fa difícil de vegades distingir les espècies. Es fa molt per l'aspecte extern però això provoca sovint equivocacions. Un exemple sonat va ser el del francès Locard que va classificar 251 espècies de musclos d'aigua dolça basant-se en la forma i color de les conquilles i després s'ha conprovat que en realitat formen una sola espècie! I no és un cas únic. El 1905 es classificaren unes dues-centes espècies de cargols a les illes Hawaii. Ara sabem que es redueixen a 43.

Per una altra banda, s'han trobat casos com el següent: un grup d'ocells A dóna descendència fèrtil amb els d'un grup B situat en una altra àrea geogràfica pròxima; els del grup B igualment amb els d'un tercer grup C tenen descendents fèrtils, però no hi ha manera d'encreuar amb èxit els del grup A amb els del C. Són o no són de la mateixa espècie?

Com ja vam dir (capítol 36) Ernst Mayr creu que l'especiació ha de ser al·lopàtrica, és a dir que si una espècie es divideix en dos grups aïllats per la geografia (un d'ells ha triat una «altra pàtria») aleshores es pot originar una espècie diferent. I ho diu amb exclusivitat: «L'especiació *només* es produeix quan dues poblacions de la mateixa espècie es troben separades geogràficament.» Aquest *només* de Mayr ha estat contestat per molts autors. Per què el llac Baikal hi ha 239 espècies de crancs amfípodes, que viuen sense cap separació geogràfica, tot i que sembla que s'ha de dir que vénen tots d'una mateixa espècie? I la mateixa qüestió es pot plantejar per a les 126 espècies de peixos de la família dels cíclids que hi ha al llac Tanganika, i les més de duescentes del de Malawi, també de cíclids. I per què hi ha tanta varietat d'orquídies (de 20.000 a 35.000 espècies) moltes vegades barrejades en el mateix lloc i amb formes florals ben diferents que no es veu pas que puguin haver-se originat com a fruit d'una adaptació? Ara bé, si la selecció natural que provoca una adaptació no és el mecanisme d'aparició de noves espècies, quin en deu ser l'origen?

No és estrany que el mateix Mayr hagi dit últimament, segons cita Taylor, que la cosa s'ha esdevingut «com si algú hagués dirigit el curs de l'evolució». La dificultat es fa molt més gran si hom vol explicar l'origen de tots els vivents a partir d'un de sol. Els grans embrancaments (o *phyla*) apareixen gairebé tots a l'inici de l'era primària. Per això Richard Goldschmidt diu que l'evolució només s'explica «de dalt a baix», o sigui després d'aparèixer cada *phylum* hi ha hagut la diversificació en branques, i no a l'inrevés, «de baix a dalt», que seria d'un sol ésser originar-se els diversos *phyla*. «Són les grans categories les primeres que existeixen, i amb el temps s'obren com un arbre genealògic en categories inferiors.»

La genètica no ho explica tot

Quan a la selecció natural darwiniana s'hi pogué afegir la teoria de les mutacions semblava que ja es podia aclarir l'enigma de l'evolució. Però després dels anys que han passat s'ha anat veient que la genètica no resolia pas el problema. És el que Taylor ens exposa al capítol 8. La genètica és insuficient per respondre a la pregunta principal: és que l'atzar pot donar compte de l'aparició d'una mutació de forma, que sigui necessària o útil al moment adequat, i fer-ho repetidament? La resposta és forçosament negativa. Per això un dels grans misteris que resten per resoldre és d'on sorgiren els nous gens en el curs de l'evolució. El genoma original ha hagut de créixer al llarg de l'evolució! Pensem que un lliri arriba a tenir cent mil vegades més ADN que un bacteri.

I al capítol 9 planteja la qüestió: si es diu que hi ha uns gens latents que apareixen al moment que convé, com s'han pogut acumular aquests gens? Quina causa els fa actuar en un moment determinat? Per què es mantenen tant de temps i no desapareixen en les mutacions casuals?

Després de plantejar al capítol 10 com és de meravellós el pas de l'unicel·lular al pluricel·lular, que certament no és explicable per selecció darwiniana (com pot afavorir la selecció un mecanisme que només podrà mostrar-se beneficiós en el futur, si és que ho fa?), passa al capítol 11 a tractar de l'origen de la vida, i al 12 del comportament heretat dels animals que sembla que només el lamarckisme el pugui explicar, i acaba amb el capítol 13 amb la conclusió que l'atzar, com han afirmat tantes vegades els matemàtics, no pot produir totes les modificacions necessàries per al procés evolutiu que se suposa que hi ha hagut. Per això «molts biòlegs pensen que hi ha d'haver un pla al qual s'ajusti el desenvolupament». I per justificar-se del que ha dit en contra del neodarwinisme cita l'autoritat de Von Bertalanffy que diu: «Crec que el fet que una teoria tan vaga, tan escassament verificable... s'hagi convertit en un dogma, només pot explicar-se per raons sociològiques.» I acaba el capítol i el llibre dient: «Els evolucionistes han estat ofuscats per un excés de materialisme en enfocar els problemes... La idea que probablement hi hagi coses que no arribin a entendre's mai ja no sembla ara tan aterridora com abans. Ni és impossible admetre que actuïn en l'univers forces que poc sospitem. Aquest és un pas cap a l'alliberament de la ment humana que està carregat de promeses.»

Què hi direm nosaltres? Creients com som, no tenim cap dificultat de veure-hi la mà de Déu en aquesta «força» que ha dirigit l'evolució, perquè ell podia programar-ho tot perquè succeís tal com anem descobrint que va ocórrer.

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

Direm ben alt:

Missió complerta

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris Majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminari Major Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ❒ **UNA BECA de 1.800 € facilita 6 anys d'estudi**
- ❒ **MITJA BECA de 900 € facilita 3 anys d'estudi**
- ❒ **UN CURS SENCER per 300 €**

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS
adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

25003 LLEIDA
C/ Cononge Brugulat, 11
Tel. (973) 26 76 39

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. (973) 48 06 19

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. (93) 270 10 14

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. (972) 20 32 97

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. (977) 44 07 00

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. (977) 23 34 12

25700 LA SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. (973) 35 00 54

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. (93) 883 26 55

TELEVISIÓ

2

Dijous 17
18.45 *Tridu sacre*: «Hoy es Jueves Santo», per Mons. Juan Piris Frigola, bisbe de Menorca.
18.50 Sants Oficis des de la catedral d'Àvila, oficiats per Jesús García Burillo.

Divendres 18
18.45 *Tridu sacre*: «Hoy es Viernes Santo», per Mons. Joan-Enric Vives, bisbe coadjutor de La Seu d'Urgell.
18.50 Sants Oficis des de la catedral d'Àvila.
20.00 Processó del Sant Enterrament des d'Alcantarilla (Múrcia).
21.10 Des del Colosseu de Roma, Via Crucis presidit pel papa Joan Pau II.
22.40 Continuació del Sant Enterrament des d'Alcantarilla (Múrcia).

Dissabte 19
23.30 *Tridu sacre*: «Hoy es Sábado Santo», per Mons. Ciriaco Benavente Mateos, bisbe de Còria-Càceres.
23.35 Vetlla Pasqual des de la catedral d'Àvila.

Diumenge 20
08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 14)
«Escenas de solidaridad.»
10.00 *Últimas preguntas*
«Síndrome de Down.»
10.25 *Testimonio*
«Déjalo todo y sígueme.»
10.30 *Santa Missa*
Missa de Pasqua de Resurrecció des de la basílica de Sant Pere del Vaticà, oficiada pel papa Joan Pau II i benedicció *Urbi et Orbi*.

Dilluns 21
17.15 *Pueblo de Dios*
«Brasil: la lucha por la supervivencia.»

TV3

Diumenge 20
09.00 *Signes dels Temps*
«Costa d'Ivori: una guerra oblidada.»
Costa d'Ivori pateix una guerra civil des de fa 7 mesos. Un conflicte armat que afecta les capes més pobres de la societat. Conversa amb Francesc Ubach, missioner salesià que porta 20 anys vivint en aquest país africà.
Altres temes:
—Declaracions del sociòleg i teòleg, José M. Mardones.
—Entrevista a Felip-Juli Rodríguez, delegat per al Catecumenat de l'arquebisbat de Barcelona.
—Recomanació de llibres religiosos per a la Diada de Sant Jordi.
—Comentari de cinema, amb Jordi Cabanes.
—Història de l'Església, amb Josep M. Ballarín.
—Comentari de l'Evangeli de diumenge.
Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 10.55 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

tvcm

Divendres 18
20.30 *Creure avui*
Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Més tv

Cada diumenge
12.00 *Paraula i vida*
Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).
També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada dues hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

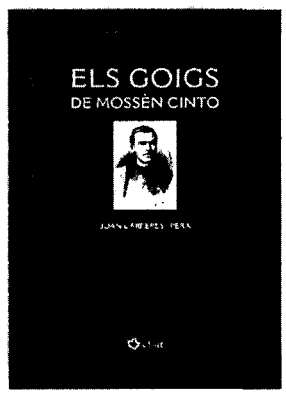
www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

Claret

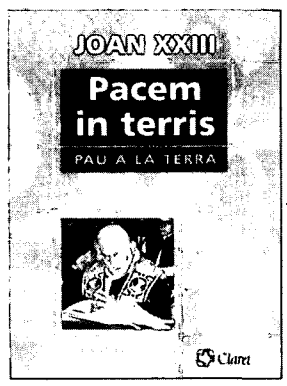
Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Joan Carreres i Péra
Els goigs de Mossèn Cinto

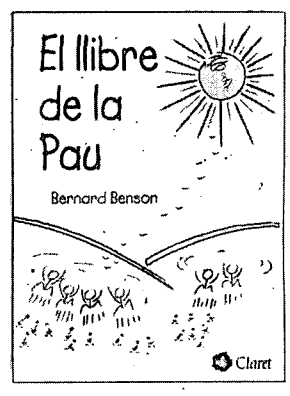

En aquestes pàgines hi trobareu la reproducció facsímil de més d'un centenar de làmines publicades per mossèn Cinto amb intenció divulgativa: goigs, cobles, virolais, himnes, càntics i lloances... Algunes d'aquestes composicions han esdevingut tan populars com el *Virolai de Montserrat*, *Maria al Cel guia*, *Anem a Betlem* o *El Noi de la Mare*.
L'autor ha recollit aquests fulls al llarg de 25 anys i ara ens els presenta en una edició única, amb una àmplia introducció i amb profusió de dades relatives a cadascun dels fulls.
21 x 29,5 cm. 224 pàg.

Joan XXIII
Pacem in terris
Pau a la terra

La *Pacem in terris* és l'aportació d'un creient en el Déu de la pau, com Joan XXIII, a favor dels drets, els deures i les llibertats de les persones, de la consciència i la dignitat dels éssers humans, dels valors democràtics i del bé comú.
Ara fa quaranta anys de la publicació d'aquesta encíclica revolucionària, que va crear el dinamisme d'una pau basada en la veritat, la justícia, l'amor solidari i la llibertat, i no pas en la força de l'autoritarisme o de les armes.
Els Daus, 220. 128 p.

Bernard Benson
El llibre de la Pau
A través d'una ficció llegidora, mostra amb força i gràcia que la terra podria ser salvada dels conflictes que l'amenacen, per la unió dels qui volen la pau. Un gran èxit internacional traduït a nombrosos idiomes.
Els Daus, 219. 224 p. PVP: 10,50 €

Bernard Benson
El camí de la felicitat
Una aventura plena de sorpreses, a voltes inquietants que mena a un final imprevist. Si en el Llibre de la Pau Benson cercava com construir la Pau, en aquest llibre l'autor manifesta el seus somnis per fer l'Home.
Els Daus, 218. 160 p. PVP: 9,50 €

23 D'ABRIL • DIA DEL LLIBRE
Signatures a la Llibreria Claret

HORARI	AUTOR	ÚLTIM LLIBRE PUBLICAT
11.30 - 12.30 h.	**Francesc Torralba**	«Un altre món és possible? Educar després de l'11 de setembre»
12.00 - 13.00 h.	**Valentí Gómez**	«31 jesuïtes es confessen»
13.00 - 14.00 h.	**Joan Carreras**	**«Els goigs de Mossèn Cinto»**
17.30 - 19.00 h.	**Josep Maria Ballarín**	«Poblet: monjos»
18.00 - 19.30 h.	**Josep Maria Alimbau**	«Palabras para vivir mejor»

Horari especial dia de Sant Jordi: obert de 9 a 21 h. No tanquem al migdia

Claret

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

SETMANA SANTA

• **SANTA MARIA DE VALLBONA.— Dijous Sant:** a les 19.00, Cena del Senyor; a les 22.00, hora de vetlla; **Divendres Sant:** a les 7.00, matines; a les 9.00, laudes; a les 13.00, sexta; a les 15.45, nona; a les 17.00, celebració de la Passió, i a les 21.00, completes; **Dissabte Sant:** a les 7.00, matines; a les 8.45, laudes; a les 13.00, sexta; a les 15.45, nona; a les 19.30, vespres, i a les 22.30, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua:** a les 8.00, laudes; a les 8.45, tèrcia; a les 11.00, eucaristia; a les 16.00, nona, i a les 19.30, vespres; **Dilluns de Pasqua:** a les 8.00, matines; a les 9.00, laudes; a les 9.30, eucaristia; a les 13.00, sexta; a les 16.00, nona; a les 19.30, vespres, i a les 21.15, completes.

• **POBLET.— Dijous Sant:** a les 5.15, matines; a les 7.30, laudes; a les 13.30, pregària del migdia; a les 16.30, celebració comunitària del sagrament de la Reconciliació; a les 17.15, assaig de cants; a les 17.30, missa de la Cena del Senyor; a les 20.50, completes, i a les 24.00, s'acaba l'adoració del Santíssim i es tanca l'església; **Divendres Sant:** a les 5.15, matines; a les 7.30, laudes; a les 9.00, via crucis; a les 13.30, pregària del migdia; a les 16.15, assaig de cants; a les 16.30, celebració de la Passió del Senyor; a les 21.00, completes, i a les 22.00, es tanca l'església; **Dissabte Sant:** a les 5.15, matines; a les 7.30, laudes; a les 13.30, pregària del migdia; a les 19.00, vespres, i a les 22.30, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua:** a les 7.45, laudes; a les 10.00, missa del dia de Pasqua; a les 13.00 i a les 18.00, missa; a les 19.00, vespres, i a les 21.00, completes i *Salve* cistercenca.

• **POMPEIA. FRARES CAPUTXINS.— Dijous Sant:** a les 9.00, pregària del matí; a les 19.30, missa solemne de la Cena del Senyor; a les 21.45, completes; **Divendres Sant:** a les 9.00, pregària del matí; a les 12.00, celebració de la Passió del Senyor; a les 19.00, via crucis; **Dissabte Sant:** a les 9.00, pregària del matí; a les 22.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua:** a les 12.00, missa solemne.

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN DE VILASSAR DE MAR.— Dijous Sant:** a les 20.15, celebració de la Cena del Senyor; **Divendres Sant:** a les 18.30, celebració litúrgica de la mort de Jesús; a les 19.30, via crucis; **Dissabte Sant:** a les 22.00, Vetlla Pasqual.

• **TEMPLE DE SANT ANTONI M. CLARET DE VIC.— Dijous Sant:** a les 18.00, Cena del Senyor, i de 22.00 a 23.00, vetlla comunitària al Monument; **Divendres Sant:** a les 16.00, celebració de la mort del Senyor; **Dissabte Sant:** a les 23.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Glòria:** a les 11.00, missa solemne.

• **SANTA MARIA DEL MAS BLANC.— Dijous Sant:** a les 18.00, Cena del Senyor; a les 22.00, vetlla de pregària; **Divedres Sant:** a les 7.00, ofici de lectures; a les 9.00, laudes; a les 13.45, pregària del migdia; a les 16.00, ofici de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant:** a les 7.00, ofici de lectures; a les 8.30, laudes; a les 13.45, pregària del migdia; a les 19.15, vespres; a les 22.30, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua:** a les 9.00, laudes; a les 13.45, pregària del migdia; a les 19.15, vespres.

Internet

• **VISITA PAPAL.—** Amb motiu de la visita del Papa a Madrid, la Comissió d'Ambientació i Acollida al Sant Pare, de l'arquebisbat de Madrid, ha creat la pàgina **www.conelpapa.com**. Hi trobareu una invitació a preparar-se per a aquesta trobada i el perquè d'aquesta visita, entre altres informacions. També s'ofereix la possibilitat d'enviar un missatge al Papa i col·laborar en la visita.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.—** Del **26 al 27 d'abril** organitza un curs sobre *Agricultura biològica*, impartit per Vicent Bordera de la Granja Escola La Bastida. Cal confirmar l'assistència: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

• **RELIGIOSOS CAMILS.—** El Centre d'Humanització de la Salut dels religiosos camils organitza a Tres Cantos (Madrid) un curs sobre *La atención humana al anciano institucionalizado*, del **5 al 9 de maig**. Més informació: tel. 918 060 696.

Barcelona

• **ACADÈMIA CATÒLICA DE SABADELL.—** El **23 d'abril**, a les 20.00, missa amb motiu de la festivitat de Sant Jordi a l'església parroquial de Sant Feliu; el **24**, a les 20.00, conferència sobre *Què aprenen els fills, a casa?*, a càrrec de Lluís Armengol i Bernils, jesuïta i director de l'Escola Activa de Pares del Clot. Organitza: Agrupació d'Educadors Cristians. Serà a la sala d'actes de l'Acadèmia; el **27**, a les 12.00, missa solemne de la Mare de Déu a l'església parroquial de Sant Feliu. Cant del *Virolai* i veneració de la imatge; a les 13.00, inauguració de la placa dedicada a Mn. Camil Geis al carrer Gràcia, 4-6, amb motiu del centenari del seu naixement.

• **ACAT.—** Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura organitza el **24 d'abril**, a les 19.30, una trobada amb Santiago Vidal (magistrat, jutge i professor de Dret) amb el tema *Justícia i ètica*. L'acte serà presidit per Roser Veciana, regidora de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona. Lloc: Casa Elizalde, c/ València, 302 - Barcelona.

• **BLANQUERNA.—** El **24 d'abril**, a les 20.00, concert-pregó de Pasqua 2003 a càrrec del cor de la Universitat de Girona, dirigit per Joan de la Creu Godoy, i el cor Blanquerna, sota la direcció de Ramon Vilar, amb acompanyament de piano. El concert es titula *Dels cants populars als grans autors* i es farà a l'auditori Cardenal Jubany de la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna, Universitat Ramon Llull (c/ Cister, 34 - Barcelona). El pregó anirà a càrrec del Dr. Jaume Aymar, degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya de la URL.

• **CEVRE.—** Organitza el **26 d'abril** una jornada de formació sobre *Déu gratuït: més enllà de l'alternativa entre necessitat i superfluïtat*, impartida per Xavier Manresa, *s.j.* Més informació: pl. Urquinaona, 11, 2n 2a - Barcelona, tel. 933 024 367, fax 924 123 882, a/e: cevre@infonegocio.com

• **CARMEL.—** Els carmelites descalços de Matadepera organitzen un taller de pregària el **26 d'abril**, de 10.00 a 13.00, sobre Francesc Palau i Quer, *La soledat sonora*. Més informació: tel. 937 871 250.

• **CENTRE D'ESTUDIS FRANCESC EIXEMENIS.—** El **26 d'abril**, a les 11.00, Félix Martí (president de l'Institut Linguapax) parlarà sobre *Consideracions sobre el futur de la fe cristiana*. Casa Elizalde, c/ València, 302 - Barcelona.

• **MONESTIR DE SANTA MARIA DE JERUSALEM.—** El **26 d'abril**, a les 12.00, celebració d'una eucaristia en acció de gràcies pels 550 anys de vida del monestir. Presidirà l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler. Passatge Mare de Déu de l'Estrella, s/n - Barcelona.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.—** El **26 d'abril**, amb motiu del primer aniversari de la mort del fundador dels GOA Mons. Josep M. Cases, a les 17.00 tindrà lloc un recés amb l'oració i l'eucaristia oferta en sufragi de la seva ànima. El dirigirà Mn. Àlex Marzo. Lloc: Llar Mare de Déu de Gràcia, c/ Carolines, 16 - Barcelona.

• **CARILLÓ.—** El **26 d'abril**, a les 12.00, concert extraordinari de Sant Jordi a càrrec d'Anna M. Reverté. Carilló del Palau de la Generalitat de Cataluña.

• **LEGIÓ D'ÀNIMES PETITES.—** Organitza la festa de la Divina Misericòrdia el **27 d'abril**, de 10.30 a 17.00, a la parròquia de l'Esperit Sant (Travessera de Gràcia, 401 - Barcelona). Per reservar el dinar, cal trucar al tel. 934 558 326.

• **CELEBRACIÓ DE LA PASQUA EN RITUS BIZANTÍ.—** La comunitat ucraïnesa grecocatòlica celebra la festa de Resurrecció del Senyor el **27 d'abril**, a les 11.00, a l'església dels caputxins de Pompeia, av. Diagonal, 450 - Barcelona.

• **FESTA DE LA DIVINA MISERICÒRDIA.—** El **27 d'abril**, a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona: adoració eucarística de 13.45 a 17.30; a les 15.00, pregària; a les 17.30, veneració de la relíquia de santa Faustina Kowalska; a les 18.00, missa solemne. Organitza: Apostolat de la Divina Misericòrdia. Tel. 934 261 622.

• **PARES TEATINS.—** El **27 d'abril**, a les 18.00, concert d'Henriette (amb el seu musical digital), M. Dolors Benejam (orgue) i Edwing Guevara i Sergio Menem (alumnes del conservatori de música del Liceu. Concert de guitarra). C/ Enric Granados, 6 - Barcelona.

El llibre de Lluís Badia Torras, *Una vida jove que parla als joves* (El Masnou, 2003), sobre la biografia del jove Joan Roig Diggle, batejat a la parròquia de la Concepció de Barcelona i testimoni de la fe, assassinat el 1936 a l'edat de 19 anys, serà presentat per Rosa Deulofeu, delegada episcopal de Joventut i presidenta de l'Associació Amics de Joan Roig Diggle, el dia 29 d'abril a les 19.30 a la parròquia de la Puríssima Concepció (Aragó, 299).

És un acte pensat principalment per als joves, com jove era també Joan Roig quan va ofrenar la seva vida per testimoniar Jesucrist.

Al final de l'acte es cantarà l'himne a Joan Roig Diggle de Lluís Badia i el de la FJC de Catalunya.

LA DINASTIA HAN DE L'EST

光武興為東漢
四百年終于獻

Guangwu es va alçar, i va establir la dinastia Han de l'Est. Després de 400 anys, va acabar durant el regnat de Xian.

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG
De l'1 al 4 de maig a Miraflores de la Sierra (Madrid).

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

太極

• **MARE DE DÉU DE MONT-SERRAT.**— El **27 d'abril**, a les 20.00, eucaristia solemne en honor de la Moreneta. Després, visita al cambril i XXIX concert de les corals Nou Món i Juvenil del Grup Torxa. S'hi cantaran els goigs de la Mare de Déu de Montserrat del Guinardó. Cloenda amb una trobada general als locals del Grup Torxa. Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat del Guinardó.

• **CURSET BÍBLIC.**— Els dies **6, 8, 13 i 15 de maig**, a les 22.00, curset bíblic sobre *Introducción al evangelio de san Juan*, per Fr. Juan Miguel Vicente, professor a la Facultat Sant Bonaventura de Roma. Centre Sant Francesc d'Assís, c/ Elisa, 23 - Barcelona.

• **NOVAHUMANITAS.**— Del **9 a l'11 de maig, i del 16 al 18**, sessions de formació humana a càrrec de M. Ángeles de los Ríos sobre *Dinamismes interns del creixement personal*. Més informació: tel. 933 171 790.

• **CEP.**— El professor José Aldazábal farà la sessió del curs de reciclatge teològic i pastoral el **14 de maig**, a les 11.00, sobre *Litúrgia (Directori Sgr. d'Iniciació)*. Més informació: tel. 933 174 858.

Girona

• **LA PASSIÓ.**— El **20 d'abril**, a les 22.00, al recinte del castell de Sant Ferran de Figueres, la comunitat del Bon Pastor, a partir de l'associació cultural que depèn de la parròquia, representa la Passió.

• **RUTA DE LA LLUM A PALAFRUGELL.**— El **21 d'abril**, a les 8.00, se surt des de l'església parroquial. Es faran les estacions de la llum a diferents etapes del camí que pugen al santuari de Sant Sebastià de la Guarda. A les 11.00, missa solemne.

• **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— El **21 d'abril** es presentarà el llibre *Creients i no creients. Francesc Romeu, conversa amb Jordi Coca i Antoni Deig*, al santuari de la Mare de Déu del Camp de Garriguella. A les 11.00, celebració de l'eucaristia, presidida per Mons. Deig, bisbe emèrit de Solsona. Tot seguit, presentació del llibre.

• **LLAGOSTERA.**— El **21 i 27 d'abril**, a les 18.00, representació de la Passió al Teatre Casal. Autors: Francesc d'Assís Picas, Narcís Jordi Aragó i Miquel Vallllosera. Direcció: Francesc Pujadas.

• **FORMACIÓ.**— El **25 d'abril**, a les 21.45, programa de formació organitzat per la parròquia de Canet de Mar. Màxim Muñoz, claretià i professor de l'Institut de Teologia Fonamental, parlarà sobre *Aspectes radicals de la figura de Jesucrist*. Lloc: centre parroquial.

• **SANT JOSEP.**— El **26 d'abril**, a les 19.45, acte amb motiu del cinquantenari de la parròquia de Sant Josep de Girona. Presentació de la revista commemorativa *50 anys de la parròquia de Sant Josep*.

• **GOA.**— El **27 d'abril**, a les 10.00, trobada anual dels Grups d'Oració i Amistat a Banyoles al col·legi dels germans maristes de Girona. Homenatge al fundador Josep M. Cases Deordal.

• **PARRÒQUIA DE SANT PERE DE L'ESCALA.**— Celebració dels 25 i 50 anys de noces: el **27 d'abril**, missa solemne, ball de sardanes i dinar de germanor amb totes les parelles; el **28**, pujada a Montserrat amb participació a la missa conventual, trobada amb els monjos i retorn a casa. Aquesta celebració es du a terme des del 1983.

Lleida

• **PASTORAL PENITENCIÀRIA.**— El **26 d'abril**, de 10.00 a 13.00, cinquena jornada de Pastoral Penitenciària amb les ponències *Reformas al Código Penal. Visión de futuro* (Nuria Torres, professora de Dret Penal de la UDL) i *Aspectos procesales del juzgado* (Eduardo Enrech, magistrat de primera instància i instructor número 3, de Lleida). Parròquia de Ntra. Sra. de la Mercè, c/ La Mercè, 12 - Lleida.

Tarragona

• **TAIZÉ.**— El **25 d'abril**, a les 21.00, pregària de Taizé al Fòrum de Joves (c/ de l'Abadia, 2 - Reus). Coordina l'arxiprestat de Reus.

Urgell

• **SEMINARI DEL POBLE DE DÉU.**— Els dies **10 i 11 de maig**, curset sobre la salut del cos a càrrec de Teresa Secall (metge) i Maria Marín. Casal Sant Martí - Campelles, tel. 972 727 288.

Vic

• **FESTES DEL SANT CRIST D'IGUALADA.**— El **18 d'abril**, a les 11.00, via crucis a l'església del Roser; el **21**, a les 20.00, vespres solemnes a la basílica de Santa Maria; el **22**, a les 11.00, festivitat del Sant Crist a la basílica de Santa Maria; a les 12.30, concert de la capella de música de Santa Maria d'Igualada a l'església del Roser; a les 18.30, processó pels carrers de la ciutat; a les 20.00, a la plaça de l'Ajuntament, audició de sardanes i missa vespertina a la basílica; el **23**, a les 20.00, missa vespertina de comiat de les festes a la basílica.

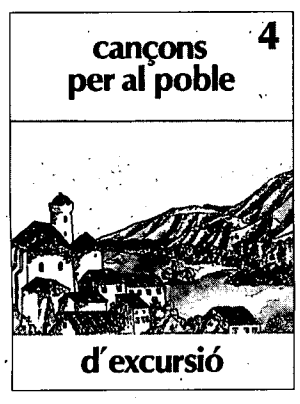
VEREDICTE DEL XIV CONCURS DE REDACCIÓ BÍBLICA

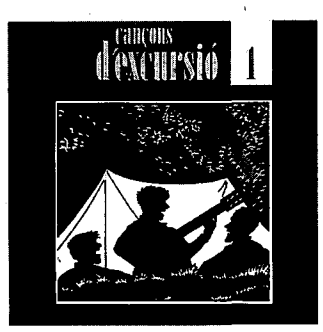
NOM	ESCOLA	POBLACIÓ
GRUP A		
1r Premi: Laia Ortí Aubanell	Col·legi Teresià	Tortosa
2n Premi: Marc Férriz Sánchez	Mare de Déu dels Àngels	Barcelona
3r Premi: Clara Baltà Rosaura	Escola Pia	Terrassa
4t Premi: Raquel Segura Alsina	Mare de Déu del Carme	Cardona
5è Premi: Anna Ponsà López	Col·legi Vedruna	Terrassa
GRUP B		
1r Premi: Elisabet Almarcha Paredes	Col·legi Bon Salvador	Sant Feliu de Llobregat
2n Premi: Mireia Bauzà Aragón	Sant Josep Obrer	Hospitalet de Llobregat
3r Premi: Isabel González Moreno	Col·legi Bon Salvador	Sant Feliu de Llobregat
4t Premi: Mònica Puigventós	La Salle de Gràcia	Barcelona
5è Premi: Elisabet Pueyo Fernández	Sant Josep Obrer	Hospitalet de Llobregat

Hi han participat 1.562 treballs del grup A i 489 treballs del grup B. En total, 2.051 participants.

DOS CANÇONERS i un casset o CD

Claret, Abacus, cases de discos i llibreries.

Anuncis per paraules

3a EDAT

RESIDÈNCIA en una torre per a 24 àvies per a estades llargues i curtes. **Centre de dia**, segons les necessitats de cada família, fins i tot, per hores, també festius i caps de setmana. Tel. 932 039 740 Isabel.

TENIM cura de malalts i servei de podologia. Tel. 974 427 344.

TREBALL

SRTA. 43 anys, cerca feina de dependenta en un herbolari o similar. Experiència i referències. Tel. 934 571 420 i 659 016 342.

SRA. CERCA feina fixa, interina i/o caps de setmana. Tel. 699 391 240.

COMPRA i VENDA

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

COMPRO SEGELLS, monedes, rellotges de tot tipus, postals, cromos, joguines, objectes antics, mobles, llibres i quadres. Tel. 933 578 394.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

ADVOCAT especialista en nul·litats matrimonials. Tel. 937 274 446.

HABITATGE

CERCO universitària per al curs 2003-2004 per conviure en família. Es donaran referències i es demanaran. Truqueu al Tel. 934 566 895.

ES LLOGA apartament nou a Segur de Calafell (2a residència) a prop de l'estació i platja. 2 hab., piscina i plaça d'aparcament. Tel. 936 657 325.

SRA. LLOGA habitació per 60€ al mes per a despeses a senyora educada, amb bons informes, no fumadora, per compartir pis, companyia i tasques de la llar. Tel. 932 805 810 (de dl. a dv.) i 932 036 314 ds. i dg.

SRA. CERCA habitació, zona plaça Espanya a canvi de feina. Tel. 699 391 240.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM .....

ADREÇA.....

POBLACIÓ..... C. P. .....

TELÈFON ..... SETMANES .....

☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐ 1,40 €
☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐ 2,80 €
☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐ 4,20 €
☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐ 5,60 €
☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐ 7,00 €
☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐ 8,40 €
☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐ 9,80 €

Destacat (+2,50 €): ☐Requadrat, ☐Trama, ☐Negreta (16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions contínues (mínim 15€).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

COMBEL amb els infants

Llibres-so

De 0 a 3 anys

Estireu la corda i... escolteu!

Quin munt de coses que fan els bebès!

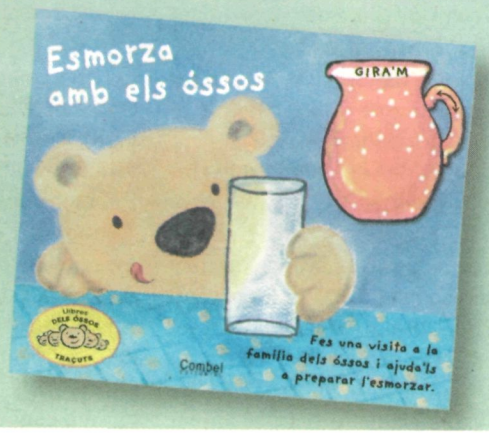
Qui vol jugar...

De 2 a 4 anys

Óssos traçuts

De 2 a 5 anys

Com s'espavilen els óssos! Sabeu com?

El gat que empaita el ratolí

De 3 a 6 anys

Sí, sí... a veure qui atrapa a qui...

Combel EDITORIAL combel@editorialcasals.com • Casp, 79 / 08013 BARCELONA • Tel. 93 244 95 50 / Fax 93 265 68 95

CATALUNYA CRISTIANA 17 · abril · 2003

Des del carrer

Des de fa 30 anys Fernando Cortés, Nando, es dedica a explicar històries dibuixant. Col·labora en diverses publicacions, com la revista «Vida Nueva» i «El Periódico de Catalunya». Ha participat en diversos llibres, com «La vida litúrgica en cómic» o «El oficio litúrgico en cómic» —tots dos editats a PPC—, i està actiu en el món educatiu a través de la formació en valors. El dibuix és per a Nando un canal extraordinari per posar en evidència a través de la caricatura i la deformació les limitacions de la natura humana i poder riure d'un mateix. Aquest és el primer pas per descobrir Déu com a Pare.

Fernando Cortés, «Nando», dibuixant i il·lustrador

«El sentit de l'humor crític només es pot concebre en una relació filial»

—Què és per a vostè l'humor?

—D'una banda és un to vital, l'equilibri personal entre el que vols ser i el que ets, entre el que voldries fer i el que fas, entre el que voldries tenir i el que tens. Si et poses molt nerviós perquè no arribes als teus objectius, estàs desequilibrat i et falta pau i alegria. En canvi, l'humor dóna un equilibri perquè em diu què puc arribar a ser i a fer, o senzillament que no necessito tant.

—Serveix per expressar-ho tot o hi ha temes tabús?

—No hi ha temes tabús, en tot cas censures que et posen els altres o que et poses tu mateix.

—Però, de vegades, fa mal riure de segons què.

—El que defineix l'humor és una forma de reconciliació amb la naturalesa. Aquesta és fràgil, imperfecta, limitada i finita en el temps; tot és contingent. Això causa moltes contradiccions per la seva pròpia essència. Però precisament la contradicció i la sorpresa són la base de l'humor. Són efectes que no t'esperes i als quals l'humor permet mirar amb una certa tendresa. Rius de tu mateix o dels altres però amb un sentit d'acceptació de la naturalesa: sóc així, accepto aquesta naturalesa i me'n ric.

—En canvi, en la divinitat, per definició, no hi ha contingència.

—En la religió hi ha una distància enorme entre Déu i l'home, i això crea moltes ocasions en què et pots fer un fart de riure mirant-te a tu mateix i les teves mancances.

—Un exemple.

—La paràbola del fill pròdig. Quan es troba en la misèria passa el temps pensant com excusar-se davant del seu pare. En canvi, quan torna, el pare no el deixa parlar, l'abraça i celebra que s'han reunit de nou! Si l'Absolut és un pare és més fàcil perquè potser ell se'n riu més, de les nostres imperfeccions. A més, l'humor sobre la religió és menys tabú que sobre un dirigent polític perquè aquest es pot enfadar, en canvi Déu se'n riurà molt. Els grans pecats i excomunions a mans del Pare sempre trobaran una actitud de tendresa i de bon humor.

L'important és que Déu sigui pare, perquè si és un Déu que s'empipa, val més callar, ja que rebré bufetades. El sentit de l'humor crític només es pot concebre en una relació filial. I això val per a totes les religions, perquè quan s'és fanàtic no hi ha humor. El fanatisme és la condemna de l'humor perquè és ficar el nas tan endins del dogma que no permet la distància.

—Per quin mecanisme funciona l'humor?

—Les armes són la distància i la relativitat. Quan tens un mosquit a l'ull sembla un monstre, però si és al braç del que tens al davant només és un mosquit. La distància és necessària per veure-hi més bé i així es poden contemplar fins i tot els esdeveniments més horrorosos. D'altra banda, quan relativitzes, t'adones que allò que et preocupava tant no és absolut sinó un aspecte de la realitat.

—Però, tot és relatiu?

—Només Déu i la imatge de Déu, que és l'home, és absolut. Tota la resta és relatiu.

Guillem Farré

Ara mateix

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Una manera de pregar per la pau

Aquests són dies dolorosos. No ens cal fer un gran esforç per recordar la crucifixió de Jesús. Les imatges dels morts i dels ferits de la guerra, dels cossos dels infants destrossats, del dol dels qui resten... ens hi fan pensar. Que l'Esperit de Déu faci també perceptible, d'alguna manera, en la intimitat de cada cor, la brisa i el besllum de l'alba de Pasqua.

Dies dolorosos i de pregària recollida per la pau. L'oració, em preguntaven fa pocs dies, ¿què aporta al clamor —avui feliçment tan extens— per la pau del món? Trobo una resposta a aquest interrogant en la pregària de Pau VI, que recull el llibre *Pregàries d'avui i de sempre* de Bernabé Dalmau. Ja té uns quants anys... perquè la guerra és vella com l'home i recurrent com el pecat.

A diferència de tants que, segurs d'ells mateixos com els fariseus, situen la culpa a casa del veí, Pau VI comença dient, en primera persona: «Senyor, tenim encara les mans plenes de sang de les últimes guerres mundials...» I afegeix, encara, dues confessions més. «Senyor, hem fonamentat el desenvolupament i la prosperitat de moltes de les nostres indústries colossals en la capacitat demoníaca de produir armes de tots els calibres...»; «Senyor, hem deixat que renaixessin en nosaltres les ideologies que fan enemics els homes entre ells: el fanatisme revolucionari, l'odi de classe, l'orgull nacionalista, l'exclusivisme racial, les emulacions tribals, els egoismes comercials, els individualismes de la fruïció i de la indiferència a les necessitats dels altres.»

Després d'aquestes confessions, Pau VI posa els ulls en la bona voluntat dels qui, enmig de tot, treballen per la pau: tants esforços sincers, tantes institucions magnífiques, tants propòsits de desarmament, tantes negociacions... Invoca els sofriments físics i morals de les víctimes i la fidelitat a la consciència: «Hi ha tants joves que es rebel·len perquè la justícia sigui promoguda i perquè la concòrdia sigui la llei de les noves generacions»; «Hi ha cristians que volen seguir el vostre Evangeli i professen el sacrifici i l'amor.»

És a dir: la pregària assenyala un camí d'interiorització i, al capdavall, de conversió personal. No es tracta només de desitjar. Menys encara de fer degenerar el desig de pau en una arma contra l'altre. La benaurança evangèlica s'adreça a qui «fa» la pau, dins i fora d'ell mateix. En aquesta perspectiva, la pau se'ns presenta com un do que demana netedat de cor. Pau VI acaba amb aquesta invocació, de regust pasqual, que repetim —aquests dies amb més intensitat— en les celebracions eucarístiques: «Anyell de Déu que lleveu el pecat del món, doneu-nos la pau.»

